

SANDRA BROWN

Sunny Chandler
visszatér

Sandra Brown

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: Sunny Chandler's Return
This translation is published by arrangement with
The Bantam Dell Publishing Group,
a division of Random House, Inc., New York, 2004
Copyright © 1987 by Sandra Brown
All rights reserved
Jacket design by Yook Louise
Jacket photos © Steve Dunwell/Getty Images
and David Tipling/Getty Images

Fordította: *Varga Monika*

A fedél magyar változata *Szakálos Mihály* munkája

Hungarian edition
by © Maecenas Könyvkiadó, 2004

Hungarian translation
© by Varga Mónika, 2004

Kedves Olvasóim!

Ezúton szeretném kifejezni szívből jövő hálámat, amiért oly lelkesen várják és fogadják regényeimet. Örömmel tölt el, hogy ugyanolyan élvezetüket lelik az elolvasásukban, mint én a megírásukban. Nyilvánvalóan Önök is és én is rajongunk a szerelmi történetekért, amelyek mindig boldog véget érnek és lelkünket valamiféle belső ragyogással töltik el.

Semmi sem fogható ahhoz a bizsergéshez, amit akkor érez az ember, amikor szerelmes lesz. Minden regényemben ezt a különleges érzést igyekszem ábrázolni. A helyszín, a szereplők, a cselekmény változhat, de a téma örök.

Valamennyien a szerelmesek pártján állunk, szurkolunk nekik, hogy megtalálják a boldogságot egymás oldalán. És az egészben az a legizgalmasabb, amíg csak keresgélnek, amíg rátalálnak egymásra! Nagyon megszerettem ezeket a szerelmespárokat és senki máséhoz nem fogható történetüket. Mintha csak baráti házaspárhoz - akiket én hoztam össze - mennék látogatóba, én magam is újra és újra elolvasom a róluk szóló regényeket.

Ez az egyik kedvencem. Őszintén remélem, hogy Önök is örömeiket lelik benne.

Sandra Brown

Egy

- **K**i az a nő ott?
- Sunny Chandlernek hívják.
- Ismered?
- Harmadikos korom óta.
- Micsoda?!
- Na jó, lehet, hogy már másodikban is ismertem.
- Vagyis itt nőtt fel?
- Ja.
- És eddig hol volt?

- Úgy érted, eddig mért nem bukkant fel az életedben?

Az először szóló férfi homlokát ráncolva nézett le a másikra.

- Eddig hol volt? - ismételte meg a kérdést metsző hangon.

A másik azonnal meghunyászkodott.

- New Orleansban. Pár éve költözött oda. Varrónő.

- Varrónő? - Sok mindennek nézte volna, de varrónőnek nem.

- Vagy valami olyasmi. Wanda el tudja neked mondani, hogy pontosan mit is csinál.

Eldöntötte, hogy a későbbiekben alaposan kifaggatja a másik férfi feleségét erről a Sunny Chandlerről. A nő felkeltette a kíváncsiságát. És a kíváncsisága, ahogy bármiféle más „éhsége” sem, rendszerint nem sokáig maradt kielégítetlenül.

De egyelőre beérte annyival, hogy figyelheti Sunny Chandlert, amint az jön-megy a vendégek között. Senki meg nem mondta volna róla, hogy valaha „kisvárosi lány” volt; kirítt a tömegeből, mint egy lüktető hüvelykujj.

Rossz hasonlat, gondolta magában a férfi. Egy lüktető hüvelykujjat senki nem vesz észre. Márpedig, akárhogy nézte is, ezen a nőn minden feltűnő volt.

- És miért költözött el? - kérdezte.

- Nem fogod elhinni! - kuncogott a másik.

- Azért megpróbálom.

- Hát, az úgy volt... - És az alacsonyabb férfi mesélni kezdte Latham Green legnagyobb botrányát, amin azóta is élvezettel csámcsogott mindenki.

A „hát ezt nem fogod elhinni!” történet főszereplője éppen átvágott volna a termen, és igyekezett elnyomni egy unott ásítást. A hirtelen felharsanó röhögésre összeresztette, ahogy a körülötte lévők mindannyian. Sunny megfordult, és két férfit látott ácsorogni a golfpályára néző üvegfalnál. A magas szőke a könnyeit törölgette, annyira nevetett.

Biztosan disznó vicceket mesélnek egymásnak, gondolta nemtetszéssel Sunny. Ezek a bugrisok nem tudják, hogyan kell előkelő társaságban viselkedni. Számukra egyre megy, hogy a biliárdklub hátsó termében, vagy itt, a countryklub nagyszalonjában vannak-e. Az illetet hírből sem ismerik.

A vőlegény szülei kitétek magukért, a házasulandó pár tiszteletére rendezett fogadás pompásra sikerült. Miután a pénz nem számított, a séf is remeket alkotott a büféasztalon. A virágkötő minden bizonnyal több kilométeres körzetben lerabolta a nagykereskedőket; a szalont körös-körül a szivárvány minden színében pompázó virágfüzerek díszítették. A countryklub költségvetéséből legfeljebb arra futotta, hogy táncos rendezvényeken a helyi zenészek húzzák a talpalávalót, ma este azonban egy memphisi dzsessz- és tánczenekar lépett fel.

Nem is játszanak rosszul, gondolta magában Sunny. Elkapta a zenekarvezető fürkész pillantását, és felmosolyogott rá, amikor az együttes egy Kenny Rogers-ballada előadásába kezdett. A férfi rákacsintott. Sunny visszakacsintott, majd gyorsan ismét a büféasztal felé irányította a figyelmét.

Lehajtotta a fejét, csak arra koncentrált, mit szedjen a tányérjára.

- Sunny Chandler!

Sunny önkéntelenül is felnyögött, aztán mosolyt erőltetett az arcára és megfordult:

- Ó, üdvözlöm, Mrs. Morris!

- Rég nem találkoztunk, lányom.

- Igen, rég volt. - *Bizony nem most volt, vén szatyor.*

- Mennyi ideje is?

- Három éve. - *Három éve, két hónapja és hat napja. Nyilvánvalóan nem elég régen, hogy az emberek megfélelkeztek volna róla.*

- Még mindig New Orleansban élsz?

- Igen. - *És szeretek ott. Bár nekem minden hely megfelel, ami nem Latham Green.*

- Nagyon jól nézel ki.

- Köszönöm.

- Olyan városias lettél.

Sunny úgy döntött, hogy az epésnek szánt megjegyzést megtisztelő dicséretként fogja fel. Mrs. Morris egy egész rákkal töltött gombafejet begyömöszölt a szájába, és elszántan rágni kezdte. Aztán, mint aki attól fél, hogy Sunny - menekülve a további kínos faggatózás elől - otthagyja, gyorsan megkérdezte:

- És anyádék? Hogy vannak?

- Jól, nagyon jól. - Sunny hátat fordított az asszonyságnak, és kagylóhéjban tált nyers osztrigát - ilyen finomságot, még ő, a New Orleans-i lakos is ritkán evett - pakolt a tányérjára.

Mrs. Morrisnak nem volt érzéke a nüanszokhoz, és a testbeszédről azt sem tudta, mi fán terem. Zavartalanul folytatta:

- Még Jacksonban laknak?

- Ühüm.

- Nagyon ritkán járnak haza. De azok után... jaj, hát te is tudod, miről beszélek. Nekik is nagyon nehéz lehetett, vagy még most is nehéz, gondolom.

Sunny legszívesebben lecsapta volna a tányérját, kirohant volna a teremből, a városból, az egyházközségből, ahogy három éve is megtette. Egyedül azért nem lépett el a gyümölcsös tál mellől, mert eltökélte, hogy senkinek nem adja meg azt az élvezetet, hogy őt megfutamodni lássa.

- A kis vikendházatok még meg van a tónál?

Mielőtt Sunny válaszolhatott volna, az est ünnepeltje belékarolt.

- Sunny, segítenél rendbe szedni a hajam? Úgy érzem, az egyik stratégiai helyen lévő hajtű meglazult. Segíts, kérlek! Ugye, megbocsát, Mrs. Morris?

Sunny sorsára hagyta félig megrakott tányérját. Nem is igazán volt éhes, csak a kezét akarta lefoglalni valamivel.

- Kösz - morogta a bajsza alatt, és hagyta, hogy a barátnője kivezesse a szalonból, át az előcsarnokon, le a női mosdóig.

Fran vidáman kacarászott.

- Úgy néztél ki, mint aki a mentőcsapatok megérkezésére vár. Bár lehet, hogy inkább Mrs. Morrisnak lett volna szüksége segítségre. Attól félttem, hogy amikor lenyeled a svéd húsgombócot, a megmaradt fogpiszkálóra őt tűzöd fel.

Biztosra akarták venni, hogy kettejüket senki nem háborgatja, ezért kulcsra zárták maguk mögött a női mosdó ajtaját. Sunny az ajtónak dőlt, és elkeseredetten fújta ki tüdejéből a levegőt.

- Csodálsz, hogy három éve nem jöttem haza? Szerinted szükségem van erre? Hogy bárki is rám szálljon és a nagyvárosi életem „csiklandós” részleteiről faggasson?

Fran a ráncolt terítőjű fésülködőasztalka előtt ülve újrarúzsosza a száját.

- Miért, a nagyvárosi életednek vannak „csiklandós” részletei? - Incelkedő pillantást vetett Sunnyra az ovális, keretes tükörben.

Barátnője fagyos tekintete láttán ismét elnevette magát.

- Nyugi, Sunny. Ez itt „az amerikai kisváros”. Mi más dolga lenne Mrs. Morrisnak és a hozzá hasonlóknak?

- Nézik, ahogy nő a fű?

- Pontosan. Azzal foglalják el magukat, hogy a többiekkel foglalkoznak. És hogy őszinte legyek, sok gondolkodnivalót adtál nekik pár évvel ezelőtt.

- Nem az volt a célom, hogy felhívjam magamra a figyelmet.

- Mindenesetre sikerült. Majd' meghalnak a kíváncsiságtól, hogy kiderítsék, miért csináltad, amit csináltál. Ráadásul nem sokra rá a szüleid is elköltöztek, és nem szolgáltak magyarázattal a rejtélyre. Erre most váratlanul felbukkansz, mintha egyenesen a *Dinasztiából* léptél volna elő, szemlátomást épen és sértetlenül megúszad a kalandot. Majd' kilyukad az oldaluk, hogy megtudják, mi vitt rá erre a „hallatlan tett”-re. Hibáztatod őket, amiért kíváncsiak?

- Igen, hibáztatom. Mert a gyerekes kíváncsiságukkal és az ostoba pletykáikkal gyakorlatilag az örületbe kergették a szüleimet. Anya és apa nem költöztek volna el, ha nincsenek kitéve az állandó faggatózásnak és a sanda tekinteteknek. Még az úgynevezett barátaik is ezzel nyaggatták őket. Végül engedtek a nyomásnak és elmentek.

- Azt hittem, azért költöztek el, mert apád munkát kapott Jacksonban.

- Nekem is ezt mondták, de én egy percig sem hittem el. Miattam költöztek el. Meg kellett tanulnom együtt élni ezzel a gondolattal, Fran. - Elővette a rúzsát a kis erszényéből, és kirúzsozta a száját. - Egyébként kösz. Dicséretnek veszem, hogy azt mondtad, úgy nézek ki, mintha a *Dinasztiából* léptem volna elő.

Fran elmosolyodott.

- Mifelénk a hölgyek rövid koktélsruhát, vagy nagyestélyit viselnek ilyen alkalmakkor. Lábszárközépig érő hosszról még egyikük sem hallott. És a szoknyájuk alja egyenes, nem ilyen fodros, mint a tiéd. És eszükbe nem jutna a narancssárgát az ibolyakékkel párosítani. De te szenzációsan nézel ki benne - mondta, és újra megcsodálta Sunny ruháját, amelyen művészi összevisszaságban tobzódtak a színek, és több rétegben hullámozott a minőségi, finom anyag. - De, ó, jaj! Mit látok?! - sikkantott fel, és teátrális mozdulattal az arca elé kapta a kezét. - Két lyuk is van a fülcimpádon? Nem vagy te balos, te lány? Az se lepne meg, ha egy-két jenki is helyet kapott volna a családfádon!

Sunny nevetve a levegőbe boksolt, de keze megállt pár centivel Fran orra előtt.

- Nyughass már! A végén még megnevettetsz, pedig semmi kedvem nevetni.

Fran meleg tenyerébe szorította Sunny kezét.

- Jól tudom, hogy nem akartál visszajönni, és csak az esküvőm miatt tetted meg. Tisztában vagyok veled, mekkora áldozat ez tőled, és nagyon hálás vagyok érte.

- Semmi pénzért nem hagytam volna ki az esküvődet, Fran. Te is tudod. Bár...

- Bár nem érted, minek kell még egyszer férjhez mennem - fejezte be helyette a mondatot Fran.

- Úgy valahogy.

Nyílt, őszinte tekintettel nézett a barátnője szemébe. Úgy érezte, Fran egyre mélyebbre süllyed a posványban. Miután az első férjétől elvált, Frannek lehetősége nyílt rá, hogy a gyerekeivel együtt itthagya ezt az „állóvíz”- szerű városkát. De Fran maradt, ügyet sem vetett a pletykákra, és ismét férjhez menni készült.

- Sunny, szeretem Steve-et. A felesége akarok lenni, gyereket szeretnék szülni neki. - Fran tekintete megértésért könyörgött. - Azt hittem, szerelmes vagyok Ernie-be, de csupán azt láttam benne, amit mások is: a fess futballsztárt. Sajnos ennyi volt, nem több. És amikor már nem ment a futball, atomjaira hullott: inni kezdett, más nőknél keresett vigaszt. Mindig, mindenhol ajnározták ahelyett, hogy beleüvöltötték volna a képébe, hogy nőjön már fel! Ahogy én, a felesége, a kolonc is tettem.

- Steve megingathatatlan, mint Gibraltár sziklája - folytatta. - Szeret engem, és szereti a lányokat. Nem olyan jóképű, mint Ernie, nem olyan kemény és izmos a teste, amitől minden nő elalél, de... tetőtől talpig FÉRFI! Nem egy nagyra nőtt gyerek!

Sunny nyugtatólag megpaskolta a barátnője kézfejét.

- Örülök, hogy így alakult. Te is tudod. Felfogtam, hogy Steve teszi teljessé számodra a világot. Csak azt nem értem, miért választ bárki is ilyen életet. Én örültem, hogy megszabadulhatok innen.

- Mert még nem találtál rá az „Igazira”, aki mellett érdemes megmaradni. - Fran szemöldöke kissé megemelkedett. - Ha már így szóba... hoztam... A volt vőlegényeddel még nem is találkoztál, ugye?

- Nem, és remélem, hogy nem is kerül rá sor. - Sunny megigazgatta a haját. - Feltételezem, még mindig boldog házasságban él Gretchennel.

- Egen, bár az ember hall egy és mást. Újabban azt beszélnek...

- Nem! - mondta Sunny. - Nem akarom tudni. Nem akarnék az itteniek szintjére süllyedni, akiket csak a legfrissebb pletyka éltet. - Kritikus pillantást vetett Fran frizurájára. - Ez egyszerűen tökéletes. Hol lazult meg az a tű?

- Csak azért mondtam, hogy kimenekítselek Mrs. Morris karmaiból! - lökte el magát felháborodottan a szépítkezőasztalkától Fran. Senki nem mondta volna meg róla, hogy harmincéves, kétgyermekes anya.

A két barátnő kart karba öltve hagyta el a mosdót, vihorászva, mint két kisiskolás - legfeljebb gimnazista - bakfís. Fran azért ügyelt rá, hogy komoly arckifejezést öltson, mielőtt belépnek a szalonba. A vőlegény egy szempillantás alatt mellettük termett.

- Kiscicám, az elnökünk épp most érkezett meg Baton Rouge-ból - suttogta. - Találkozni szeretne veled. Azt mondja, mindenképpen meg akarja ismerni a nőt, aki engem, a megrögzött agglegényt rávett a szabadsága feladására... Sunny, ha megbocsátasz...

- Menjetek csak!

Sunny nézte, ahogy a sikeres biztosítási szakember a főnökéhez kíséri és büszkén bemutatja neki jövendőbelijét és annak két kislányát. Örült, hogy Franre újra rátalált a boldogság. Azok után, amit az Ernie-vel való házasságában megélt, igazán megérdemelte.

Steve védelmező, tulajdonosi mozdulattal ölelte át Fran keskeny vállát. Sunny látta ezt az ösztönös, öntudatlan gesztust, ami szavak nélkül is elárulta, hogyan érez Steve leendő felesége iránt. Sunnyt hirtelen az üresség érzete járta át. Ezt az éhségnek tudta be, és úgy döntött, tesz még egy kísérletet a büféasztalnál.

Már a Latham Greenbe való visszatérés is elég megrázkódtatást jelentett, és megpróbáltatásait csak fokozta, hogy épp egy esküvőre jött haza. Tudta, nem ússza meg, hogy Donról - a férfiről, akihez majdnem feleségül ment - említés ne essék. De sikeresen átvészelte a pillanatot, amikor a férfi neve először szóba került; legalább ettől nem kell már rettegnie.

Don nevének említése felidézte benne a fájó érzelmeket, amelyekről - eddig azt hitte - három hosszú év alatt sikerült elfeledkeznie. Úgy vélte, örökre maga mögött hagyta a sérelmeket, de azok, mint valami gonosz manócskák, ott bóklásztak a városhatárt jelző táblánál, és a visszatértére vártak. És rárohantak, amint elhaladt a tábla mellett.

Érezte, hogy nem lett volna szabad visszajönnie. De nem mondhatott nemet, amikor Fran arra kérte, hogy jöjjön el a második esküvőjére. Egyszerűen nem mondhatott nemet. Pedig Fran nem érte be annyival, hogy rábólint, részt vesz a ceremónián, aztán gyorsan lelép. Mielőtt felfoghatta volna, hogy a barátnője mibe rángatja bele, Sunny már bele is egyezett, hogy eljön az esküvői fogadásra és egészen az esküvőig itt marad. És ha már itt van, elintéző néhány üzleti ügyet, de valahogy akkor is túl kell élnie ezt a hét napot. Egy hetet. Egy teljes hetet egy olyan városban, ahova - és ezt esküvel fogadta - soha többé nem szándékozott betenni a lábát. Túl lehet ezt élni?

Talán. Némi kárpótlásért cserébe. És kárpótlás alatt kisebb „botlásokat” is érthetünk, gondolta, a büféasztal végén sorakozó desszertestálakat méregetve. Az ilyen kis „elhajlások” segítik megőrizni az ember ép eszét. Különböző is: megérdemel egy kis jutalmat, nem? Hogyan tudna erkölcsi támogatást nyújtani Frannek, ha ő maga nem vértézi fel magát a bajok ellen?

Mielőtt lebeszélhette volna magát róla, már el is vett az egyik ezüsttálcáról két hatalmas, háromféle csokoládéba mártott epret, aztán elvonult egy csendes sarokba, hogy nyugodtan megehesse, amit zsákmányolt. Tiltott gyümölcs volt ez, különösen az olyan nő számára, aki gondosan ügyelt a karcsúságára. De ha már gyümölcstről volt szó, Sunny úgy érezte, itt és most a tiltott fajtából nyerhet erőt.

Az aprócska, zöld szarát a hüvelyk- és a mutatóujja közé fogva beleharapott az első eperbe. Az étcsoki keserédese megborzongatta az ízlelőbimbóit. A tejsoki dús, bársonyos édessége végigsimított a szájpadlásán. Aztán - mintha minderre áldását adta volna - a fehér csoki valósággal ráolvadt az ínyére, mintegy előkészítve a fogakat, hogy a rubinvörös gyümölcshúsba haraphassanak.

Sunny lassan, bűnös élvezettel evett, hagyta, hogy mindegyik csokiréteg megolvadjon a szájában, már-már érzéki örömet okozva. Valóban érzéki pillanatok voltak ezek, és nemcsak Sunny, hanem a férfi számára is, aki a terem túloldaláról figyelte. Hanyagul a falnak dőlt, bokáját keresztezve hosszú lábain egyensúlyozta magát, és a látszat ellenére nagyjából úgy olvadozott, mint Sunny Chandler szájában a csokibevonatú eperszemek. A nőnek sikerült olyan erotikus mozdulattal az ajkai közé fogni a gyümölcsöket, hogy a férfi szája kiszáradt; ajka, nyelve vágyakozón duzzadt... nem az epret kívánta meg.

- Látom, nem tudod levenni róla a tekinteted.

A férfi a másik lábára helyezte át a testsúlyát, de egy percre sem vesztette szem elől a prédát.

- Sunny Chandler vonzza a férfiak pillantását - ismerte el a társa előtt, aki újból felbukkant mellette.

- Mindig is szemrevaló volt. Azt mondták, ő a sulis legjobb lány. Még most is dögös kis csaj, nem?

- Viszont nem volt túl szép, amit tett, mielőtt elment. Vajon miért csinálta?

- Ha én azt tudnám! Akkor is én lennék az egyetlen.

A magasabb férfi a barátjára nézett.

- Szóval megcsinálta, amit csinált, aztán szó nélkül elhúzta a csíkot?

- Úgy valahogy. - Csettintett az ujjával. - A vőlegényt... Don Jenkinst, ismered te is, nem?... mondhatni „oltári” nagy szarban hagyta. - Oldalba lökte a barátját. - Ne mondd, hogy nem jó poén!

Jót nevettek, de nem olyan hangosan, hogy magukra vonják a menyasszony és a vőlegény figyelmét, akik az esküvői ajándékokat bontogatták, számtalan elragadtatott „ohh!” és „ahh!” kíséretében.

- Épp Don Jenkinshez készült feleségül menni?

- Ja. Nem tudok úgy bemenni a baptista templomba, hogy eszembe ne jutna a dolog.

- És senki nem is sejt, miért lépett le?

- Nézd, mindenki csak találgat...

Az érdeklődően felvont szemöldök elég biztatás volt az alacsonyabb férfi számára, hogy készségesen felsorolja, milyen lehetséges megoldások hangzottak el városban a kártyaasztalok fölött és a házastársi ágyakban.

A magasabb férfi tekintete még egy percig elidőzött a nőn, és nézte, ahogy Sunny megállít egy elhaladó pincért, és a kezébe nyomja a tányérját.

- Azt hiszem, felkérem egy táncra.

Ellökte magát a faltól, de a barátja nevetése megállásra készítette:

- Sok szerencsét, haver!

- Ez egészen úgy hangzott, mintha elkelné.

- Annyira sem tudsz a közelébe kerülni, hogy egy háromméteres póznával megböködd!

- A fene se akarja háromméteres póznával böködni! Az ágyamba akarom vinni.

A másik meglepetten pislogott rá. Ilyen merész szavakat még sosem hallott a barátjától. No persze, mindent megbeszéltek egymás között - mint férfi a férfival -, elhangzott néhány szaftos történet. De magas barátja mindig csak mások kalandjairól mesélt. A magánélete szent és sérthetetlen volt. Nem volt szüksége rá, hogy saját hírnevét „fényesítse”. Hódításairól így is ódákat zengtek a városban.

Az alacsony férfi gyorsan magához tért.

- Tudom, a nők terén elért sikereid... lenyűgözőek. De most nem fog összejönni.

- Miért gondolsz?

- Úgy hallottam, Sunny afféle „diótörő”. Élből visszautasít mindent, amihez férfiaknak van köze. Kővé dermedti őket, mint az a csaj a görög mitológiában.

Ahelyett, hogy elrettentette volna, az új információ még inkább fokozta a magasabb férfi kíváncsiságát. Mindig is szerette a kihívásokat. Szeme összeszűkül, de tekintetét nem vette le a nőről.

Társa figyelmét nem kerülte el az elgondolkodó pillantás.

- Sejttem, mi jár a fejedben. De ezúttal melléfogsz.

- Nem bízol bennem?

- Ha Sunnyról van szó, akkor nem. Társa arcán öntelt vigyor terült szét.

- Akarsz fogadni?

- Részemről rendben - bólintott a másik. Önkéntelenül is a fülcimpáját kezdte huzigálni, amíg azon gondolkodott, mi legyen a tét. - Régóta fáj már a fogam egy műleges botra, de Wanda egyik koronája a napokban törött el, muszáj megcsináltatni. Van fogalmad róla, mennyit van pofájuk elkérni a fogorvosoknak manapság egy új koronáért...?!

- Ám legyen. Köztudott, hogy nagy rajongója vagyok a Wild Turkeynek. Egy rekesz whisky egy új horgászbót ellenében?

Kezet fogtak rá.

- Amint vége a ceremóniának, Sunny már indul is vissza New Orleansba. Vagyis nem sok idő maradt. A ma estétől számított egy hét.

- Több, mint elég. - A férfi már indult volna.

- Várj! - mondta a másik, elbizonytalanodva méregetve a barátját. - Honnan fogom tudni, hogy te nyertél?

- Figyeld a nő mosolyát. Ha kielégültnek látod... hmm...

Közben az ő kiscserkészes, készséges mosolya mögött egy ravasz rókapofa rajzolódott ki. Ebben a vigyorban minden benne volt: egy kalóz galádsága és egy angyal ártatlansága... Ki-ki vérmérséklete szerint reagált rá: voltak, akik olvadoztak a láttán, voltak, akiknek felborzolódott a szőrük. Néhány másodperccel később Sunnyt egyszerre rohanta meg mindkét érzés.

Konstatálta, hogy valaki vállon veregeti, megpördült, és egy galambszürke ingen nyugvó, vörös, kék hajszálcsíkos nyakkendővel találta szemközt magát. Tekintete egyre feljebb és feljebb emelkedett, követte a nyakkendő nyomvonalát, majd egy önelégült vigyorba ütközött.

A szíve kihagyott egy-két dobbanást. A gyomra hosszas szabadesésbe kezdett, mielőtt nagy zökkenéssel a helyére rázódott volna. A szája szárazabb volt, mint a Szahara. De tartotta magát, arcizma sem rezdült, amint szemrevételezte a skandinávosan szőke haját, a kék szempárt, a napbarnított arcot és a magas, izmos alakot. Felismerte benne a férfit, aki nemrég olyan hangosan és durván röhögött.

A csomagolás adagon felüli. És akkor mi van? Sunny ismerte ezt a típust. Kilométerekről felismerte ezt a vigyort. Meg sem lepődött volna, ha a férfi megnyalja a szája szélét, mintha ízletes morzsára akadt volna az ajka szegletében. Na hát hamarosan rá fog jönni, hogy Sunny Chandler inkább ecet, mint méz.

- Nagyon tetszett, ahogyan az epret ette.

Sunny nem épp ilyen nyitásra számított. Kétségkívül eredeti. Készséggel elismerte volna, hogy ügyes húzás volt, de nem sokat törődött vele. A hatást azonban, amit a férfi fizikai közelsége gyakorolt rá, már nem tudta ilyen félvállról venni.

A gyomra összeszűkült, és pillanatról pillanatra egyre lejjebb és lejjebb szállt. Viszont a nyitómondat több mindenről árulkodott. A férfi már figyelte őt egy ideje. És tetszett neki, amit látott. Olyannyira, hogy érdemesnek tartotta közelebbi pillantást vetni a zsákmányra.

Hízalgő? Igen. Bármely más nő esetében működött volna. Sunny azonban olyan fensőbbiségesen méregette az idegent, hogy az bármely, kevésbé eltökélt férfit visszaretentett volna.

A zafirkék tekintet lejjebb csúszott a nő ajkára.

- Minden másban is ilyen jó?

- Habozás nélkül jelzem, ha nem kívánatos számomra valaki jelenléte.

- És milyen szellemesen teszi! - nevette el magát a férfi.

- Köszönöm.

- Táncolunk?

- Nem, köszönöm.

Hátat akart fordítani a férfinak, de az elkapta a könyökét.

- Kérem...

- Nem, köszönöm. - Olyan hangsúllyal ejtette a szavakat, hogy a férfi számára félreérthetetlen legyen a visszautasítás.

- Miért nem?

Sunny nem akarta kínos helyzetbe hozni Frant és Steve-et. Máskülönben kiosztotta volna ezt a sima beszédű, krokodilvigyorú férfit, hogy nem köteles magyarázattal szolgálni, miért nem akar táncolni vele.

Ezért inkább csak annyit mondott:

- Már így is túl sokat táncoltam, sajog a lábam. És ha most megbocsát...

Odébb lépett, hátat fordított a férfinak. Megkerülte a büféasztalt és a terem közepén álló kerek asztalhoz indult, ahol egy szökőkútból pezsgő csordogált. Egy tulipánkelyhet formázó poharat tartott a pezsgősugár alá, és megtöltötte.

- Nekem azt tanították a vasárnapi iskolában, hogy hazudni bűn.

Az ital a kezére lötyyent, amikor Sunny megpördült, és ismét szemközt találta magát a széles mellkassal. Fogadni mert volna rá, hogy az idegen sosem járt vasárnapi iskolába. És a bűn, mint olyan, csak addig foglalkoztatta, amíg ki nem találta, mi legyen a következő, amit elkövet.

- Nekem pedig azt tanították, hogy nem illik ráerőszakolnunk magunkat másokra.

- Nem kellett volna hazudnia.

- Nem hazudtam.

A férfi cöcögő hangot hallatott.

- Nézze, Miss Chandler, több mint egy órája figyelem magát. Egyetlenegyszer sem táncolt, holott többször felkérték.

Sunny elpirult, de nem annyira zavarba jött, mint inkább bosszús lett.

- Akár le is vonhatta volna a tanulságot: nincs kedvem táncolni.

- Akkor miért nem ezt mondja?

- Most mondtam!

A férfi megint elnevette magát.

- Imádom a humorát.

- Nem áll szándékomban szórakoztatni magát. Kicsit sem érdekel, milyennek talál, vevő-e a humoromra, tetszik-e magának, ahogyan az epret eszem, vagy bármi más.

- Ezt eléggé nyilvánvalóvá tette, csak tudja, ez gondot fog okozni kettőnk között.

- Tessék? - Sunnyt elhagyta a béketűrés és fárasztotta ez a macska-egér játék. Ha nem érezte volna magán Mrs. Morris mohó, kíváncsi tekintetét, lecsapta volna a pezsgőspoharát, kirobogott volna a teremből, és majd később magyarázta volna ki magát Fran és Steve előtt. - Ugyan mi közös problémánk lehetne?

- Látja ott azt a férfit, amellet a nagy kosár rózsa mellett?

- Kit? George Hendersont?

- Emlékszik rá?

- Hogyne. - Sunny elmosolyodott és integetett. George ritkuló haja tövéig vörösödött, de visszaintett.

- Nos - folytatta az idegen -, George és én fogadtunk.

- Valóban?

- George egy rekesz Wild Turkeyben fogadott egy új műleges horgászbót ellenében, hogy a jövő hét végéig nem tudom az ágyamba csalogatni magát. Következésképp: ha kegyedet kicsit sem érdeklí, mi fogott meg kegyedben, és mi nem... hát piszkosul nehéz lesz megnyernem azt a hat üveg whisky.

Sunny elerőtlenedő, élettelen ujjai közül lassan csúszni kezdett a pohár, fennállt a veszélye, hogy az ital a földre ömlik. A férfi óvatosan kivette a kezéből a pezsgőskelyhet, majd letette az asztalra. Aztán karjába kapta a nőt, és csak annyit kérdezett: - Szabad egy táncra?

A zenekar a második strófa végére ért, mire Sunnynak sikerült pár szót kinyögnie.

- Most... ugye... csak viccel?

A férfi meleg mosolyán egy nagyobbacska vajtömb is megolvadt volna.

- Mit gondol?

Sunny nem tudta, mit higgyen. Még soha nem hozta össze a sors olyan emberrel, aki pirulás nélkül beismert volna egy ilyen fogadást, vagy eleve annyira pofátlan lett volna, hogy egy ilyen fogadásra kezet ad. Ez is biztosan csak szórakozik vele. Bár a vigyorából nem ezt olvasta ki. Arra azért ügyelt, hogy ő még véletlenül se mosolyodjon el.

- Hogy mit gondolok? Azt gondolom, hogy maga nemleges választ nem fogad el.

- Ha valamit nagyon akarok, akkor valóban nem.

- És most nagyon akar táncolni velem?

- Ühüm.

- De miért?

- Még soha nem láttam, hogy egy nőnek aranyszínű szeme lett volna.

Az említett szempár felpislogott a férfira.

- Nem aranyszínű. Hanem világosbarna.

- Szerintem arany - erősködött a férfi. - Illik a nevéhez. Érdekelne, honnan tudta az édesanyja, hogy magát Sunnynak kell elneveznie?

A nő rájött, hogy George Henderson árulhatta el a nevét az ismeretlennek. Vagyis aggodalomra semmi ok. De a férfi a terem túlsó végéből nem állapíthatta meg a szeme színét, és erre az ellentmondásra gyorsan fel is hívta a figyelmét.

- Miért akar oly nagyon táncolni velem?

A férfi közelebb húzta magához.

- Mert nagyon tetszett, ahogyan a csokis epret ette. - A skandináv fjordhoz hasonlatos színű szempár tekintete ismét a nő szájára vándorolt. - Egy édes kis csokidarab ottmaradt a szája bal sarkában. - Sunny ösztönösen kidugta a nyelve hegyét, és kutatni kezdett a megnevezett helyen. Amikor megtalálta, amit keresett, a férfi bűgő hangon csak annyit mondott: - Ott, édes, ott.

Sunny magához tért a transzból, amit a férfi - ki tudja, hogyan? - bocsátott rá.

- Ha jól sejtem, George mindent elmesélt rólam.

- Mesélt ezt-azt. De vannak dolgok magával kapcsolatban, amiket saját magam akarnék megtapasztalni.

- Úgy mint?

- Szerintem rossz néven venné, Sunny, ha itt, a táncparketten akarnám megtudni, amit meg akarok tudni.

Sunny kitepte magát a férfi karjából, és jeges hangon csak ennyit mondott:

- Köszönöm a táncot, Mr...

- Beaumont. Ty Beaumont. De még nem fejezheti be a táncot. A zenekar most kezdett új számba. - Odarántotta magához a nőt. Amikor az szabadulni akart volna az öleléséből, a férfi jólnevelten a táncparkett széle felé biccentett. - Szia, Fran! Szia, Steve! Igazán nagyszerű ez a parti.

- Hello, Ty! - mondták ők egyszerre. Sunny kényszeredett mosolyt villantott a jegyespárra, majd gyilkos pillantást vetett táncpartnerére. A férfi sarokba szorította, mégpedig szántsándékkal. Nyilvánvaló volt, nem hagyja, hogy Sunny feltűnés nélkül lelépjen. Ahogy azt is tudta, hogy a nő még véletlenül sem akar jelenetet rendezni.

De Sunny arra már végképp nem volt hajlandó, hogy a férfihoz simuljon, hogy az erős karjaival irányíthassa. Már így is zavaró volt a közelsége. Izmos combjai lépés közben az ő combjaihoz feszültek.

- Visszatérve arra, miért akarok annyira táncolni magával... - folytatta Ty, mintha mi sem történt volna. - Nagyon tetszik az aranyszőke haja is.

- Köszönöm.

- Fogadok, irtó szexi lehet, ahogy szétterül a párnán.
- Ki tudja?
- Nézze, én már egy fogadásba belementem ma. Ha akarja, magával is fogadok. Akarja?
- Nem.
- Helyes. Úgyis csak veszítene.
- Épp ellenkezőleg, Mr. Beaumont, egész biztosan én nyernék. Vigye onnan a kezét!
- Innen? - Beaumont még erősebben a nő derekára szorította a tenyerét. Sunny altestét forróság öntötte el. Kis híján felnyögött az élménytől, de még időben fékezte magát. Ennek ellenére félt, hogy partnere elől nem sikerült eltitkolnia, milyen hatást váltott ki belőle a mozdulat; Beaumont ugyanis árgus szemmel figyelte. - Lazítson! - tanácsolta jóindulatúan.
- Hagyjon békén!
- Nem akartam kínos helyzetbe hozni.
- Nem?
- Nem. Csupán így akartam kifejezésre juttatni, milyen csodálatra méltó alakja van.
- Kissé távolabbról juttassa kifejezésre a csodálatát, ha kérhetném.
- Higgycsém, én lennék az első, aki a védelmére kel, ha egy másik férfi így szorongatná. De mert hamarosan úgyis intim viszonyba kerülünk...
- Nem kerülünk intim viszonyba!

Sunny merev mosolya kizárólag a teremben nyüzsgő Mrs. Morrisoknak szólt. Már nem egyszerűen bosszús volt, hanem félt is. Ty Beaumont-ból olyan férfias, állatias erő áradt, amely valamennyi faj női egyedeire hatással volt. És Sunny - bármennyire állhatatosnak mutatkozott is, ha hímneműek ellen kellett fellépnie - tetőtől talpig nőből volt. És most bebizonyosodott, hogy távolról sem tud annyira ellenállni a vegytiszta szexuális vonzerőnek, mint hinni szerette. Mindenáron meg akarta akadályozni, hogy teste reagáljon, ezért gyorsan más irányba terelte a beszélgetést.

- Mikor költözött Latham Greenbe, Mr. Beaumont?
- Szólítson Tynak. Nézzük csak... - A férfi homlokát ráncolva koncentrált. - Körülbelül három éve. Épp elkerültük egymást.

Sunny rájött, George azt is elárulta Beaumont-nak, hogy ő mikor hagyta el a várost. De mielőtt rákérdezhetett volna, hogy George a távozásának részleteibe is beavatta-e, a férfi ismét megszólalt: - Egy nejlonnal teli teremben a maga selymessége igazán szembeszökő.

Végigsimított a nő gerincén. Sunny önkéntelenül is homorított. Hiba volt. Melle a férfi kemény, izmos mellkasához nyomódott. Beaumont pillantása áthatóvá vált, szeme kékje elsötétült. Sunny akadozva szedte a levegőt.

- És mi a foglalkozása? - kérdezte kásás hangon.
- Fogadnék, hogy a fehérneműje is selyem.

A következő pillanatban Ty már csak a levegőt tartotta a karjában. Sunny egyre távolodott tőle, halk, visszafogott hangon kért elnézést a körülötte lévőktől, miközben az ajtó felé sietett. Ty, méreteinél fogva, lassabban, körülményesebben tudott utat törni magának a táncoló párok között. Sunny már a countryklub gyarmati stílusban épült főlépcsőjén járt, amikor utolérte.

- Valami rosszat mondtam?

A nő úgy pördült felé, mint egy köpködő macska.

- Rossss... minden rossz, amit mond, vagy csinál. Magát az ostoba, férfias fennhéjázás szaga lengi körül, amitől nekem feláll a hátamon a szőr. Ha tudni akarja, Mr. Beaumont, a maga fennen hirdetett férfiassága cseppet sem tetszik nekem. És most már kérem, HAGYJON BÉKÉN!

- Jó, jó, nézze, sajnálom, ha kissé tolakodónak tűntem...

- Kissé tolakodónak?!

- Megpillantottam magát, és legszívesebben azonnal ágyba vittem volna. Csak ezért...

De már újra a nő hátának beszélt. Ledübörgött a lépcsőn a kavicsos kocsifelhajtóra, amely helyrehozhatatlan károkat okozott Sunny pasztellszínű bőrszandálja sarkán. Beaumont elkapta a nő karját, de Sunny még abban a pillanatban kiszabadította magát.

- Ha nem tud lakatot tenni a mocskos szájára, Mr. Beaumont, javaslom, próbálkozzék inkább a Bourbon Streeten. Az ottani lányok percdíjat számolnak fel azért, hogy ezt a szemetet hallgassák. De kérem, kíméljen meg attól, hogy nekem is hallanom kelljen.

- Abból, amit George mondott, az derült ki, hogy maga nem „olyan”, mint azok a nők.

- Hála az égnek, tényleg nem.

- Egyedül él egy nagyvárosban.

- Úgy van.

- Ezért is gondoltam, hogy jobb mindjárt a dolgok közepébe csapni. Végül is, alig egy hetünk van.

- Ó, persze. Miért is vesztegetnénk az időt? - kérdezte Sunny, minden szavából gúny csöpögött.

- Azt hittem, egy ilyen felvilágosult nőnek, mint kegyed, nem sokat kell magyarázni. Megláttam magát, megkívántam, és megtettem a megfelelő lépéseket. Ha rosszul mértem volna fel a helyzetet, kérem, fogadja őszinte bocsánatkérésemet. Nem állt szándékomban megsérteni.

- Roppant hálás vagyok ezért.

- Akkor lefekszünk még a héten, vagy nem?

Sunny elhülten meredt a férfira, a döbbenettől még megszólalni sem tudott. Pedig Beaumont szemlátomást válaszra várt. Sunnynak végül sikerült kinyögnie.

- Nem, Mr. Beaumont, nem fekszünk le.

- Biztos? - villantott rá lefegyverző mosolyt a férfi.

Sunny keresztbe fonta karját a mellkasa előtt, és olyan arckifejezést öltött, amely már számtalan férfit meghátrálásra készített.

- Előbb köszönt be a jégkorszak a tüzes pokolban.

Beaumont még erre sem visszakozott. Sőt, inkább közelebb lépett, olyan közel, hogy Sunnynak hátra kellett döntenie a fejét, hogy az arcába nézhessen.

- Akkor viszont tisztességtelenül játszik. Ezt mindjárt az elején egyértelművé kellett volna tennie számomra, Sunny - mennydörögte Beaumont -, és nem ájuldoznia meg olvadoznia a karomban, miközben táncolunk.

Sunny elszörnyedve nézett fel rá, és nemcsak azért, mert felháborítóak voltak a szavai, hanem mert pontos képet festettek a történekről.

- Maga... mit...? Én...? Nem...

Beaumont kérlelhetetlen pillantást vetett rá sűrű, sötétszöke szemöldöke eresze alól.

- Egyszer már hazugságon kaptam, Sunny. A maga helyében nem kockáztatnám a szavahihetőségemet.

- Nem hazudok!

Beaumont tekintete lejjebb csúszott:

- Bebizonyítsam az ellenkezőjét?

Sunny sarkon fordult - ami nem volt könnyű a laza, kavicsos talajon -, és az autójához rohant. Ty fülíg érő vigyorral nézte, amint a nő bevágódik amerikai sportkocsijába és elszáguld, mint akinek ezer ördög liheg a sarkában. Ha Sunny látta volna a férfi kéjes vigyorát, biztosra vette volna, hogy egy sátánfajzat vetett szemet rá.

- Figyelmeztettelek, hogy ennek pofára esés lesz a vége. - George jelent meg az oszlopsor alatt.

- Még csak az ismerkedésnél tartunk, barátom. Egyelőre ne csinálj helyet a kandalló fölött a haltróféáknak, amiket az új horgászbotoddal fogsz ki. Egy hét alatt még bármi megtörténhet - súgta oda neki magabiztosan Ty.

George legalább ennyire biztosnak tűnt a maga igazában.

- Hét nap... nem túl hosszú idő.

Eközben Sunny már a gyorsforgalmin járt és lelassított.

- Egy hét - mormolta maga elé.

De akár azt is mondhatta volna: egy örökkévalóság.

Kettő

Már el is felejtette, milyen erősen tűz a nap a tóparton. Régebben Fran és ő órákon át elheverészték a strandtörülközőkön, ugyanezen a stégen. Olyan vastagon bekenték magukat napolajjal, hogy a körmükkel rákarcolhatták az aktuális szerelmeik monogramját a combjukra, a hasukra, vagy épp a mellükre.

Végigvihogták a napot. Röhíncsélve megvitatták, hogy az a lány tényleg megtette-e azt, amiről mindenki azt mondta, hogy megtette, és hogy az a srác, akiről csupán a trampli barátnője állította, hogy jól csókol, valóban jól csókol-e. Aztán jól összevesztek, hogy Warren Beatty vagy Paul Newman kívánatosabb-e.

Akkoriban még jó mókának tűnt az élet. A kisvárosban felnőni cseppet sem tűnt elfogadhatatlannak. És talán ez a baj: egyszerűen kinőtte ezt a városkát. Többé már nem kisvárosi lány volt. A nagyvárosához tartozott.

New Orleans a többi városhoz képest elmaradottnak volt mondható, ennek ellenére ilyen tökéletes nyugalmat nem tudott biztosítani. Sunny már el is felejtette, milyen csendes a vidéki táj. A nagyváros nyüzsgése, dübörgése, monoton zaja nagyon távolinak tűnt. Sunny aznapra semmi mást nem tervezett; csak feküdt a stégen, élvezte a csendet és a napsütést.

A legtöbb ember fullasztónak találta volna ezt a nehéz, párás meleget. Sunny imádta. A hőség körülölelte, mint egy vastag takaró. Bőrét felforrósították a napsugarak, ezek a mágikus, gyógyító erőnyalábok; a melegtől már-már ájulásszerű, ernyedtt lustaság vett erőt rajta.

Szinte szellő sem rezdült, csak nagy néha simított végig egy-egy fuvallat a tóparton sorakozó ciprusok tetején. A horizonton hatalmas, hófehér felhők gyülekeztek. Jelenlétük üres fenyegetésnek számított, jóformán soha nem alakult ki belőlük esti zápor. A tó nyugodt volt, sima és csillogó, akár a tükör. Sunny szerette hallgatni, ahogy a víz a stég lábainál kotyog. Rovarok döngöcséltek. Szitakötők röpködtek a tó fölött, törekeny, éles szárnyuk a víz felszínébe hasított.

A szitakötők zizegése, a stég alatt ritmikusan lötykölődő víz hangja hipnotikusan hatott. Sunny elszunyókált.

- Magának aztán kötélből vannak az idegei!

Sunny fellökte magát, de közben maga elé szorította a bikinifelsőjét. Szíve a torkában dobogott. Szeme előtt fekete alapon élénksárga pöttyök ugráltak. Olyan hirtelen ült fel, hogy a látása is cserbenhagyta, és kissé megszédült. Aztán amikor magához tért... szép halkán, nőiesen káromkodott egy jóízút.

Ty Beaumont tornyosult fölé, kis halászcsonakját épp kikötötte a stég lábához.

- Ugye, egy kis pofátlanságért soha nem ment a szomszédba, Mr. Beaumont? Halálra rémített!

- Sajnálom. - A férfi vigyorából minden kiolvasható volt, csak ez nem. - Aludt?

- Szundítottam.

- Nem hallotta a motorzúgást?

- Azt hittem, egy rovar.

- Rovar?

- Szitakötő.

A férfi aggódva méregette.

- Mióta fekszik itt kint a napon?

- Hagyjuk... - Sunny elnyomott egy fájdalmas sóhajtást.

Nem feküdhett vissza. Már az is épp elég kínos volt, hogy ülőhelyzetből kellett felnéznie a férfirra. Maga sem tudta, miért, de megalázónak érezte volna, ha a bikinifelső pántját kell kötözgetnie. A melltartó így is elég feszes volt, és tartotta magát a helyén. Sunny semmiképp nem akarta, hogy a férfi úgymond „kiszolgáltatott” helyzetben lássa. Ha most nekiállna a nyakpánttal bíbelődni, úgy nézne ki, mint az öregecske szobalány, aki épp egy úriember udvarlását fogadja. Nos, ő nem öregecske szobalány. Ez az illető meg végképp nem úriember.

A férfi lezötyönt mellé a stég csupasz deszkáira.

- Foglaljon helyet! - mondta Sunny negédes hangon.

- Kösz. - A férfi ismét csak vigyorgott.

Hogy elfoglalja magát valamivel, és ne csak a saját tükörképét nézze Beaumont foncsorozott napszemüvegében, és ne azon idegesítse magát, hogy a férfi az ő - közszemlére tett - testének mely részét gusztálgatja éppen, Sunny is elővette a napszemüvegét, és teljesen szükségtelenül tisztogatni kezdte a lencsét a törülközője sarkával.

- Mi szél hozta erre?

- Horgászgattam a tavon, és véletlenül megláttam, hogy maga itt fekszik félmeztelenül. Ezért mondtam, hogy kötélből vannak az idegei. Amit csinál, az felhívás keringőre. Mi van, ha meglátja valami perverz alak, megkönyékezi, netalán még fizikailag is bántalmazza?

- Mindig ezen a stégen szoktam napozni, és még soha senki nem akart bántani. A nyílt vízről egyébként sem látni ide. Ahhoz be kell jönni az öbölbe. És... legjobb tudomásom szerint Latham Greenben sosem laktak perverzek... eddig legalábbis.

Beaumont mély, izgalmasan férfias nevetést hallatott.

- Oké, elismerem, szívesen nézegetem a testét, de nem vagyok hajlamos a perverzióra. - Majd néhány másodpercnyi szünetet tartott. - Hacsak a megrendelő másként nem kívánja.

Sunny látni vélte, ahogy a férfi rákacsint a napszemüvege mögül. Idegesen a vászon strandtáskájába kezdte hajigálni a holmijait. Egy puha fedelű könyvet. A napolajat. Egy tranzistoros rádiót. Úgy döntött, a törülközőt ott hagyja, ahol van, mezítláb indult el a pallókon.

- Most meg hova megy?

Beaumont utánanyúlt. Sunny levegő után kapkodott. A férfi ujjai a bokája köré kulcsolódtak. Nem olyan erősen, hogy elessen, de a mozgásban akadályozták.

- Be. Egymagamban szeretek napozni. Ráadásul semmi kedvem a szexuális... célozgatásait hallgatni, Mr. Beaumont.

- Gyáva nyúl!

- Ki? Én?

- Akkor jöjjön vissza!

Sunny nem hátrálhatott meg a kihívás elől. De gyakorlatilag mindenbe beleegyezett volna, ami azzal jár, hogy az erős ujjak eleresztik a bokáját. Az érintés hatására riadót fújtak az érzékei, a bizsergés felkúszott a lábán a csípőjéig. Kiszabadította bokáját a férfi markából, és durcásan visszaült a törülközőre.

- Csupán jó szomszéd módjára próbáltam viselkedni. - Sunny arcáról leolvasható volt, hogy egy szavát sem hiszi a férfinak. - Komolyan - folytatta Beaumont védekezőleg. - Szerettem volna érzékeltetni, hogy szívesen látott vendég mifelénk.

- Emiatt felesleges leteríteni a vörös szőnyeget. Én itt nőttem fel, ha még emlékszik.

- Vagyis én vagyok az újonnan jött. Akkor viszont sokkal kedvesebben is fogadhatna.

Sunnynak az utolsó pillanatban sikerült elfojtania a mosolyát. Az ember a kisujját nyújtja, és ez a férfi mindjárt az egész karját akarja. Beaumont-nak nincs szüksége bátorításra, legyen szó akár egyetlen, halovány mosolyról. Sunny azt kívánta magában, bár könnyebben ellen tudna állni a férfi büverejének.

Beaumont levágott szárú farmert és kifakult, ujjatlan inget viselt, amely szinte az egész mellkasát látni engedte. Sunny nem tudta nem észrevenni, milyen izmos ez a mellkas, és hogy milyen erős, izzadságtól göndörödő, sötétszöke szőr borítja. A lábán is megakadt a nők tekintete, főleg azoké, akiknek tetszenek a formás izmok, a napbarnított bőr és a napszíttá szörzet. Beaumont nem húzott zoknit, mezíttelen lábára vette fel a teniszcipőjét. És sildes sapka volt a fején.

Sunnynak a sildes sapkáról a baseballjátékosok és a vidéki bunkók jutottak eszébe, akik „Dudálj, ha kanos vagy!”-matricát ragasztanak szakadt furgonjuk lökhárítójára. Egyik típus sem vonzotta. De el kellett ismernie, Ty Beaumont kimondottan jól mutat sildes sapkában. Talán azért, mert szöke haja kétoldalt előgöndörödött alóla, és mert mélyen a szemébe húzta, le egészen tükrös lencséjű napszemüvegéig. Amikor mosolygott, fogai hófehéren villantak elő bronzbarna arcából.

Átizzadt inge a testére tapadt. Verejtékcsíkok fénylettek a nyakán, az izzadság apró cseppekben ült meg a mellszörzetében. Sunny ritkán látott izzadó férfit. Az általa ismert férfiak legtöbbször légkondicionált épületekben találkozott. Öltönyt és nyakkendőt viseltek. És - kivétel nélkül mindig - zoknit is.

Beaumont sokkolta az érzékeit, ez minden. Az újdonság erejével hatott, hogy egy férfit az izzadság, a napsütés és tó vizének illata lengi körül.

Kizárólag ezzel tudta magyarázni, hogy a pulzusa felgyorsult és a gyomra összeszorult. Szíve szerint bemenekült volna a nyaraló biztonságába, amilyen gyorsan csak tud. De a visszavonulás ebben a helyzetben felért volna a vereséggel. Tehát muszáj maradnia, és ha fogcsikorgatva is, de muszáj „kedvesnek” lennie ehhez az emberhez.

- Fogott valamit? - kérdezte, és a motorcsónak felé biccentett.

Beaumont egyik könyökére támaszkodva hátradőlt, kinyújtotta hosszú lábát.

- Még nem.

A két szó sokat sejtetően ott vibrált közöttük. Sunny hirtelen tudatára ébredt, milyen keveset takar testéből a bikinije. A cayenne-i bors színű ruhadarabok csodásan kiemelték bőre aranyát. Arra gondolt, kár, hogy nem hozta magával a dzsungelmintás szarongját, ami pompásan illett a bikinihez. Amikor kijött a nyaralóból, eszébe sem jutott, hogy kellene valami, amivel elfedheti magát. Pedig most jól jött volna. Egy póló, egy ruha, medvebőr... Bármilyen, ami megvédi Ty Beaumont pillantásaitól. Nem láthatott be a napszemüvege mögé, de érezte, hogy a férfi tekintete végigvándorol a testén; és forrón perzselt, amikor egy-egy ponton elidőzött.

- Meleg van ma - jegyezte meg könnyedén Sunny.

- És egyre melegebb lesz.

- Talán túlságosan is meleg a horgászathoz. - Sunny szeme gyanakvón összeszűkül. Az apja nagy pecás volt. Nyaranta korán reggel kiment, amikor még viszonylag hűs volt a levegő és a tóról még nem szállt fel a köd. De soha nem evezett ki, amikor tombolt a hőség. Sunny már-már megjegyzést tett erre, amikor a férfi ismét megszólalt, esélyt sem hagyva rá, hogy szavakba öntse a gyanúját.

- Fogadni mernék, hogy maga nagyon bírja a meleget.

- Igaz - ismerte el Sunny. - Honnan tudja?

- Maga nagyon érzéki nő.

- Miből jött rá?

- Sok mindenből. Tegnap a partin figyeltem magát.

Beaumont fészkelődni kezdett. Lehet, hogy neki kényelmesebb volt ilyen szögben kinyújtania a lábát, Sunnyt viszont zavarba hozta az új testhelyzet. Nagyot nyelt, amikor pillantása megakadt a férfi lába közti figyelemre méltó dudoron. A levágott szárú farmer régi darab lehetett, tökéletesen felvette a viselője alakját. És nem tudott titkot tartani.

- Azonnal kiszúrtam a bokaláncát. - Beaumont előrenyúlt, és mutatóujjával finoman végigsimított a nő bokáján meg-meg-csillanó vékonyka aranyláncon. - Latham Greenben egyetlen asszony sem visel ilyet.

- Ha jól sejtem, a tapasztalat beszél magából.

- Csupán megkockáztattam a feltételezést - felelte egyszerűen a férfi, figyelembe sem véve, mire próbál utalni Sunny. - A nők többsége nem hord ilyen ékszert. Csak akik természetüknél fogva szenvedélyesek.

Sunny odébb húzta a lábát, hogy a férfi még véletlenül se érinthesse meg.

- Ostobaság! - Szerette volna, ha a hangja nem csuklik el, és amit mond, legalább annyira határozottnak tűnik, mint amennyire ő maga határozottnak akar tűnni. - Megvettem, mert megtetszett. Ha engem kérdez, csinos kis darab.

- Saját magának vette?

- Mi baja ezzel?

- Nem egy férfitől kapta?

- Nem.

- Kár.

- Miért?

- Ha én veszem meg, ha én csatolhatom fel... Eszméletlenül jó esténk lett volna - vigyorogta a férfi fülig érő szájjal.

- Nézze, Mr. Beaumont, fogalmam sincs, hogy régi ismerősöm, George, miket mesélt rólam...

- Eleget mondott, de én kialakítottam a saját véleményemet.

- Tíz perc alatt, amíg együtt voltunk?

- Mielőtt egyáltalán találkoztunk volna - mondta a férfi könnyedén. - Tud róla, hogy tegnap este minden dalt együtt énekelt a zenekarral?

Sunny már vitába szállt volna, de aztán úgy döntött, értelmetlen lenne tagadni. Állandó szokásává vált, hogy dudorászott, ha be volt kapcsolva a rádió.

- Szeretek énekelni.

- És enni. Mint említettem volt, úgy ette az epret, ahogy a tejszínhabos gyümölcstortát szokás.

- Ha hinni lehet magának, érzéki élményt nyújt, amikor epret eszem.

- Legalábbis nagyon közel jár hozzá - ismerte el halkán Beaumont.

Sunny szívesen tromfolt volna, de semmilyen frappáns mondat nem jutott eszébe, ezért igen bölcsen úgy döntött, hogy inkább hallgat. Különben is: minél epésebb megjegyzést tett ő, a férfi annál elmésebben vágott vissza.

- Nagyon körültekintően válogatta össze az ételt a büféasztalról. Hogy a szem is jóllakjon. Minden, amit a tányérjára szedett, olyan kis... csinos volt. - Beaumont maga is elmosolyodott. A „csinos” szó valahogy nem illett a szájába. - Kivéve persze az osztrigát. De azt csak azért vette el, mert már unta Mrs. Morrist.

A nő szája aprócska „ó”-t formált. Mennyi ideig figyelhette őt a férfi? De az időtényezőnél lényegesen meglepőbb, hogy milyen helytállóak az észrevételei.

Sunny hirtelen átlátszónak és sebezhetőnek érezte magát.

- Nyugodtan elmehetne főállású kukkolónak.

- Honnan tudja, hogy még nem tettem meg? - A nő meglepett arckifejezése láttán Beaumont felnevetett. - Nyugi. Távolról sem vagyok ilyen beteges. Vagy mazochista. Ha engem érdekel egy nő, többre vágyom, mint hogy a bokrok mögül lessek rá. Szeretem megérinteni. - Fölkapta a műanyag flakont, és a tenyerébe cseppentett a nő napolajából. Megszagolta. - Olyan illata van, mint a koktélokban Vic bárjában.

- Ezért vettem meg.

- Nem lep meg. Tegnap este többször is láttam, hogy a virágokat szagolgatja.

Beaumont szétdörzsölte az olajat a tenyerén. Nagy kezének lassú, körkörös mozgása hipnotikus hatással volt Sunnyra. Gyorsakat pislogott, hogy az ígézet, amely ködszerűen telepedett az érzékeire, megtörjön.

- Szeretem az illatokat. - Hirtelen rádöbbsent, mennyire szomjas. Nyelve szárazon tapadt a szájpaplására. - Minden illatot szeretek. A virágokét, a napolajét, bármiét.

- Abban a New Orleans-i drogériában járt már?

- A Royal Streeten?

- Meg nem tudnám mondani, pontosan hol is van. Valahol a Francia Negyedben. - Beaumont a hüvelykujját az ujjbegyeihez dörzsölte, a többi ujját is beolajozva. - Egyszer egy roppant szórakoztató órát eltöltöttem ott, a megfelelő parfümöt keresve.

- Kinek a részére? - Sunny túl sokáig nézte a férfi ujjainak mozgását. Kissé kábítóan hatott rá, hogy Beaumont bőre szemlátomást élvezetét leli az olajos érintésben. A kérdés kicsúszott a száján, mielőtt észbe kaphatott volna. De ha már megtörtént, érdeklődve várta a választ.

- Édesanyámnak.

- Gondolhattam volna.

- Addig fogalmam sem volt róla - folytatta lusta mosollyal a férfi -, hogy az illatszertan tudomány.

- A gyártóformulákat gondosan őrzik.

- Nem a parfümök elkészítéséről beszélek. - Beaumont felült és közelebb hajolt. - Hanem arról, hogyan kell alkalmazni őket.

Sunny nem bánta volna, ha a férfi leveszi a napszemüvegét. Zavaró volt a saját tükörképével beszélgetni. Ám amikor Beaumont teljesítette ki nem mondott kérését, azt kívánta, bár tenné vissza az orrára. A férfi tekintete még idegesítőbb volt, mint két foncsorozott szemüveglencsével beszélgetni.

- Mindig azt hittem, elég, ha a nő pár cseppet tesz a füle mögé és a csuklójára.

- Elég is - mondta mogorván Sunny.

- Igen, de onnan gyorsan elpárolog. A parfümnek pamuttal kell érintkeznie, vagy a testre permetezni. Azt is akkor tudtam meg, amikor betévedtem abba a boltba, hogy ha az ujjunkkal visszük fel, megromolhat, ami az üvegben maradt.

- Azt hiszem, ennek a testsavakhoz van valami köze.

- Az eladó azt is elmagyarázta, hogy az illat akkor érvényesül a legjobban, ha a nő testhőjével keveredik, és minden mozdulatnál érezni lehet, ha olyan helyekre szór belőle, mint a...

- Most már be kell mennem.

- ...haja... a melle... a hasa... a csípője.

Beaumont tekintete minden kiejtett szónál a megnevezett testrészen állapodott meg.

Elidőzött a nő ágyéka táján. Majd pillantása csigalassúsággal feljebb vándorolt.

- Mondja, Sunny, tekintve, hogy maga olyan érzéki nő, amilyen, szokott parfümöt szórni a... a hajára?

Sunny egy pillanatig szólni sem tudott. Izzadságcseppek gördültek le a két melle között. Hasonló verejtékcsíkok fénylett Ty torkán is. A rovarzümögést mintha elvágta volna. Csupán a langy szellő suttogott a ciprusok ringó ágai között, de ezt leszámítva minden rezzenetlen volt, leginkább Sunny és Ty Beaumont egymást méregető tekintete.

- Azt hiszem, most már tényleg be kell mennem - mondta végül a nő. - Mielőtt leégnék. - Kétértelműre sikeredett a mondat, noha nem annak szánta, és remélte, hogy a férfi megfelelően értelmezi. Bár a mosolyából nehéz lett volna megállapítani, mi jár a fejében.

- George felettébb érdekes dolgokat mesélt magáról.

Sunny gyűlölte, amiért ismét a múltját hozza fel beszélgetési témának. Ugyanakkor hálás is volt érte. Kirángatta abból a bambaságból, amely akkor telepedett rá, amikor a férfi mély hangján a parfümökről és a felhasználásukról beszélt. Örület! Mi tartja még itt? Miért nem áll fel és megy már be? Talán tényleg túl sokáig volt kint a napon.

- Mi az igazság, Sunny?

- Az attól is függ, mit mesélt magának George, nem? - csattant fel éles hangon.

- Azt mondta, maga volt a legcsinosabb lány a gimiben.

Sunny félrekapta a tekintetét.

- Szerettek itt engem, azt hiszem.

- Ezért is jött vissza Latham Greenbe a négy év főiskola után?

- A szüleim itt éltek.

- Akkor. De már nem.

- Nem, már nem.

- Azóta, hogy maga kiviharzott a baptista templomból és faképnél hagyta a völegényét az oltár előtt.

Sunny a férfira nézett.

- Egy kérdésemre legalább választ kaptam. Látom, George mindenbe beavatta.

- Csak nem hibáztatja érte? Párját ritkító történet. Ha jól emlékszem, még sosem hallottam olyan menyasszonyról, aki azt felelte volna, amikor feltették neki az „Akarod-e férjedül az itt jelen lévő... satöbbi, satöbbi?” kérdést, hogy: „Nem, azt hiszem, nem...”, aztán sarkon fordult és kirobogott volna a templomból, otthagya a leesett állú egybegyülteket, a völegényt is beleértve.

Sunny arca lángolt, de nem azért, mert túl sokáig érte az erős napsütés. Megrohanták az emlékek. Mint az ingovány a közeli mocsárban, eddig rejtve voltak, várták, hogy ő megcsússzon és elessen, hogy aztán magukba szippantsák és elnyeljék.

- Nagy bátorságra vall, amit tett - közölte Ty, figyelve a nő minden rezdülését.

Sunny arra számított, a férfi majd kineveti, vagy viccet űz abból, ahogy véget vetett az esküvői ceremóniának. Ehelyett mintha együttérzést látott volna az arcán. Jó, hálás amiért nem gúnyolódik rajta, de a sajnálatára végképp nincs szüksége.

- Képtelen voltam hozzámenni.

- Én is képtelen lennék, azt hiszem. Már ha nő lennék, úgy értem. Don Jenkins száraz és morzsálódó, mint a tegnapi pirítós. Soha nem tudott volna kielégíteni egy ilyen érzéki nőt, mint maga. Azt se tudta volna, hol kezdje. - Ty közelebb fészkelődött a nőhöz. - De szerintem magának ezt már előbb észre kellett volna vennie, jóval azelőtt, hogy a pap feltette a sorsdöntő kérdést. Mert maga végül is felvonult a hosszú, fehér, selyem menyasszonyi ruhájában...

- Ekrü színe volt - pontosított szórakozottan Sunny. A strandtörülköző rojtos szegélyét tépdeste az emlékeibe merülve.

- George-tól úgy tudom, az egész város ott volt.

- Majdnem...

- Miért tette, Sunny?

A nő egy szemvillanás alatt lerázta magáról az emlékeket és a letargiát. Felkapta a fejét. Tekintete sütött, mint az izzó parázs.

- Nem tartozik magára, Mr. Beaumont.

A férfi mellkasából, mint lassú, mély morajlás tört fel a nevetés.

- Ahogy senki másra sem, igaz? A mai napig sem tudja senki, miért tette. No persze, azonnal megindult a találgatás...

- Biztosra veszem, hogy így történt.

- Egyesek szerint a baba miatt volt az egész.

- Micsoda? - Sunnyban szinte bent rekedt a levegő. Mélyeket lélegzett, mielőtt folytatni tudta volna. - Azt hiszik, hogy terhes voltam?

- Ha George-nak hinni lehet, mindenkinek ez volt az első gondolata. Hogy maga azért ment el, mert nem tudta elviselni a szégyent.

- Azért még Latham Green sem ennyire elmaradott. Sok lány állt már nagy pocakkal az oltár elé.

- De ők attól a férfitől vártak gyereket, akihez hozzámenni készültek.

Sunny a férfira meredt, a döbbenettől megszólalni sem tudott.

- Úgy érti, mindenki azt hitte...? - Képtelen volt szavakba önteni a felháborító gondolatot.

Ty vállat vont.

- Többekben felmerült, hogy a baba nem Doné, hanem valaki másé lehetett.

A lealacsonyító, kisvárosi pletykától viszolyogva, Sunny csak ennyit mondott:

- Nem voltam terhes. Se Dontól, se mástól.

- Én is így gondolom. Ugyanis nem látok terhességi csíkokat. - Mielőtt a nő rájöhetett volna, mire készül, Beaumont végighúzta az ujját Sunny hasának feszes bőrén. - Persze, a mellét is látnom kéne, hogy biztosra mehessek.

Sunny elhúzódott a férfi érintése elől.

- Soha nem szültem - szögezte le. Beaumont a levegőbe bökött a mutatójával.

- Mindenkinek ez volt a második tippje. Hogy babát várt, de aztán nem szülte meg.

- Abortusz? - Sunnyt annyira elborzasztotta a gondolat, hogy magát a szót is alig tudta kimondani.

- Azt hitték, azért mentem New Orleansba, hogy elvetessem a gyereket? - A tenyerébe temette az arcát. - Nem csoda, hogy a szüleim úgy érezték, el kell menniük innen. - Egy perc is eltelt, mire felemelte a fejét és Tyra nézett. - Hadd hallom a többit is! Mit tudtak még kitalálni?

- Nagyon nem szép dolgokat.

- Tudni akarom. Fran soha nem árulta el, miket beszélnek rólam a hátam mögött. Beszéljen! - A férfi vonakodni látszott. - Mondja már! - követelte Sunny.

Beaumont mély lélegzetet vett.

- Néhányan úgy gondolták, biztosan drogozott.

- Nevetséges. Mi van még?

- A nemi betegség is szóba került, de ezt gyorsan elvetették. Néhányan arra szavaztak, hogy talán jobban szereti a lányokat, mint a fiúkat.

- Most viccel?

- Nézze, én csak azt ismétlem, amit George-től hallottam. Legtöbben arra jutottak, hogy gyereket vár. A második legnépszerűbb feltételezés viszont az volt, hogy... jaj... hagyjuk is!

- Gyerünk, hadd hallom!

- Nem, nem... most már mennem kell.

A férfi úgy tett, mintha fel akarna állni.

Sunny megragadta a karját.

- Mondja már, a jó ég megáldja!

Beaumont a nő zavarodott arcára nézett, aztán a feje tetejére felcsavart kócos lófaroakra, az izzadságtól a nyakára tapadt göndör hajtincsekre. Tekintete a nő száján állapodott meg.

- Maga frigid, Sunny?

A nő keze elengedte az izmos kart. Hitetlenkedve bámult fel a férfira.

- Csak azért, mert nem lettem Don felesége, azt terjesztik rólam, hogy frigid vagyok?

Beaumont a homlokát ráncolta, és kelletlenül vonogatta a vállát.

- Az emberek mindenfélét beszélnek. Kiszínezik a dolgokat, addig csűrrik-csavarják a tényeket, amíg azok nem illeszkednek a fantazmagóriáikhoz. - Kutató pillantást vetett a nőre. - És a pletykáknak általában van némi alapjuk.

- Az én esetemben ennek a pletykának az égvilágon semmilyen alapja nincs.

- George azt mondja, maga nagykanállal fogyasztotta a fiúkat.

- George hajlamos a túlzásokra.

- Vagyis nem tudná nyakláncá fűzni az összetört fiúszíveket?

- Sokakkal randiztam, ez tény.

- Panaszkodtak is emiatt.

- Hogyhogy?

- George szerint senkinek nem hagyta... érti, ugye? Állítólag soha senkit...

- ...nem engedtem be a bugyimba? - kérdezte tajtékozva Sunny.

Beaumont álságos, mégis ragyogó mosolyt villantott rá.

- Szokatlan megfogalmazás, de így is lehet mondani. Ha értesüléseim nem csalnak, a Latham Green-i fiúk felajzva és megzavarodva tértek haza a randikról. Mert maga felizgatta őket, aztán elment. - A férfi vidoran kuncogott a saját viccén. - Nem szó szerint, persze.

- Undorító! - Sunny a hőség ellenére megborzongott.

- Tudja, milyen kellemetlen gúnyneveket ragasztanak azokra a lányokra, akik csak szórakoznak a fiúkkal? - A kék szempár a nőre villant. - Én, személy szerint, nem hiszem, hogy maga ezt csinálta volna. De ismerje el, jó okuk lett volna rá, hogy megbélyegezzék. Hisz még mindig egyedülálló. Nincsenek szeretői...

- Vannak!

- Hányan?

Sunny valósággal lebénult, amikor felfogta, hogy a férfi csöbe húzta. Vészjósló pillantást vetett rá összehúzott szemöldöke alól, aztán lassan felemelte a fejét. Tekintete aranyszín villámokat szórt.

- Maga találta ki az egészet, igaz? Igaz?! - Talpra ugrott. - Gazember! - Megpróbálta sípcsonton rúgni Beaumont-t, de a férfi háritotta a támadást. - Tűnjön el a stégemről!

Ty is felkászálódott, el akarta kapni a nő karját, de elvétette.

- Nyugodjon már meg!

- Nyugodjak meg? Még hogy nyugodjak meg! - Sunny hangja remegett a haragtól. - Itt, helyben kinyírom magát! Van puskám odabent! - fenyegetőzött, és a vityilló felé mutatott. - Ha nem száll be azonnal a csónakjába, lelövöm!

- Csak azt akartam kideríteni, ki a vetélytársam.

- Nincs vetélytársa, ugyanis maga nem szerepel az indulók között.

- Legalább a „futottak még” kategóriába soroljon be!

- Az ördög öreganyját is előbb!

- Jaj, Sunny, ez igazán nem szép magától. Higgye el, nem az én agyszüleményem ez az egész. Nem kellek én ahhoz, hogy pletykáljanak magáról, a terhességéről, az abortuszáról meg a többiről. - Beaumont lehajtotta a fejét, szája alig néhány centiméternyire volt a nőétől. - Oké, a frigiditást, mint lehetséges okot, én találtam ki, de csak azért, hogy lássam a reakcióját. - Mosolyogva megragadta a nő vállát. - De ostobaság volt még a feltételezés is. Maga tüzesebb, mint egy szilaj csikó.

- Maga már csak tudja, Mr. Beaumont.

- Fogjuk rá. Emellett szeretném megnyerni a fogadást. Nincs is jobb, mint egy pohár whisky esténként. Ha felengedem vízzel, épp olyan színű, mint a maga szeme.

- Hagyjon! Mennem kell!

- Szeretem, ahogy a torkomon lecsurog. - Közelebb húzta magához a nőt. - Selymes és forró. Szeretem, ahogy leér a gyomromba és átmelengeti.

Semmi biztosíték nem volt rá, hogy Sunnyt megtartják a térdai, amíg beér a nyaralóba. Sőt, az áruzó testrészek minden pillanatban összecsuklással fenyegettek. Sunny minden érzéke reszketett. Igaz, voltak férfi ismerősei, akik elvitték vacsorázni, vagy moziba, néhányukat még fel is hívta magához egy italra, vagy egy kis ártatlan évődésre.

De még soha életében nem találkozott olyan férfival, aki ennyire fel tudta volna zaklatni azzal, amit mondott és ahogyan mondta. A férfiak, akikkel randevúzni szokott, jellegtelenek és felejtethők voltak. Amikor az est végén elköszönt tőlük, már arra sem emlékezett, milyen ruhában voltak, milyen volt az arcszeszük illata.

Ty Beaumont-t nem lehetett ilyen könnyen elfelejteni. Masszív teste szinte az ő testéhez szorult, és olyan mély benyomást tett az érzékeire, hogy amikor a férfi már nem volt a közelben, Sunny akkor is érezni vélte a jelenlétét. Bőrének illata mindörökké az emlékezetébe ivódott.

Mindez, persze, nem azt bizonyította, hogy kívánta a férfit. Csupán azt, hogy még él. Mert csakis és kizárólag egy női test tud így reagálni az ilyen lehengerlő férfiasságra.

- De ha esetleg nem nyerném meg azt a karton whisky, akkor is le akarok feküdni magával, Sunny Chandler. Mert maga legalább annyira kívánatos.

- Nem fogok itt álldogálni és...

- Remek ötlet.

Mielőtt Sunny felfoghatta volna, mi történik vele, már ismét a törülközőn ült. Ty térdelt, lábai közé szorítva a nő csípőjét, erős kezét a feje mögé csúsztatva.

Amikor Sunny látta, hogy a férfi szája az övéhez közelít, elfordította a fejét.

- Ne!

Beaumont visszahúzódott.

- Szóval igazam volt. Maga képtelen elviselni egy férfi érintését.

- Nem igaz!

- Akkor...?

*

Sunny ledobta magát az ágyra. A hideg zuhany nem segített. Hogy feljebb vette a légkondit, nem segített. Hogy bekapcsolta a mennyezeti ventilátort, nem segített.

Lángolt a teste.

Az ablak zsaluit behúzta, csak a keskeny réseken szűrődött be némi fény. A hálószobának, amely már akkor is az övé volt, amikor még a család használta a nyaralót, már rég le kellett volna hűlnie. Ehelyett fojtogató volt a meleg, és Sunny úgy érezte, mintha tűzön sütögetnék.

A hőség türelmetlenné tette. Felült, a fején át lehúzta a hálóingét és az ágy mellett álló hintaszékre dobta. Zuhanyozás után vette fel, ez volt a legszellősebb ruhadarabja. A fehér batisztot csak a vállpántok tartották, sehol nem ért a testéhez... kivéve ma. Ezen a délutánon a hálóing úgy tapadt a bőréhez, mint egy ragaszkodó szellem.

És legalább ilyen állhatatosan a gondolatai is folyton visszakanyarodtak ahhoz gyűlöletes csókhoz. Nem viszonzta.

- Nem csókoltam vissza! - sziszegte a mennyezet felé, mintha így akarná meggyőzni magát arról, hogy valóban így történt.

Beaumont olyan követelőzően, olyan eltéveszthetetlenül férfias mozdulattal hajolt fölé! Száját eltökélten az ő szájára szorította, amíg az ajkai szét nem nyíltak, és aztán...

Sunny felnyögött. A gyomra súlytalan repülésbe kezdett, a nőiség forrón pulzált az ereiben, amikor rá gondolt, milyen erőszakosan csusszant be a férfi nyelve az ajkai közé, aztán a szájába. Fékezhetetlenül. Erotikusan. Micsoda tolvaj! Az akaraterejével lopta meg őt.

Abban a pillanatban felhagyott az erőlködéssel, hogy kiszabaduljon a férfi öleléséből. A nyakát mintha nem is csontok, hanem valami kocsonyás anyag tartotta volna. Hátrébb döntötte a fejét, így a férfi még könnyebben hozzáférhetett a szájához. Nyelve újra és újra támadott, minden próbálkozásnál egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt.

És ő hagyta! Isten bocsássa meg, még bátorította is! Mert amikor a férfi nyelve visszahúzódott, az övé azonnal keresni kezdte.

Ahogy a nő ellenállása megtört, Beaumont ölelése is gyengédebbé vált. Keze, amellyel eddig a nő fejét tartotta, lejjebb siklott Sunny nyakára. Ujjai szerető gyöngédséggel simogatták a tarkóját, közben puha csókokat lehelt a szájára.

- Az ujjaim még mindig síkosak a napolajtól - suttogta. - Képzeld el, milyen érzés lenne, ha...

Sunny lepillantott a testére, és látta, hogy a mellbimbói az emlékek hatására ugyanúgy ágaskodnak, mint amikor a lélegzetelállító javaslat elhangzott. Amikor a férfi azon az ördögi hangján elsuttogta, hogy a következőkben mire fogja használni a száját és a nyelvét, Sunny melle fájón lüktetni kezdett, mintha azt akarná, hogy a férfi fejezze már be a beszédet és lépjen a tettek mezejére.

Sunny megborzongott. A teste végre kezdett lehűlni, libabőrös lett. De az ereiben még mindig fékezhetetlenül tombolt a tűz. A megaláztatás és vágyakozás pusztító tüze.

- Legyen átkozott!

Már vagy ezredszer átkozta el a férfit. Mert abban a pillanatban, amikor ő már olvadozott és készséges társ lett volna az elsuttogott szexuális képzelgések megvalósításában, Beaumont eleresztette, elmosolyodott, és azt mondta: - Túl sokáig maradtam. Most már mennem kell.

És Sunny csak nézte, a kielégületlen vágytól és a haragtól reszketve, hogy a férfi beszáll a csónakjába. Amikor eloldozta a kötelet a stégtől, Beaumont még megjegyezte: - A maga helyében nem ülnék így ki ide. Nem is gondolná, mennyi örült mászkál az erdőben, és a legközelebbi szomszéd is több mint egy kilométerre van.

A férfi tekintetét követve Sunny is lepillantott a testére, és elszörnyedve vette észre, hogy ölekezésük közben lejjebb csúszott a bikinifelsője. Mellei már-már kibuggyantak a kosarakból. Idegesen a helyükre rendezgette őket.

Beaumont pimaszul rákacsintott, mielőtt feltette volna a napszemüvegét.

- Még látjuk egymást, Sunny.

Aztán, kedélyes integetés közepette, távozott.

Sunny takarót húzott meztelen testére, az oldalára fordult és lehunyta a szemét. Jót fog tenni egy kis alvás. Bár az is lehet, hogy már rég elszundított, és amikor majd felébred, rá fog jönni, hogy Ty Beaumont látogatását is csak álmodta.

De ajkán és nyelvén még ott volt a férfi íze. Érezte a testét, amint az keményen, feszesen nőisége bölcsőjéhez nyomódik. Farmeringe ingerlően simogatta meztelen mellét. A rojtok finoman csiklandozták a bőrét. Forróság öntötte el, melle lüktetett, valahányszor eszébe jutottak Beaumont pajzán szavai.

Gyűlölte a férfit.

*

Órák múltán ébredt csak fel, kótyagosan, rosszkedvűen. Kinyújtózta elgémberedett izmait. Bőre megfeszült, kissé sajgott a túl hosszú napozástól.

Leszállt az ágyról és felvette a hálóingét. Korgó gyomra emlékeztette, hogy a reggeli grépfrúton kívül aznap még semmit nem evett. Kiment a konyhába, és omlettet készített magának. Holnap talán majd a városban vacsorázik. De ma este nincs kedve emberek közé menni. Mert ha mindaz igaz, amit Ty Beaumont mondott...

Azok, akik világéletében ismerték őt, képesek ilyen borzalmas dolgokat feltételezni róla? Akkor nem csoda, hogy a tegnap esti partin úgy bámultak rá, mint valami szörnyetegre.

És ha bemegy a városba, fennáll a veszélye, hogy összetalálkozik Donnal és Gretchennel. Már a gondolattól is kirázta a hideg.

Elmosogatott, és lekapcsolta a villanyt a konyhában. Amíg el nem álmosodik ismét, mást nem nagyon tud csinálni, mint olvas, vagy tévét néz. Még azon morfondírozott, melyiket is válassza a kettő közül, amikor zajt hallott kintről.

Három

Az ilyen régi házak nyögnek-sóhajtoznak, furcsa hangokat hallatnak, nem igaz?

De igen.

A faágak meg-megkaristolják az ereszt, ha fúj a szél, nem igaz?

De igen.

Pánikra semmi ok, nem igaz?

Nem. Mert a zaj a ház mögötti fészker felől jött, ahol az apja régebben a halakat szokta megtisztítani. Nyikorgó faereszték vagy a szél nem ad ilyen hangot.

Sunny szíve olyan hangosan vert, hogy azt hitte, csak képzelte az egészet. Ám amikor ismét meghallotta a zajt - mintha valaki, vagy valami motoszkált volna a fészker mögötti bokrokban -, a félelem jeges verítéke ütözött ki a bőrén.

Hál' istennek, már lekapcsolta a villanyt. Óvatosan odalopakodott a mosogató fölött lévő ablakhoz, ahonnan tökéletes rálátás nyílt a telek hátsó részére, beleértve a stéget és a tavat is. Reszkető kézzel húzta félre a függönyt, alig pár centire, épp csak hogy ki tudjon kukucskálni.

Semmi. Vaksötét éjszaka. A Hold karéját is felhők takarták. Felerősödött a szél. A tó vize jobban fodrozódott, mint a nap folyamán bármikor. Úgy tűnt, a horizonton gyülekező felhők mégiscsak a nyári vihar előhírnökei.

Sunny néhány percig mozdulatlanul állt az ablakban. Nem látott mozgást, csupán a fák táncoltak kecsesen a szélben. Valószínűleg azt hallotta meg, hogy valamelyik ág elroppant. Visszaengedte a függönyt a helyére.

Megcsóválta a fejét, mulattatta a dolog, ugyanakkor szégyellte is magát, hogy ilyen nevetségesen viselkedik. Megfordult és másodszor is elindult a nappaliba. Még a konyhaajtóig sem ért, amikor újabb zajt hallott. Ezúttal fém koccant fémen. Az apja vödröket, kerti és egyéb szerszámokat tartott a fészkerben.

- Édes Istenem! - Összerázkódott a félelemtől, a szája elé kapta a kezét.

Steve és Fran nemtetszéssel fogadták, hogy egyedül lesz kint a tónál.

- Nem hallottam, hogy bármi komolyabb eset előfordult volna - magyarázta Steve -, de a kölykök néha túlisszák magukat. És részegen szép kis vircsaftot tudnak rendezni.

- Biztos nem akarsz ittmaradni nálam? - kérdezte Fran.

- Ne butáskodj már! Nálad egész héten akkora lesz a felfordulás, hogy csak na! Jobb lesz nekem egyedül, kint a tónál.

Sunny már nagyon-nagyon megbánta a döntését. Ha nem annyira makacs, most békésen szunyókálhatna Fran vendégszobájában, és nem kéne itt rettegnie ebben az isten háta mögötti nyaralóban.

Egyeden perc vesztegetni való ideje sincs! Kétségbeesetten rohanni kezdett a falra szerelt telefon felé, amelyet a szülei - szerencsére - nem kapcsolattak ki. A sötétben felborított egy széket. És a konyhaasztal lábába is belerúgott, mielőtt felvette volna a kagylót. Beütötte a nullát, és miközben várt, levegőt sem mert venni.

Amikor a kezelő bejelentkezett, Sunny hadarni kezdett:

- Segítségre van szükségem! - Az ajka reszketett, a hangja elcsuklott, de a szavak egymás után törtek elő a szájából. Ő maga is érezte, hogy hisztérikusnak és nem beszámíthatónak tűnik, de nem tudott tenni ellene. - Hívja a rendőrséget! Mondja meg nekik, hogy azonnal jöjjenek! Egyedül vagyok egy tóparti nyaralóban, és valaki mászkál odakint. Szerintem be akar törni.

Ez így, ebben a formában, ugyan nem volt igaz, de jobb félni, mint megijedni. Jobb feltételezni, hogy egy bűnöző van odakint, mint várni, hogy ő tegye meg az első lépést. Emellett súlyt adott a bejelentésnek. És bevált. A kezelő habozás nélkül rávágta: - Azonnal értesítem a seriff irodáját. Valaki perceken belül ott lesz önnél.

Sunny bediktálta a pontos címet, és letette a kagylót. Kit hívhatna még fel? A szomszédokat? Egyiküket sem ismerte. Még a nevüket sem tudta. Azután jöttek ide, hogy ő elköltözött a városból. Telefonáljon Steve-nek és Frannek? Igen! Ha téves riasztásnak bizonyul, hülyén fogja érezni magát, mégis...

Bele sem mert gondolni, hogyan fogja érezni magát, amikor bebizonyosodik, csupán arról van szó, hogy cserbenhagyta a bátorsága. Gondolatban kétszer is elismételte az egyébként fejből tudott számot, mielőtt beütögte volna. Frannél csöngött ki a telefon, és csak csöngött és csöngött, miközben Sunny azt mormolta maga elé:

- Gyerünk, vedd fel, vedd már fel! - Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy senki nincs otthon, Sunny visszaakasztotta a helyére a kagylót. A sírás kerülgette.

Mert mi van, ha a kinti illető most az ablakon át figyelni őt?

Kis híján összecuklott, amikor eszébe jutott egy délutáni beszélgetésfoszlány: „Nyugodtan elmehetne főállású kukkolónak. - Honnan tudja, hogy még nem tettem meg?” Atyaúristen! Ő volt az, aki figyelmeztette, hogy elmebetegek járkálnak a tó környékén. Ő volt az, aki felhívta a figyelmét, hogy a legközelebbi szomszéd is nagyon távol van. Ő volt az, aki időt és fáradságot nem kímélve utánajött. Ő volt az, aki átevezett a tavon a kedvéért. És a búcsúmondata - Még látjuk egymást, Sunny! - ígéret volt, vagy fenyegetés?

Voltaképp mit tud erről az emberről? A nevéen kívül gyakorlatilag semmit. Hivatalos volt arra az esküvői fogadásra, amelyikre ő is. Ám a statisztikák szerint a sorozatgyilkosok általában bűbajos emberek, akik valósággal leveszik a lábukról az áldozataikat, mielőtt...

Na, jó, ebből elég! Térj észre! Gondolkodj! És semmi esetre ne ess pánikba!

Tuti, hogy George Hendersonnak is van telefonja. Fölvívhatná és kifaggathatná Ty Beaumont-ról. Ügyes kislány! De honnan a fenéből deríthetné ki George telefonszámát?

A telefon alatti kis szekrény fiókja beragadt. Sunny nekifeszült párszor, és a végén akkorát rántott rajta, hogy a fiók teljes tartalma a földön landolt. A Latham egyházközségi telefonkönyv, néhány, ki nem hegyezett ceruza, egy kis rongydarab, amibe az anyja festegetés után az ecsetjeit törölte, „Egyet fizet, kettőt ehét halvacSORA”- kupon és egy rozsdás szög potyogott le a linóleumra.

Mindez akkora zajjal járt, hogy Sunny ledermedt egy pillanatra. Miután összeszedte magát, letérdelt, bele egyenesen a szögbe. Felkapta a telefonkönyvet. Nem jutott el a tudatáig, hogy ilyen sötétben egy sort sem tud elolvasni. Idegesen lapozgatni kezdte a telefonkönyv régi, felpöndörödött oldalait.

Idáig jutott, amikor is nehéz léptek döndültek az elülső verandán. Sunny dobogó szívvel csukta össze a telefonkönyvet. Szeme tágra nyílt a rettenettől. Szája hangtalan segélykérő sikolyt formált, amikor a bejárati ajtó gombja elfordult, mintha valaki be akarna nyitni.

A munkapultba kapaszkodva álló helyzetbe tornázta fel magát. A falhoz lapulva kióvatzkodott a nappaliba. Ereiben megfagyott a vér, amikor látta, hogy az ajtógomb előbb az egyik irányba, majd a másikba fordul.

Kis híján a bőréből is kiugrott, amikor a hangos kopogtatást meghallotta. Nem számított rá, hogy a behatoló kopogtatni fog. Várt. A kopogtatás újból felhangzott, egyre hangosabban, türelmetlenebbül, vészjóslóan. Ahogy a szíve dübörgése fokozódott, úgy fokozódott a kopogás hangereje is.

Egy kukkoló vagy sorozatgyilkos nem így jelzi az érkezését. Akkor viszont ki lehet?

A seriff, ó, persze, a seriff! Hogy is feledkezhetett el róla?! Sunny odarohant, valósággal feltépte a zárat és szélesre tárta az ajtót.

Ty Beaumont állt a küszöbön.

Sunny sikított.

Sarkon pördült, úgy gondolta, átrohan a nappalin, be a hálósobába, amelynek zárható az ajtaja.

Alig kezdett terve megvalósításába, amikor egy férfikéz visszahúzta a hálóingénél fogva.

- Magának meg mi baja? - Beaumont magához rántotta és a keblére ölelte. - Jól van? Mi történt?

- Kihívtam a seriffet! - sikoltotta Sunny. Legjobb védekezés a támadás.

- Tényleg?

- Igen! És már úton van. Bármelyik percben itt lehet!

- Ó, már meg is érkezett. - A férfi alig tudta elrejtteni a vigyorát. A nőt utánozva hitetlenkedő, bárgyú kifejezést varázsolt az arcára.

- Maga a...?

- Ty Beaumont seriff. Teljes életnagyságban. Örvendek, hogy megismerhetem. Miben lehetnék a naccsága szolgálatjára?

- Menjen a fenébe!

Sunny kitepte magát a férfi karjából, mérgesen szitkozódott. Beaumont szemlátomást élvezte a helyzetet, esze ágában sem volt eltitkolni, hogy jól szórakozik. Sunny saját magára legalább annyira dühös volt, mint a férfira. Ő, aki évek óta egyedül él New Orleansban, hagyta, hogy magával ragadja a képzelete, és úgy viselkedett, mint egy komplett idióta. A férfi most biztosan azt hiszi, hogy nincs ki mind a négy kereke.

Ideges mozdulattal hátrasimította kócos haját az arcából.

- És honnan tudjam, hogy valóban maga a seriff?

Beaumont egyik szemével hunyorított, és ugyanolyan gunyorosan válaszolt, mint az előbb is: - Akarja látni a stukkeromat meg a golyókat?

A Macy hálaadásnapj felvonulását nehezebb volt nem észrevenni, mint a szavaiban rejlő célzást. Sunny mérgesen húzta össze a szemét:

- Miért nem mondta?

- Kérdezte?

- Mit keresett a házamnál az éjszaka kellős közepén?

- A segélykérő hívására érkeztem. Arieta, a központos, azt mondta, maga szinte eszét vesztette a félelemtől.

- Igenis nagyon megijedtem!

- Mindig ilyen kis beszari macska?

- Természetesen nem. Mit csinált a fészerben?

- Milyen fészerben?

- Azt akarja mondani, hogy nem maga volt?

- Azt akarja mondani, tényleg gyanús zajokat hallott?

- Különben miért telefonáltam volna? - kiáltotta Sunny.

Beaumont feszes farmerja övébe akasztotta a hüvelykujját, és féloldalra billentette a fejét: - Azt hittem, azért találta ki a „behatolós” mesét, mert ide akart csalogatni.

- Ó, maga... maga beképzelt majom! - Sunny tekintetében haragos lángok villantak. - Zajt hallottam a fészerből - mondta, és a konyha irányába mutatott.

Az őszinte aggodalom jeleként mély ránc jelent meg a férfi két szemöldöke között.

- Megnézem. Maradjon itt!

Sunny nem engedelmeskedett, lábujjhegyen követte a férfit a konyhába. Nézte, amint Beaumont kinyitja a hátsó ajtót, kiakasztja a szúnyogháló zárját, majd kilép a helyiségből. A holdfényben látta a férfi magas sziluettjét, amint átvág az udvaron. Beaumont zseblámpát is hozott magával, most bekapcsolta és a fényt a nyaralót körülvevő áthatolhatatlan erdőre irányította. Amikor Sunny apja megvette a telket, csak akkora területet tisztított meg, hogy a házikót felépíthesse rá. A fás-bokros részeket, amennyire csak lehetett, érintetlenül hagyta.

Sunny a szúnyogháló mögül nézte, ahogy Beaumont eltűnik a fészer távolabbi sarkánál. Látta, hogy a zseblámpa fénye végigsöpör a stég fölött és a fák között. Egy örökkévalóságnak tűnt, mire a férfi ismét felbukkant. Lekapcsolta a lámpát, mielőtt belépett volna a konyhába.

Sunny kinyitotta előtte a szúnyoghálót:

- Nos?

- Behatolók jártak itt, valóban.

- Behatolók? Többes számban?

- Egész pontosan négyen - mondta morózusan a férfi.

Sunny arcából kifutott a vér.

- Négyen?

- Ühüm. Egy mosómedvemama és a három kicsinye.

A nő már szólásra nyitotta a száját, de aztán úgy döntött, akármit mondana is, azzal csak még nevetségesebbé tenné magát, ezért inkább egy szót sem szólt. A hirtelen beállt csendben a fogai csikorgását is hallani lehetett.

- Maradékok után kutattak a vödörök között - magyarázta Beaumont.

Sunny lehajtotta a fejét, de közben úgy érezte, az az átkozott kék szempár lyukat fúr a koponyája tetejébe. A gondolat, hogy a férfi most rajta nevet magában, elviselhetetlen volt.

Hirtelen felkapta a fejét.

- Részben a maga hibája - mondta vádlón. - Maga hordott össze hetet-havat a kukkolókról és az elmebetegekről.

- A kukkolós témát maga hozta fel, nem én. - Mint aki jól végezte dolgát, a zseblámpát letette a konyhaasztalra. - Kapok egy csésze kávé?

- Nem.

Sunny még a sötétben is látni vélte a férfi széles vigyorát.

- Már a kávé is sajnálja szegény zsarutól, aki megmentette egy randalírozó mosómedvecsaládtól?

A nő csípőre tette a kezét.

- Maga végtelenül élvezzi ezt, igaz?

Beaumont felállította a feldőlt széket, és lehuppant. Rávigyorgott a nőre:

- Hát, el kell ismerjem, a látvány lélegzetelállító.

Amikor Sunny rádöbbent, hogy csak a lenge hálóing van rajta, és a póztól, amelyben áll, az anyag ráfeszül a mellére, gyorsan az oldala mellé ejtette a kezét. Sarkon fordult, és kirobogott a konyhából.

A fiókból kihullott kacatok épp a menekülési útvonalba estek. Sunny talpa alatt eltört az egyik ceruza, sarkába beleállt a szög. Úrinőhöz illetlen szavak hagyták el a száját. Egy lábon szökdécselve folytatta a visszavonulást.

Amikor néhány perccel később, kopott pólóba és sortba öltözve visszatért, a konyhában már égett a villany, és Ty épp a kávéfőzőt tette fel a gázra.

- Érezze otthon magát!

Beaumont eleresztette a füle mellett a gúnyos megjegyzést.

- Kösz, megtörtént.

Sunny a konyhaszekrényhez ment, csészéket, tányérokat vett elő.

- Tejszín? Cukor?

- Csak feketén. Sütije nincs?

Sunny a szemét forgatva hozta ki azt a zacskó kekszet a kamrából, amelyet egész hetes itt-tartózkodása idejére vett.

- Csak hogy tudja - jegyezte meg Beaumont egy csokis kekszet majszolva -, a másik öltözéke jobban tetszett.

- Fogadni mertem volna.

- Bár bizonyos szempontból ez is érdekes.

A „szempont” szónál tekintete lesiklott Sunny mellére. Egyértelmű volt, hogy a nő nem visel melltartót, a puha pamut megmutatta a domborulatokat. Minél tovább fixírozta a férfi, annál inkább nyilvánvalóvá vált az öltözésben hiányosság.

Hogy zavarát elrejtse, Sunny támadásba lendült.

- A Latham Green-i adófizetők tisztában vannak vele, hogy a seriffjük szexmániás?

- Szolgálatban vagyok - kuncogta a férfi.

- Valahogy nem találok megnyugtatónak.

- Pedig az kellene, hogy legyen. Ha nem lennék szolgálatban, már ágyba cipeltem volna.

- Erre semmi esélye, Mr. Beaumont.

A férfi önelégülten mosolygott.

- Pedig már megfőztem. - A nő döbrent arckifejezése láttán vigyorba szaladt a szája. - A kávé, Sunny. Elkészült.

Sunny kitöltötte a kávé, és közben igyekezett nem gondolni rá, hogy a férfi a meztelen combját bámulja, bár biztosra vette, hogy ezt teszi.

- Mióta maga a seriff? - kérdezte, és az egyik fekete itallal teli csészét lerakta a férfi elé.

- Amióta itt lakom. Gyakorlatilag az állás miatt költöztem ide.

- És előtte? - Sunny leült a férfival szemben, és a kávéjába kortyolt.

Azóta, hogy előző este felkérte táncolni, most először tűnt el a jókedv Beaumont arcáról. Tekintete megkeményedett. A szája körüli függőleges barázdák már nem nevetőránccokra emlékeztettek.

- Előtte valahol máshol voltam.

- Oh.

Sunny vette az adást. A férfi múltja nem közkincs. Irigyelte érte. Bárcsak az ő múltjáról is elmondható lenne ugyanez. New Orleansban biztonságban volt. Senki nem tudott a Don Jenkins - fiaskóról. Ottani barátai csak annyit tudtak, hogy egy kisvárosból költözött fel a nagyvárosba, de egyikük sem faggatta a magánéletéről. És Sunny ezt nagyra értékelte.

Ezért is értette meg és tartotta tiszteletben, hogy Ty Beaumont nem akar magáról beszélni, noha ő volt a legelviselhetlenebb alak, akivel valaha is összehozta a sors. Ezért nem is tett fel további kérdéseket, és a beállt csendet a keksz ropogtatásával igyekezett kitölteni.

A férfi szólalt meg először.

- Kis baleset? - Állával a padló felé bökött, ahol még szanaszét heverték a fiókból kiesett holmik.

- George Henderson telefonszámát akartam kideríteni - nevetgélt némi öniróniával Sunny -, hogy leinformáljam magát.

- Munkaköri kötelessége, hogy ragyogó jellemzést adjon rólam. Nekem dolgozik.

- George rendőr?

- A helyettesem.

Sunny hitetlenkedve csóválta meg a fejét.

- Emlékszem, régen mindig lopta a görögdinnyét.

- Szerintem még most is.

Nevettek, jóleső érzés volt. Annyira jó, hogy Sunny már-már kényelmetlenül érezte magát miatta. Amikor a nevetés elhalt, ráébredt, milyen bensőséges a beszélgetés és a helyzet.

- Későre jár. - Szó szerint kicsavarta a kávéscsészét a Ty kezéből, és a sajátjával együtt a mosogatóhoz vitte.

- Maga sántít?

- Semmiség - mondta Sunny a vállát vonogatva, és visszavitte a kekszet a kamrába.

- Nem annak látszik.

Sunny felemelte lábát a padlóról, majd harmincfokos szögben egyenesen előrenyújtotta.

- Beletérdeltem egy szögbe. Látja? - mutatta a kis piros sebet a térdén. - Igazán semmiség.

- Ettől még nem bicegne.

- Bevertem a lábujjamat is.

- És még?

- Más semmi - erősködött Sunny.

- Biztos? - Noha Ty nagyon kedvesen tette fel a kérdést, látszott rajta, eltökélt szándéka, hogy kiszedi az igazságot a nőből.

- Még bele is léptem abba az átkozott szögbe - kiáltotta mérgesen Sunny. - Most boldog?

- Nem! Üljön le! - Határozottan rámutatott a székre, amelyről a nő korábban felállt.

- Ideje, hogy távozzon, seriff.

- Ha nem engedi, hogy megnézzem a lábát, kötelességemnek fogom érezni, hogy beszállítsam a kórházba. És holnap a szépségszalokban már mindenki a mosómedvés- kukkolós történeten fog csámcsogni, és...

Sunny mérgesen lezökkent a székre.

- Így mindjárt jobb - mondta mosolyogva Ty. - Hadd látom azt a lábat!

Sunny a lábujját sem mozdította, hogy segítkezzen a vizsgálatban. Beaumont lehajolt, megemelte a nő lábát. A mozdulattól Sunny elvesztette az egyensúlyát, és kevés híján lecsúszott a székről. Kinyújtott karral szorosán megmarkolta a szék peremét, hogy le ne essen, és nézte, ahogy a férfi hatalmas, napbarnított kezébe fogja a lábfejét. Beaumont szemügyre vette a talpát.

- Itt? - Megérintette a félhold alakú sebet a sarkánál. Sunny összerázkódott. - Fáj?

- Ha nyomogatja, akkor igen.

- Szép kis sérülés. Szerencse, hogy nem szakadt át a bőr. Majdnem, de nem egészen. Tetanuszoltásra nem lesz szükség, de nem ártana, ha néhány napig odafigyelne rá.

- Úgy lesz. Köszönöm. - Sunny megpróbálta elhúzni a lábát, de nem járt sikerrel. Beaumont köré kulcsolta a kezét, és szorosan a markába zárta.

- Itt-ott kicsit kemény a bőr, de ezt leszámítva, igazán csinos lába van.

- Ennek megállapítása is a kötelességei közé tartozik, Beaumont seriff?

- Az a dolgom, hogy szolgáljam és védjem Latham egyházközség polgárait. És szerintem ennek a polgártársnak itt egy jó lábmasszázsra lenne szüksége.

Sunny fészkelődni kezdett a széken, amikor Beaumont végighúzta a hüvelykujját a talpa közepén. A mozdulattól - furcsa módon - a torka hátulja kezdett csiklandani.

- Egyszer jártam Japánban. - Ty hüvelykujjával végigsimított a nő lábujjain, alaposan megvizsgálva a körmökön fénylő lakkot. - Ha valahol, ott aztán tudják, mi az a lábmasszázs. Az a gésa, aki nekem csinálta...

- Ez a rész nem igazán érdekel.

- ...sok-sok testápolót kent a kezére. Magának van?

- Anélkül is jó lesz.

- Engedje el magát. Szóval: a gésa az ujjával minden lábujjamat külön-külön meg tekergette, megnyomkodta. Keményen, de nem annyira, hogy fájjon.

Ő maga a fent leírtak szerint cselekedett, és erős ujjával megcsavargatta Sunny középső lábujját. Az érzés fősugárzott Sunny minden testrészébe, különösen az erogén zónáira hatott. A masszázs látványnak is erotikus volt. Beaumont ujjainak hátulján vékony, szőke szőrszálak csillantak. A keze sötétnek és erősnek látszott, amint gyakorlott mozdulatokkal masszírozta a nő karcsú lábfejét.

Alig pár perc leforgása alatt Sunny belsejét valami tiltott érzés melengette át. Amikor a férfi megmasszírozta a lábujjai tövét, kis híján leugrott a székről.

- Szerintem ez nem illendő.

Beaumont megátalkodott vigyort villantott rá.

- Szerintem sem. De irtó klassz érzés, vallja be. Fogja fel úgy, hogy ez a jutalom. Végül is maga halálra rémült, és én megmentettem az életét. Azt hiszem, mindketten megérdemljük, hogy végre egy kis testi élvezethez jussunk. Nem mondanám, ha nem így lenne.

A férfi behízselő hangja és a szexre való utalás legalább annyira hipnotikusan hatott Sunnyra, mint maga a lábmasszázs. Nem ellenkezett, amikor Ty a combjai közé szorította a sarkát.

- Aztán a gésa, miután a lábam minden egyes izmát és csontját betestápolozta, már csak az ujjaim tövét masszírozta. Így. Körkörös mozdulatokkal. Néha olyan finoman csinálta, hogy azt hittem, csak képzelem az érintését.

Sunny levegő után kapkodott, amikor a rakétaként kirobbanó érzés végigsugárzott a testén. Lába önkéntelenül előrelendült, még erősebben nyomódott a férfi öléhez. Gondolni sem mert rá, miként viselkedhetnek most a mellei.

- Persze, vannak, akik azt mondják - folytatta Ty ugyanazon a hipnotizáló hangon -, hogy még élvezetesebb, ha nyelvvel csinálják.

Sunny ólomnehéz szemhéja lecsukódott.

Arra tért magához, hogy majdnem lezuhant a székről. Beaumont határozott mozdulattal kiemelte a lábát az öléből, visszaengedte a földre, majd - mint aki jól végezte dolgát - leporolgatta a tenyerét.

- De a nyelvmasszázs jóval többbe került, én meg csóró kiskatona voltam, erre már nem futotta a pénzből. Ezért első kézből nem tudtam megtapasztalni e különleges élményt. Persze, magának csak kérnie kéne, és megtapasztalhatná... - tette hozzá sokat sejtetően.

Sunny elsősorban magára volt dühös, amiért belement ebbe a színjátékba. Feltápáskodott a székről, és kimérten csak ennyit mondott:

- Már rég nem kellene itt lennie! Semmi nem indokolja az ittlétét!

„Nem kellene itt lennie. Semmi nem indokolja!”, füstölgött magában. Hogy is engedhette meg ennek a senkiházinak, hogy megérintse? Miért hagyta, hogy ilyen pimaszul beszéljen vele? Kiviharzott a konyhából, és menet közben mindenhol felkapcsolta a villanyt. Azt akarta, hogy a házikó fényel és hanggal teljen meg, hogy az előbbi intimitásnak nyoma se maradjon.

- Elmondhatatlanul hálás vagyok, hogy kijött ide. - Mire a férfi kicaplatott utána, Sunny már a bejáratnál járt, és - „távozó vendégnél nincs kedvesebb” alapon - szélesre tárta az ajtót.

- Ezért fizetnek.

- Hogy tudott ilyen gyorsan ideérni?

- Már a közelben voltam.

- A közelben?

A férfi bólintott.

- Gondoltam, körbejárom a tavat, és közben megnézem, mi van magával.

- De... miért?

- Az elmeháborodottak kiszámíthatatlanok.

- Nyomukat sem láttam.

- Az ember soha nem mehet biztosra. Nézze... maga már egy mosómedvecsaládtól is bepánikolt, mi történt volna, ha egy szexmániás kószál a környéken?

- Jó éjt, Mr. Beaumont!

- Pár ugrásnyira voltam innen, amikor rádió utánam szóltak, hogy maga behatolót vett észre és segítségre van szüksége. Nem látta a reflektoraim fényét?

Sunny szörnyen ostobán érezte magát, igyekezett elkerülni a férfi csúfondáros tekintetét.

- Nem, nem láttam. A konyhában voltam. De most, hogy már tudom, maga a tó körül is járőrözik, biztonságban érzem magam.

- És miért esett pánikba, amikor meghallotta a zajt? Miért nem kapta elő a fegyverét?

- Milyen fegyveremet?

- Azt, amelyikkel délután megfenyegetett. Azt mondta, lepuffant, ha nem kotródok el a stégjéről.

- Nem találtam... lehetséges, hogy apám elvitte... nem tudom, hol lehet... NEM VOLT MEGTÖLTVE!

- Szabadon választhatok a válaszok közül? - érdeklődött udvariasan Ty.

A nő gyilkos pillantást vetett rá.

- Vallja be őszintén: Létezik az a puska egyáltalán?

- Jó éjt, Mr. Beaumont! - ismételte meg összeszorított fogakkal Sunny.

- Azok micsodák?

Ty figyelmét felkeltették az asztalon szanaszét heverő rajzlapok. A ceruzarajzok legtöbbje befejezetlen volt.

Sunny nagyot sóhajtott, nem is próbálta elrejteni bosszúságát. Ingerülten becsukta a bejárati ajtót, hogy legalább a szúnyogok ne jöjjenek be.

- Rajzok.

- Mi ez? Valami rovar? - kérdezte a férfi. Felvette az egyik rajzot, és kritikus szemmel méregette.

- Szitakötő.

- Már megint a szitakötőnél tartunk? Ez a mániája, vagy egyszerűen csak bogaras? - kíváncsiskodott Ty. - Nem rajzol valami jól - tette hozzá.

Sunny kitepte a kezéből a papírt, és visszahajította az asztalra.

- Maga sem túl jó seriff. Még egyenruhája sincs.

Beaumont farmert viselt és fehér inget. És rajta még ez az egyszerű ruhadarab is eszméletlenül jól mutatott. Az ing ujját feltúrta a könyöke fölé. A fehér vászon kiemelte bőre barnaságát és szeme vadító kékjét. Ugyanolyan szemképráztatóan fehér volt, mint a fogai, amelyek előtűntek, amikor térdrogyasztó mosolyt villantott a nőre.

- Viszont van ezüstcsillagom és járőrökcsim, aminek a reflektora is működik. És ha kedves lenne hozzám, akár még kocsikázni is elvinném.

- Kétlem, hogy kedvességgel bármire is mehetne magánál egy nő, Mr. Beaumont.

A férfi biccentett, mintegy jelezve: „Egy pont oda.” Viszont a mosolya épp az ellenkezőjéről árulkodott. Már a bejárati ajtónál járt, amikor hirtelen megtorpant, csettintett és azt mondta: - Ó-ó! A zseblámpámat majdnem itt felejtettem! - Visszacaplatott a konyhába.

Sunny a bejáratnál várakozott. „Mi a csuda tarthat ennyi ideig?”, füstölgött magában, ahogy teltek a percek, és a férfi még mindig nem mutatkozott. - Mr. Beaumont! - kiáltotta. Semmi. Meztelen talpa türelmetlen ritmust vert a padlón.

Újabb perc telt el, de a seriff még ekkor sem mutatott életjeleket. Sunny, a kíváncsiságtól és az aggodalomtól hajtva, a férfi után ment a konyhába. A munkapult fölé hajolva találta, a karóráját nézegette.

- Mit művel?

- Jöjjön csak ide! - rendelkezett a seriff. Tekintetét még véletlenül sem vette le a számlapról.

Berzenkedve bár, de Sunny is odament, és egy darabig együtt szemlélték a karórát. Az rendületlenül tette a dolgát, semmi olyasmit nem csinált, ami ennyire lenyűgözhetne volna a férfit. A másodpercmutató megállíthatatlanul közelített a tizenkettes felé.

- Öt, négy, három, kettő, egy! - kezdte meg a visszaszámlálást Ty.

- Látom. És akkor mi van?

- Mindez azt jelenti, Sunny Chandler, hogy maga nagy... nagyon nagy bajba került!

Megfordult és ezáltal beszorította a nőt a konyhaszekrények alkotta sarokba, testével zárva el a menekülés útját. Két kezét a nő csípője mellé tette, és közelebb hajolt.

- Éjfél van.

- És maga ekkor változik át patkánnyá?

Beaumont felnevetett.

- Úgy is lehet mondani. Lejárt a szolgálatom.

Sunny összeszűkülött szemmel nézett fel a vigyorgó arcba.

- Tűnjön el innen!

- Ó, ugyan már, Sunny! Legyen jó haver! - Ty ujjai közé vette a nő egyik hajtincsét, és finoman csiklandozni kezdte vele Sunny nyakát. - Épp most tettem le a lantot egy nehéz nap után. Szétválasztottam két verekedő apukát a Kölyök-liga meccsen, megkerestem egy elveszett kisgyereket, letartóztattam valakit gyorshajlásért. Nem beszélve róla, hogy járőröztem Latham Green veszedelmes utcáin és meg mentettem egy hisztérikus nőt egy csapatnyi mosómedvétől. Vagy alig maroknyian voltak? - Vállat vont. - Mindegy, érti mit akarok mondani. Eljött a játék ideje. Nem akar játszani velem?

- Nem. És ha volna kedves most már... - A mondat meglepett sóhajtásba fűlt. - Mit művel?

- Kitapintom a szívdobogását. - Ty a nő mellének domborulatára tette a kezét. - Amikor bejöttem, láttam, mennyire ver a szíve. Itt. - Tenyerét rászorította a nő mellére. - És itt. - Ajkát Sunny nyaka hajlatára nyomta, és apró csókokat lehelt rá. - Nahát! - Kezét becsúsztatta a kifakult póló alá. - Szerintem most is ugyanúgy dobog!

Nemcsak a szíve vert Sunnynak, hanem a lélegzete is elakadt, amikor a férfi tenyere mellének meztelen bőréhez ért. Ty nem mozdította a kezét, tenyere megpihent a nő mellének felső részén. Sunny érezte, hogy a mellbimbója ágaskodni kezd, felkészülvén a simogatásra, amely csak nem akart bekövetkezni. Őrjítő volt.

- Hagyjon békén! - lehelte fátyolos hangon és minden meggyőző erő híján. De hogyan is lehetne határozottabb, amikor a férfi édes kis harapásokkal dédelgeti a nyakát?

- Eláruljak egy titkot? - Ty ajka Sunny füle és a hajvonal közt indult felfedezőútra.

- Amikor ajtót nyitott abban a semmi kis hálóingben, az én szívem is zakatolni kezdett. Úgy, mint most.

Szabad kezével megfogta Sunny kezét és becsúsztotta az inge alá, pontosan a szíve fölé. Az állhatatos, súlyos dobbanások valósággal kitöltötték Sunny tenyerét. A férfi bőre megnyugtatóan melengette a kezét, akár a kandalló egy ködös reggelen. A mellszőrzet sűrű rengetegében ujjai önkéntelen felfedezésre indultak.

Ty finoman a fogai közé szorította Sunny fülcimpáját. Nyelve hegyével a két kis gyémántgömböt becézgette.

- Miután elmentem ma délután... gondolt rám?

- Nem!

- Hazudós! - Szétfeszítette a nő combjait, és befészkelte magát a meleg, kényelmes fészekbe. - Igenis gondolt rám. Kettőnkre. Hogy milyen volt együtt. Hogy milyen volt az a csók.

- Nem, egyáltalán nem gondoltam rá.

A férfi nyers, mélyről jövő nevetést hallatott.

- Ó, dehogyisnem. Hisz én sem tudtam kiverni a fejből. Csak ez járt az eszemben, a munkámra sem nagyon tudtam koncentrálni. - Szája a nő szája felé mozdult, ajka lágyan súrolta a nőét. - A nyelvem a szájában. Ki-be mozog. Mintha csak szeretkeznénk.

- Hagyja abba! - Az erőtlen tiltakozás alig volt több, mint szaggatott lélegzetvétel.

- Dehogy hagyom! Addig nem, amíg magam alatt nem látom. Meztelenül. Kívánón.

Újra megcsókolta a nőt. És mint korábban is, a Sunny által ismert világ darabjaira hullott. Olyan szférákba repült, ahol minden illat, íz és érintés a férfiről szólt. Ty Beaumont seriff univerzumában járt. És itt ő uralkodott, mindenek felett.

Ty, épp csak egy leheletnyit, lejjebb csúsztotta a kezét. Ujjai már a nő mellének gömbölyedségét tapintották, ám még véletlenül sem érintették a mellbimbót, amely már fájón esdekelt kényeztetésért.

Sunny tenyere a férfi mellkasának kemény izmaihoz feszült, ujjai begömbültek. Szája engedelmesen elnyílt, szabad utat adott Ty gyakorlott nyelvének. Csípőjét önkéntelenül előreemelte, így Ty kemény férfiassága egyenesen az ölének nyomódott. Az érintés mindkettejükre sokkolóan hatott.

A férfi szeme átható, sötét tűzben égett, amikor felemelte a fejét és lenézett a nő arcába. Sunny ajka rózsásan, nedvesen fénylett. Csillogó tekintettel nézett vissza rá.

- De mint már volt szíves rámutatni - mondta halkán Ty -, későre jár.

Sunny úgy érezte, menten megőrül. Ez egyszerűen nem lehet igaz!

Ezzel Beaumont fogta magát, és kísértelt a konyhából. Pár másodperccel később Sunny már a bejárati ajtó csapódását hallotta, majd nem sokkal később a járőrökosi motorja is életre kelt. Mire összeszedte magát, a férfi elment.

Sunny Chandler felkapta a csészét, amelyből a seriff ivott, és teljes erejéből a falhoz vágta. Közben hangosan hívta a pokol minden démonát, és követelte, hogy vigyék magukkal Ty Beaumont testét és lelkét.

Négy

Sunny keresztbe tette a lábát és gyors mozdulatokkal eligazgatta egyenes szabású szoknyáját a térdén, amikor észrevette, hogy az asztal mögött ülő férfi is felfigyelt ideges fészkelődésére.

- A vagyonyilatkozatom a lehető legteljesebb, mindent belevettem, amit csak lehetett, Mr. Smithie. Három évre visszamenőleg csatoltam a jövedelemadó-bevallásomat, és kimutatást készítettem a jövőben várható bevételeimről.

- Tiszta, szép beadvány, Miss Chandler.

Ám Sunny még ebből sem tudta leszűrni, mi lesz a banki alkalmazott válasza, aki az elmúlt tizenöt percben - amióta megérkezett - már vagy tízszer tanulmányozta végig a számoszlopokat. Mr. Smithie, bifokális lencséin át, ismét a kérelem tanulmányozásába mélyedt.

Aztán eltolta maga elől a gondosan összeállított iratkupacot, összekulcsolt kezét az asztalra ejtette, és szemlátomást rossz hír bejelentésére készült. Mondjuk olyasmire, hogy a Téalapó nem létezik. Arcára felsőbbbéséges, ugyanakkor sajnálkozó és együttérző kifejezés ült ki. Sunny lélekben már felkészült rá, hogy reményei ismét megtörnek a szexuális előítélet zord szikláin.

- A számok, amiket ide leírt, imponálóak, Miss Chandler.

- És egyben reálisak is. - Sunny elmosolyodott. Remélte, észrevétlen marad, hogy egész testében reszket. Egy bank soha nem hitelez olyannak, akiről messziről látszik, hogy égető szüksége van a pénzre.

- A legnagyobb tisztelettel viseltetem a lelkesedés iránt, amit a munkája iránt érez, mégis azt kell mondjam, kissé elszámította magát.

- Épp ellenkezőleg. A lehető legvisszafogottabban számoltam ki a jövőbeni vállalkozásom hozamát.

- Mégis... - mondta Mr. Smithie, és fontoskodva megköszöri a torkát. - Ez csak... amolyan... elképzelés.

- Ami tapasztalati alapokon nyugszik. - Sunny elszánta magát, és vitába szállt. Úgy döntött, nemleges választ csak némi harc árán fogad el. - Tudom, hogy a nők... Vagy ha már itt tartunk: a férfiak is hajlandók erre áldozni. Ügyfeleim a jómódúak közül kerülnének ki. Biztos anyagi háttérrel rendelkeznek...

- De pillanatnyilag egyetlen megrendelője sincs - szögezte le a banki alkalmazott.

- Épp ezért lenne szükségem hitelre, Mr. Smithie. Hogy reklámozni tudjam az új vállalkozásomat. Bár valójában már vannak ügyfeleim: azok, akik csak és kizárólag velem hajlandók dolgoztatni a jelenlegi munkahelyemen. Hallani sem akarnak róla, hogy más készítse el, amit megrendeltek. Amint tudomásukra jut, hogy saját vállalkozást indítok, természetesen azonnal átpártolnak hozzám.

A férfi kissé szkeptikusnak tűnt, de nem tette szóvá a kételyeit. Ehelyett a karójára pillantott, mintegy emlékeztetve Sunnyt, hogy már így is túl sokat rabolt el értékes idejéből.

- Ami pedig a jelzálogot illeti...

- A tóparti ingatlan lenne.

- Ami hivatalosan az édesapja nevében van.

- A dossziében megtalálja a felhatalmazást, miszerint szabadon rendelkezhetem az ingatlan felett. Ugye, nem feltételezi, hogy hamisítottam apám aláírását, Mr. Smithie?

- Természetesen nem, Sunny - felelte a kérdezett álságos joviális mosollyal az arcán. Észre sem vette, hogy keresztnevén szólítja a nőt. Egyiküknek sem tűnt fel, hiszen ezt megelőzően mindig is Sunnynak hívta.

- Akkor nem értem, mi a gond. A nyaraló és a telek jóval nagyobb értéket képvisel, mint az összeg, amit kölcsönözni szándékozom. Mint ön is tudja, édesapám elismert üzletember. Nem kockáztatná a tulajdonát, ha nem hinne a vállalkozásom sikerében.

- Önálló vállalkozást indítani - csóválta meg szomorúan a fejét Mr. Smithie -, óriási rizikóval jár. Különösen egy nő számára.

Sunny hátradőlt a széken, és elgondolkodva méregette a férfit.

- Azt akarja mondani, ha férfi lennék, a banknak nem lenne kifogása ellene, hogy hitelt folyósítson nekem?

Mr. Smithie védekezően emelte fel mindkét kezét.

- Nem, nem, dehogy! A banknak nincsenek efféle előítéletei!

Fogadni mertem volna, gondolta magában Sunny.

- Egyszerűen arról van szó, hogy az ifjú hölgyek legtöbbször, akik városunkban nevelkedtek, férjhez mentek és... - Mr. Smithie későn ébredt rá, hogy rosszat szólt. Vörösödő orcája láttán Sunny érezte, hogy eljött az ő ideje. Akár támadásba is lendülhet. - Csupán azt szerettem volna mondani, ésszerűbb lenne, ha valamelyik New Orleans-i banktól igényelne hitelt.

Sunny már megpróbálta. Több bankot is felkeresett, de mindenütt elutasították a kérvényét. A Latham Green-i Nemzeti Bank volt az utolsó reménye, de ezt esze ágában sem volt közölni Mr. Smithie-vel.

- Azt hittem, értékelni fogják, hogy üzleti vállalkozásba akarok kezdeni - mondta negédes mosollyal.

- Ó, hogyne, dicséretes, nagyon is, csak hát... - Mr. Smithie zavarában a papírokat rakosgatta az asztalán, miközben azon járt az agya, mit is mondhatna. Sunny már-már megsajnálta. Mr. Smithie úgy akarta visszautasítani, hogy az senkinek, se neki, se Sunnynak, se a banknak ne legyen kínos. Valószínűleg azt kívánta, bár ne ez a nő lenne az első ügyfél ezen a hétfő reggelen. Pocsékul indul a hét.

Isten hozta a klubban, Mr. Smithie!, gondolta Sunny.

Az ő hete sem indult valami fényesen. Először is vissza kellett jönnie ebbe a városba, holott a háta közepére sem kívánta a látogatást. Aztán lecsapott rá az a krokodilvígóru seriff. Aki a múlt éjjel megmutatta, milyen veszélyes ragadozó lakozik a lelke mélyén.

Attól, hogy eszébe jutott az az alak, csak fokozódott az eltökéltsége, hogy kifizetődővé teszi ezt az elkerülhetetlen Latham Green-i utat. Előrehajolt, suttogva ugyan, de sürgetően beszélt:

- Mr. Smithie, kérem, felejtse el, hogy pelenkás korom óta ismer. Felejtse el, hogy nő vagyok, egyedülálló és a magam keresetéből élek. Hallgasson meg. - Megnedvesítette az ajkát. - Szükségem van arra a pénzre. Saját vállalkozást akarok indítani. De hitel nélkül nem megy. Ez a bank édesapámat mindig a jó adósok közt tartotta nyilván. Én is jó adósuk leszek. Semmilyen kockázatot nem vállalnak velem.

Mr. Smithie beszívta vértelen bankárjékát.

- Sunny, arra kényszerít, hogy bántóan őszinte legyek. Bankunk készséggel felkarol energikus, ambiciózus fiatalembereket. De előtte szeretünk megbizonyosodni róla, hogy az illető képes átgondolt, felelősségteljes döntéseket hozni. És... magunk között legyen mondva... hogy őszinte legyek...nos... amit ön tett...

Sunny hátrahanyatlott a székében, és döbbenetesen nézett a férfira.

- Amit három éve tettem, azt bizonyítja, hogy nem vagyok képes átgondolt, felelősségteljes döntéseket hozni? Ide akar kilyukadni?

Mr. Smithie, válasz gyanánt, íróasztala polírozott lapját kezdte tanulmányozni.

Sunny felemelte a kezét, megdörzsölte a homloka közepét, ahonnan hirtelen lüktető fájdalom sugárzott szét. A lelke mélyén számított rá - félt, rettegett -, hogy ismét elutasításban lesz része, de álmában sem gondolta volna, hogy azért, mert nem ment hozzá Don Jenkinshez.

Ez most már élete végéig kísérteni fogja? Senkiben fel sem merül, jó oka volt rá, meglépje ezt a lépést? Mindenki azt hiszi, a pillanat hevében, ész nélkül cselekedett?

- Talán egy kisebb összeget... - ajánlotta Mr. Smithie, hogy jóvátegye iménti nyers őszinteségét.

Sunny határozottan megrázta a fejét, mielőtt a férfi befejezhette volna a mondatot.

- Jövőbeni klienseim a felsőbb körökből kerülnek ki. A cégemnek is első osztályúnak, az elit elitjének kell lennie. Ha ordít róla a pénztelenség, már az indulásnál halálra van ítélve.

Mr. Smithie kihúzta magát.

- Egy későbbi időpontban esetleg ismét benyújthatná a kérelmét.

- Én nem vagyok időmilliomos. Nekem most kell a pénz!

- Hol van még a Mardi Gras? Jövő tavaszig ráérünk.

- Vannak, akik már hónapokkal korábban elkészítették a jelmezeiket. Vagy most azonnal beindítom az üzletet, vagy várnom kell még egy évet. - Sunny az íróasztal lapjára fektette a tenyerét. - Tudom, hogy ön és mindenki más is ebben a városban mit gondol rólam azok után, ami az esküvőm napján történt, de higgye el, jó okom volt rá, hogy megtegyem, amit megtettem. - Ingerülten rácsapott az asztalra. Mr. Smithie szemöldöke a homlokára szaladt. Erre már felfigyelt, nem igaz? - Egy-két éven belül dőlni fog hozzám a pénz. Egy részét ebben a bankban helyezném el. Igen, vagy nem, Mr. Smithie? Azonnali választ várok. Különben csak az időmet vesztegeti.

Mr. Smithie már nem úgy nézett rá, mint holmi kéregetőre, aki egyébként is kilóg a csapatból. Kifürkészhetetlen tekintetében mintha némi érdeklődés és tisztelet csillant volna.

- Újra átnézem a kérvényét, tanácskozom a kollégákkal. Fáradjon vissza mához egy hétre, és tudatni fogom önnel a döntésünket.

- Ez így nem lesz jó. Szombaton elutazom. Legkésőbb pénteken tudnom kell a választ.

Mr. Smithie rezenéstelen arckifejezéssel nézett rá, a kelletténél talán egy kicsit tovább is. - Meglátom, mit tehetek önért, de ígérni semmit nem ígérhetek. - Felállt, jelezve, hogy a nő már így is túl sokáig vette igénybe az idejét. Sunny kezét rázott vele, és megkönnyebbülten konstataálta, hogy a férfi tenyere legalább annyira izzad, mint az övé. Minden valószínűség szerint vissza fogja dobni a kérvényt, de az biztos, hogy mély benyomást tett rá ez a találkozás.

Miközben átsétált a bank tágas fogadócsarnokán, Sunny az orrára lökte a napszemüvegét. És gyözködte magát, hogy mindezt nem azért teszi, mert el akar bújni a rá tapadó, kíváncsi tekintetek elől.

Amikor elhagyta az épületet, úgy érezte, szaunába lép be. Aznap a hőség nem csupán paradís volt, de szinte fejbe verte az embert. A napszemüveg ellenére néhány másodpercbe beletelt, mire szeme hozzászokott a szikrázó fényhez, amelyet csakis az átvonuló báránnyfelhők közül kiragyogó déli nap tud produkálni. És amikor úgy-ahogy visszanyerte a látását, felnyögött. Cseppet sem volt kedvére való a látvány.

Ty Beaumont a bank falához dőlt. Térdét behajlította, westerncsizmás talpát a téglákhoz szorította. Cowboykalapját mélyen a szemébe húzta, hüvelykujját a farmerja övbújtatójába akasztotta. Ha derekán nem virított volna pisztolytáska, vagy ha az ingzsebére nem lett volna kitűzve az ezüstcsillag, bárki előbb nézte volna rosszfiúnak, mint rendőrnek.

Sunny egy távolabbi utcasarkon állította le a kocsiját. Sok választása nem maradt: vagy elsétál a férfi orra előtt, vagy megkerüli az egész háztömböt. Túl meleg volt ahhoz, hogy ilyen hosszú túrát bevállaljon. Nem tehetett úgy, mintha észre sem vette volna a seriffet. És mert nem akart támadási felületet nyújtani, inkább ő szólalt meg először:

- Bankrablásra vár?

A férfi elvigyorodott. Bár ne tette volna! Túl jóképű volt ahhoz, hogy észrevétlen maradjon. Ez az arc cigarettareklámokra kívánczik, futott át Sunny agyán. A testalkat megfelelő, és az arcvonások is kellően karakteresek, hogy bármely nő emlékezetébe egy életre belevésődjenek.

- Az ember soha nem tudhatja - felelte Beaumont. Lustán ellökte magát a faltól, és a nő elé lépett. - Egy bankrablás némi kis szint vinne ebbe az egyébiránt unalmas hétfő délelőttbe.

- Higgye el, a bank a szükségesnél is jobban vigyáz a pénzére.

- Hogyhogy?

- Hagyjuk! Téma lezárva.

- Ahogy kívánja. De engedje megjegyeznem, Miss Sunny - váltott át a déli úriember stílusára Beaumont, miközben elhaladtak több kirakat előtt -, kegyed ma reggel üdébb és frissebb, mint egy mentaág.

Sunny vette a lapot, és hasonló hangnemben válaszolt, mint akinek nincs kedve ellenére egy kis flörtölés.

- Köszönöm, uram. Bár nagyon megvisel ez a hőség.

- Ha úgy gondolja, nyugodtan vegye elő a legyezőjét...

- Egyet sem találtam, ami a mostani öltözékemhez illene. - Senki nem állíthatta, hogy Sunny szokványos üzletasszony-szerelésbe bújott volna. Fehér cipővel, fehér színű kiegészítőkkal tette hangsúlyosabbá az egyszerű, zöld vászonruhát. Szakavatott szem a méretre szabott, divatos, ám mégis visszafogott eleganciát látta a ruhadarabban. A másként öltözőket a Latham Green-i Nemzeti Bankba be sem engedték volna.

- Esőfelhők gyülekeznek az égen. A nyári zápor frissítően és kijózanítóan hat.

- Sunny, de komolyan... Az időjárásen kívül semmi megbeszélnivalónk nincs?

- Nem tudom, miről beszélgethetnénk még. Ha megengedi, most elköszönök. - A központi kereszteződésnél álltak, várva, hogy a városka kevés számú közlekedési lámpáinak egyike zöldre váltson.

- Egyébként is erre mennék - mondta Beaumont. Megmarkolta a nő könyökét, és átsegítette a hepehupás útesten, amin túsarkú cipőben kész életveszély lett volna átvágni. - Emlékszik a tegnapi csókunkra? - A nő az aszfalt egyenetlenségeire koncentrált, nem is gondolta, hogy válaszolnia kéne. - Vagy ez a téma is lezárva? - érdeklődött a férfi.

- Ühüm.

- Meghívhatom egy kávéra?

- Nem.

- Kólára?

- Nem, nem szoktam...

- Ne szórakozzon már velem! Mindenki tudja, hogy az itteni Woolworthben adják a legjobb cseresznyés kólát. Latham Green nevét jóformán csak ezért érdemes megjegyezni.

Ismét megfogta a nő könyökét, és ha Sunny el akarta kerülni a nyílt színi jelenetet - amit a járókelők minden bizonnyal nagyon élveztek volna - kénytelen volt hagyni, hogy a férfi becipelje magával az áruházba.

Mintha a múltba lépett volna be. Noha már évekkorábban légkondicionálókat szereltek fel, a mennyezeten még a régi ventilátorok forogtak. A fapadló ugyanazokon a helyeken nyikorgott, és ugyanúgy a fényesítésére használt citromolajtól illatozott. A polcokon csupa olyan árucikk sorakozott, amit bárhol máshol is kapni lehetett: *Tangee* körömlakk, *Párizsi este* parfüm a védjegyének számító ezüstkupakos, opálos kék üvegcsében. Sunny és a barátnői órákat „vásárolgattak” ebben az áruházban, itt verték el a zsebpénzüket, amit bébiszitterként kerestek.

Az áruház hátuljában a büfé is ugyanolyan volt, mint régen. Sunny szája várakozón kiszáradt, amíg Ty megrendelte a cseresznyés kólát.

- Itt fogyasztják, vagy elviszik? - kérdezte a pult mögött álló fiú.

- Itt. Elvisszük - válaszolták szinte egyszerre. Ty levette a kalapját és a napszemüvegét, lenézett a nőre. - Kint elolvadna benne a jég. Itt isszuk meg.

Sunny engedelmesen felmászott a bárszékre, amelyre a férfi rámutatott, és ő is levette a napszemüvegét.

- Imádja ugráltatni az embereket, nem igaz, seriff?

- Tény és való, szeretem, ha minden úgy van, ahogy én elgondolom.

- Ó, Uram, ments meg a hímsovinisztáktól!

A pultos fiú két jeges-párás poharat tett eléjük, majd ismét a szexmagazinjába temetkezett. Ty a szalmaszálat a szájába fogva elfogyasztott néhány korty italt, mielőtt megszólalt volna.

- Szép fohász. De mintha némi keserőséget vélnék kihallani a hangjából.

- Az a keserűség, amit hallani vél, a néminél némileg több.

Ty megpördült a székével, és szembefordult a nővel.

- Mégis... mi baja a férfiakkal?

- Általában, vagy konkrétan ma? - érdeklődött kedvesen Sunny.

- Vegyük először az általános okokat.

- A férfiak szeretik „helyükön tartani” a nőket.

- Hmm, ezzel tudnék vitatkozni, persze, előbb pontosítani kéne, milyen „helyről” is van szó. Nézzük inkább a konkrét esetet.

- Konkrétan ma történt - mondta Sunny kihangsúlyozva minden szót -, hogy a bank más szempontok szerint bírálta el a hitelkérelmemet. Csak mert harisnyát hordok, és nem nadrágot.

Beaumont tekintete végigsiklott Sunny harisnyás lábán, de tekintetbe véve a nő hangulatát, óvakodott bármiféle megjegyzést tenni.

- Visszadobták, mi?

- Hivatalosan még nem, de ami késik, nem múlik.

- És mihez kellene a hitel?

Sunny a férfit nézett, azt latolgatva, fűződhet-e érdeke ahhoz, hogy kiszedje belőle a választ. Feltehetően nem. Sürgető kényszert érzett, hogy beszámoljon neki a terveiről. Talán nem is árt, ha olyasvalaki véleményét is meghallgatja, aki objektívan tudja szemlélni a dolgot és nincsenek ellenérzései sem vele, sem pedig a munkájával kapcsolatban.

- Saját céget akarok indítani - mondta röviden.

- És mivel foglalkozna? - Ty megitta a kólát, félretolta a poharát, és minden figyelmét a nőnek szentelte.

- Karneváli jelmezeket tervezek és készítek.

Ty leesett állal bámult rá. Aztán harsány kacagásban tört ki. Sunny először döbbsen nézett vissza rá, majd - jelezve, hogy kikéri magának az ilyen viselkedést - felkapta a retiküljét és a napszemüvegét, és lecsusszant a bárszékről. Beaumont a karja után kapott.

- Várjon! El ne menjen már! Nem magán nevetek, hanem George-on!

- George-on?!

- Azt mondta, maga varrónő. De valahogy nem tudtam elképzelni, amint egy varrógép fölé görnyed egy varrodában.

Sunny visszatornázta magát a székre.

- Tulajdonképpen sok-sok órát eltöltöttem már a varrógép mellett, de újabban már csak tervezek. De együtt dolgozom a varrónőkkel: valójában ők készítik el a jelmezt. Megvarrják, amit én megálmodtam.

- Ez egészen úgy hangzik, mintha máris a saját cégét működtetné.

- Nem egészen. Alkalmazott vagyok egy afféle férj-feleség vállalkozásban, amely már hosszú évek óta működik. Egy eléggé specifikus piacon. Saját üzletet szeretnék.

- De miért? - Beaumont a rózsaszín műanyag pultra könyökölt, állát a tenyerébe fektette, minden módon jelét adta, hogy érdeklő a téma.

- Mert megfulladok ott. A házaspár, akiknek dolgozom, belefásult az egészbe. Elfogyott az energiájuk, nincsenek új ötleteik, és ez minden munkájukon meglátszik. Minden jelmezt, aminek sikere volt az elmúlt egy-két évben, én terveztem. És mindezért csupán havi fixet kapok.

- Ami nem hat ösztönzőleg.

- És főképp nem arra ösztönöz, hogy náluk maradjak. Annyi ötletem lenne! Alig várom, hogy megvalósíthassam őket. Ha eljövök onnan, a rendszeres, de már csalódott vevők átjönnek hozzám és ajánlanak olyanoknak is, akik eddig nem hallottak rólam. Biztosra veszem, hogy záros határidőn belül beindulna a bolt.

- Már csak az indulótőke kellene.

- Pontosan. Egy ilyen vállalkozás beindításához kismillió és egy dolog szükségeltetik. Hogy más ne mondják, készítenem kell néhány „mintakosztümöt”. Remélhetően a későbbiekben el tudom adni őket, de először is bizonyítanom kell a kreativitásomat és a tehetségemet azok előtt az ügyfelek előtt, akik még nem ismerik a képességeimet.

Ty mosolyogva hallgatta a szerénynek épp nem mondható mondatokat, de Sunny már túlságosan belemerült a témába, semhogy észrevette volna.

- Egy karneváli jelmez gondos kidolgozást igényel - folytatta. - Egyetlen ruha anyag szükséglete is több ezer dollárra rúg. A semmiből nem tudom előállítani.

- Lássuk, jól értem-e - vágott közbe Ty. - Megmutat egy, vagy akár több jelmeztervet is az ügyfélnek. Ő kiválasztja a neki tetszőt, és maga elkészíti.

Sunny dicsérte a seriff éleslátását.

- Miért nem ment maga bankárnak? Ezt az egyszerű dolgot sehogy sem sikerült belevennem Mr. Smithie fejébe.

- A bankárokat csak az egyenleg érdekli.

- Ha csupán öt-hat megrendelésem lesz az első évben, máris nyereséggel zárok. Melyik induló vállalkozás tudja ezt nyújtani? Érzem - mondta, és ökölbe zárt kezét a szívére szorította -, hogy a jelmezeim sikert aratnak. A második évben már annyi megrendelésem lesz, hogy mindnek eleget sem tudok tenni.

Ty a nő feszült arcára nézett.

- Engem meggyőzött. - Pillantásuk egymáséba kulcsolódott egy hosszú percre. - Kész? - kérdezte végül a férfi, és állával a kiürült pohár felé bökött.

- Igen - motyogta Sunny, és igyekezett magához térni a révületből. - Köszönöm.

Ty fizetett.

- Melyik soron menjünk végig? A játékokén, a könyvekén, vagy a női fehérneműkén?

Sunny - bár hálás volt, amiért a kettejük közt váratlanul kialakuló feszültséget oldani próbálja - szúrós pillantást vetett a férfira, és megindult a homokozóvödrökkel és Rambo-babákkal megrakott polcok között.

- Már csak egy kérdésem maradt - jelentette be Ty. - Mindennek mi köze azokhoz a csúnya rovarrajzokhoz?

- Gondolhattam volna, hogy maga sem vesz komolyan.

- Dehogyan! - vágta rá a férfi védekezőleg.

- Lehet. Akkor is, ha üzletről, vagy a női nemről van szó, maga sem jobb a bankároknál. Ha ránéz egy nőre, csak azt látja, ami szem előtt van... - Sunny elharapta a mondatot, és átkozta magát a meggondolatlan kijelentésért.

- Szembeötlő, kétségtelen. De az, hogy észrevettem, még nem jelenti azt, hogy semmi mást nem látok.

Sunny nem tudta eldönteni, hogy odakint lett sokkal melegebb, vagy csak a mellére tett megjegyzés miatt öntik el hőhullámok. Kilépett az áruházból, és azonnal a kocsija felé vette az irányt. Ty Beaumont bosszantó, pimasz fráter volt, de - és ezt meg kell hagyni - türelmes hallgatóságnak bizonyult.

Sunny megköszönte a beszélgetést, majd hozzátette:

- Muszáj volt levezetnem valahogy a csalódottságomat.

- Fej a fejjel! - mondta Ty, a nő álla alá nyúlt és egy kicsit megemelte. - Előfordulhat, hogy Mr. Smithie kellemes meglepetéssel szolgál, és engedélyezi a hitelt.

- Az nem is meglepetés lenne, hanem derült égből villámcsapás.

- A bank helyében én megadnám a pénzt.

- Mert hisz a vállalkozásom sikerében?

- Mert az a nő, akibe annyi kurázszi szorult, hogy képes faképnél hagyni egy teljes templomnyi násznépet a saját esküvőjén, olyan nő, aki tűzön-vízen keresztülviszi az akaratát.

Sunny meggyorsította a lépteit.

- Miért nem tud már elfeledkezni róla? De persze, miért is maga lenne az egyetlen, aki megfeledkezik róla?

Beaumont megtorpant, a nőt is megállásra kényszerítette és maga felé pördítette.

- Ó-ó, érzékeny pontra tapintottam. - Hosszasan tanulmányozta a nő kifejeztelen arcát. - Ugye, nem azt akarja mondani, hogy Smithie erre hivatkozva utasította el a kérelmét?

Sunny úgy döntött, inkább nem válaszol, és folytatta az útját.

- Ó, az a szemét! - hallotta maga mögül a seriff dörmögését.

Amikor odaértek a kocsiához, Sunny elővette a kulcsokat, de Ty kinyújtott karral, teljes testsúlyával az autó oldalának dőlt, és megakadályozta, hogy kinyissa az ajtót. Sunny megfordult. Beszorult a kocsiajtó és a férfi közé. Ty széles mosolyt villantott rá, látszott, eltökélte, hogy felvidítja a nőt.

- Térjünk csak vissza arra a rovarra!

- Mondtam már, hogy szitakötő.

- Ha ragaszkodik hozzá. - Érdeklődő arkifejezéssel várta a folytatást.

- Jelmezterv - magyarázta beletörődően Sunny -, egy szitakötőjelmezé. Testre feszülő, fekete flitteres kapucnit és felsőrészt képelek, hozzá nagyon-nagyon szűk szoknyát. - Ránca szaladt a homloka. - Már csak azt nem tudom, a szárnyat hogyan oldjam meg.

- Hatalmasnak kell lennie. Áttetszőnek, fényesen irizálónak. Könnyű legyen, hogy mozgatni lehessen, erős, hogy tartása legyen és elálljon a testtől. Az se lenne baj, ha összecukható lenne, vagy egyszerűen le lehetne csatolni a jelmez többi részéről a „nagy belépő” után.

Hirtelen ráébredt, hol van, zavartan pislogott fel Tyra. A férfi biztosan még hibbantabbnak nézi, mint eddig. Vagy egyszerűen untatják a hagymázás elképzelései. Beaumont mosolyából azonban csupán annyit tudott kiolvasni, hogy a férfi remekül szórakozik.

- Jól hangzik - biccentett Ty.

- Köszönöm.

- Mit szólna egy ebédhez?

- Nem szoktam ebédelni.

- Egy kis szexet sem kíván?

Olyan pofátlan kérdés volt, hogy Sunny önkéntelenül is elnevette magát.

- Nem, köszönöm.

- És mit szólna egy kis délutáni meztelen hancúrozáshoz a tóban?

- Maga nincs szolgálatban?

- Kösz, hogy szól. Tegyük át a meztelen fürdözést éjszakára. - Közelebb hajolt. - Ha jobban belegondolok, holdfénynél még élvezetesebb.

- Az éjszakai fürdőzés szinte mindig meghüléshez vezet.
- Sunny - lehelte a férfi -, attól, amit kettőnk számára kitaláltam, még a tó vize is felforr.

Annyira meggyőző volt, hogy Sunnynak kétségei támadtak: lehet, hogy nem is viccel? Lelki szemei előtt felvillant a kép: holdfényben fürdik a tó, és ők úsznak és... De mielőtt magával ragadhatta volna a képzelete, határozottan leszögezte:

- Látom, nem veszi az adást, Mr. Beaumont. Nem áll szándékomban... khm... szexuális kapcsolatra lépni önnel. Egyetlen egy hetet töltök itt.

- Ez a szoros határidő engem is zavar.
- Mert ennyi idő alatt nem tudja megnyerni a fogadást?

Csupán egy lassú, lusta mosolyt kapott válaszul.

- Fogja fel úgy, hogy ez lesz az e heti jótéteménye. Segítsen már ki!
- Szerintem az ember a kisujját se nyújtsa egy szexmániásnak.

A férfi felnevetett:

- Biztosíthatom, pazarul fogja érezni magát. Meg akarom nyerni ezt a fogadást. Ne nehezítse meg a dolgom.

Sunny kutató pillantással fürkészte a seriff arcát, de aztán jobbnak látta, ha nem erőlteti a további vitát.

- Nem megnehezítem, Mr. Beaumont, egyenesen lehetetlenné teszem.

A férfi előrenyúlt, ujját végighúzta a nő ruhája elejét díszítő gombokon. Ott, ahol a gombsor véget ért, jó öt centivel a nő köldöke alatt, finoman megbökte Sunny hasa alját.

- Olyasmi, hogy lehetetlen, nem létezik.

Ezzel szélesre tárta a kocsiajtót. És miután Sunny beszállt, udvariasan becsukta. Aztán egy „látlak én még bugyi nélkül” vigyorral az arcán, megfordult és elmasírozott a járdán.

Öt

- **A** fene essen beléd, Sunny!

Sunny ledermedt. Tágra nyílt szemmel, elképedve nézett barátnőjére a tükörben.

- Mi bajod velem?

- Hogy merészelsz így kinézni?! - Fran a kezével csapkodott, mint aki odébb akarja hessegetni a tükörképet. Fran hálósobájában voltak. Sunny - reményei szerint utoljára - a koszorúslány-ruháját próbálta, amelyet majd az esküvőn kell viselnie. - Ha odaállsz mellém, engem senki nem fog észrevenni.

- Elment az eszed?

- El. Akkor, amikor ezt a barack- és aranyszínű ruhát választottam ki neked. - Fran az ágyra rogyott. - Emlékszel azokra a szirupos, habos, gyümölcsös fagyaltkelyhekre, amiket nyaranta szakmányban gyártottunk? Hát... pont úgy nézel ki.

- Őszibarack és tejszínhab? - vihogott Sunny. - Ne ábrándíts ki, Fran! Tudsz te ennél eredetibbet is!

- Eredeti, vagy sem, észvesztően nézel ki. A ruha úgy jó, ahogy van, a francba is! Azonnal vedd le!

Sunny engedelmesen lehúzta a selyemruha cipzárját, lecsúsztatta a csípőjén, majd óvatosan kilépett belőle.

- Meggondoltam magam - dűnnyögte az orra alatt Fran -, vedd vissza! Látni sem bírom a „manökenalkatodat”. Mert rögtön eszembe jut, hogy két gyereket szültem, és túl sok fagyit tölttem magamba.

Sunny elrendezgette a ruhát a kipárnázott akasztón, majd visszahúzta rá a nejlon védőzsákot. Kihámozta magát a fűzőből, melyet kifejezetten a nyoszolyólány-ruha alá terveztek, tétován álldogált egy szál bugyiban, majd a lötyögő nadrágért és a bő pólóért nyúlt, amiben a ruhapróbára érkezett.

- Mintha magad alatt lennél. Esküvő előtti idegláz?

- Fogjuk rá.

Miután felöltözött, Sunny leült a barátnője mellé, és megfogta a kezét.

- Mi a baj?

Fran szomorúan elmosolyodott.

- Nem áztatom magam, Sunny. Az öt év, amit Ernie mellett leéltem, nyomot hagyott rajtam, érzelmileg és fizikálisan is. - Könny futotta el a szemét. - Hájjas, tohonya tehén lettem. Mi van, ha Steve nem is szeret?

- Ó, Fran! - ölelte magához barátnőjét Sunny. - Ne beszélj már hülyeségeket! Steve szeret téged.

- Igen, tudom. - Fran hagyta tovaszállni a nyomasztó gondolatokat, de a megkönnyebbülés még váratott magára. - Lefeküdtem vele. Másodszorra már biztosra akartam menni. Ernie gyönyörű testéért többen epekedtek. És egyre többen lettünk, akik tudták, hogy általában nem remekel az ágyban. - Mélységes zavarában a körmével kezdte körberajzolni az ágytakaró mintáit. - Amikor Steve-vel voltam, az olyan romantikus volt. És sötét volt. Én... én gondoskodtam róla, hogy ne láthasson túl sokat. De ha együtt élünk... Nem lehet mindig lekapcsolni a villanyt, és akkor majd meglátja, hogy megereszkedett a mellem, látni fogja a terhességi csíkjaimat...

- Ezt egyszerűen nem hiszem el! - Sunny a vállánál fogva próbálta felrázni a barátnőjét. - Önértékelési zavaraid sosem voltak. Mi ütött beléd? - Szúrós szemmel méregette Frant. - Máshol van a baj, ugye?

- Túlontúl jól ismersz - mormolta Fran.

- Mondjad már!

- Elbizonytalanodtam.

- Az érzéseidben? Steve-vel kapcsolatban? - vetette fel halkán Sunny.

- Nem, nem! Steve-et szeretem, imádom. Csak azt nem tudom, okos dolog-e másodszor is megházasodni. Tudod, sokszor irigyellek. Annyi, de annyi pasival randevúzhatsz. Engem mindig csak Ernie vitt el akárhová is. Csak vele „randiztam”. Aztán, közvetlenül a válás után, felbukkant az életemben Steve. Lehet, hogy el kellett volna mennem innen. Felköltözni a nagyvárosba. Kipróbálni egy másfajta életet. Portyázni, mint kétgyerekes anya, aki egyben szingli is...

- Hidd el, Fran, ez sem egy diadalmenet. Az ember néha olyan végtelenül egyedül érzi magát...

Fran önsajnálata egy szempillantás alatt a Sunny iránti sajnálatba csapott át.

- Úgy érzed, jobb lett volna, ha itt maradsz és feleségül mész Donhoz?

- Na nem! Életem legbölcsebb döntése volt, hogy nem mentem hozzá.

- Sunny...

- Ne faggass erről, Frannie! - csattant fel Sunny, és megszorította barátnője kezét, hogy szavainak nyomatékot adjon. - Ha valaha, valakinek is elárulom, hogy miért történt, ami történt, te leszel az. Te is tudod. - Pillantása összekulcsolt ujjaira vándorolt, de valójában nem ezt látta. Hanem a szülei döbbszent arcát, amint elfordul az oltártól és kimondja a megmagyarázhatatlan szavakat.

- Nem tehettem mást. Tudom, többen azt mondják, hogy ezzel erkölcsi megbízhatatlanságomnak adtam tanújelét... nem erről szólt a dolog. Nem hirtelen döntés volt ez részemről. Soha, de soha nem tettem volna ki a szüleimet ilyen kellemetlen helyzetnek. Hacsak nincs alapos okom rá. Hacsak nem hiszem, hogy életem lehető legbölcsebb döntését hoztam meg. És nem könnyű szívvel. Kérlek, higgy nekem!

- Fölösleges magyarázkodnod, Sunny. Szóba sem hoztam volna... Persze, ha beszélni akarsz róla...

- Nem! Néha jólesne megbeszélni valakivel... De nem most.

- Jó, jó. Amúgy is ideje ebédelni. Megígértem a lányoknak, hogy elmegyünk hamburgerezni a Dairy Martba. Nincs kedved velünk jönni?

Sunny hangosan cuppantott, és felugrott az ágyról.

- Hogyne lenne! Már több mint három éve nem ettem Dairy Mart-hamburgert.

- Talán még gyümölcskelyhük is van.

- Az előbb még mintha a hájaid és a narancsbőr miatt nyafogtál volna.

Fran szólt a lányoknak, akik odakint gördeszkáztak, hogy szálljanak be a kocsiba.

- A krízis elmúlt. Ki tudja, miért tört ki rajtam az önsajnálát: felborult a bioritmusom, leesett a vércukorszintem, vagy egyszerűen az esküvő előtti frász kerülget? Steve imád engem. Úgy, ahogy vagyok. Lehet akármilyen ragyogó az életed, Sunny, semmi pénzért nem cserélnék veled.

Sunny eltűnődött rajta, Fran vajon sejti-e, hogy a dolgok nem mindig olyan fényesek, mint amilyenek látszanak.

*

- Pazar!

- Ühüm. - Sunny nagyot harapott hatalmas, ízletes sajtburgeréből. A Dairy Martban még a hagyományos módon készítették a hamburgert: a húspogácsát faszépen sütötték, a zsemlét vajon megpirították. A sült krumplit vastagra szelték és frissiben szedték ki a forró olajból.

- Nem a kajáról beszélek. Hanem arról ott.

Sunny felemelte pillantását a sajtburgerről és kinézett a szélvédőn, arra, amerre Fran mutatta. Latham egyházközség seriffje ballagott az autós büfé kis ablaka felé, ahol a rendeléseket felvették. Sunny alig tudta lenyelni a falatot, amelyet addig kéjes élvezettel rágcsált.

Hétfő óta nem látta a férfit. Előző nap - egész nap - azt várta, hogy Ty felhívja, vagy - bármilyen mondvacsinált ürüggyel - felkeresi. A korábbi riasztásra hivatkozva nyugodtan állíthatta volna, hogy csupán „ellenőrizni jött”. Vagy ismét előhozakodhatott volna az éjszakai fürdőzés ötletével. Ehhez képest meg sem próbált kapcsolatba lépni vele. Sunny maga sem tudta, hogy megkönnyebbülést, vagy keserű csalódottságot érez-e emiatt.

- Elmegy - jegyezte meg nyeglén.

Fran döbbenten fordította felé a fejét.

- Elmegy? Hova tetted a szemed, édes lányom?

Aztán mindketten ismét jól megnézték maguknak a seriffet. Ty hátratolta a homlokából a cowboykalapját, és előrehajolt, hogy beszélni tudjon az ablaknál ülő lánnyal. Aki ájuldozni látszott a gyönyörűségtől, izgalmában még a rendelést is alig tudta felvenni. Az előredőlő férfitest pompázatos látványt nyújtott, különösen a háta mögött álló kocsiban ülő két nő számára. A seriffen még a hétköznapi farmer is úgy állt, hogy az reklámfotóra kíváncszott. Beaumont a sokadik ráérős, térdrogyantó vigyorát villantotta a negédesen mosolygó pincérlányra, amíg arra várt, hogy kiadják a megrendelt ételt.

- Azt hittem, örülten szerelmes vagy Steve-be - vetette oda foghegyről Sunny, bár ha vallatóra fogják sem tudta volna megmagyarázni, mi bosszantotta fel.

- Örülten szeretem. De ettől még nem vagyok vak - vágta rá Fran. - A szexuális fantáziálgatásaimnak is Steve a „haszonélvezője”. A *Cosmo* is megírta, hogy az efféle álmodozás teljességgel ártalmatlan, sőt... kifejezetten egészséges.

- És szerinted Beaumont az a pasi, akiről egy nő szívesen elfantáziálgat? - Sunnyt minden, de minden érdekelte, ami a férfival kapcsolatos, ám lényegre törő kérdésekkel nem mert előállni. Ha van egy kis szerencséje, Fran önként és dalolva ellátja a szükséges információkkal.

- Miért, szerinted nem?

Sunny vállat vont.

- Erősen Ernie-re emlékeztet. Kulcsín és semmi más.

- Én nem így hallottam.

- Nem? - kérdezte ártatlan képet vágva Sunny.

- Hát, ha tudni akarsz... Az egyik barátnőm mesélte, hogy... - Fran hirtelen elhallgatott, és hátrapillantott a válla felett. - Gyerekek, ha befejeztétek, kiszállhattok. Gördeszkázzatok egy kicsit!

A lányai, akik már rég behabzsolták az ebédet és a hátsó ülésen unatkozva várták, hogy Fran és Sunny is végezzen, üdvrivalgásban törtek ki, és gördeszkájukat a hónuk alá csapva valósággal „kitörtek” az autóból.

- Ésszel, drágáim! - kiáltott utánuk Fran. A kiáltásra Ty is felfigyelt, megfordult, észrevette a nőket és integetett. Fran visszaintegetett. Beaumont megpaskolta a mellette elszaladó kislányok hátsóját, és figyelmeztette őket, hogy legyenek óvatosak. Aztán visszafordult az ablak felé, és folytatta az enyeltést a pincérlánnyal. Sunny nem tudta eldönteni - lévén, hogy a férfi, szokásához híven, most is napszemüveget viselt -, észrevette-e, hogy ő is ott ül Fran autójában.

- Szóval mit mesélt a barátnőd? - Sunny igyekezett úgy feltenni a kérdést, mint aki csak a társalgást akarja folytatni.

- Azt mondta... - Fran egy ketchupról csöpögő sült krumplit tömött a szájába - hogy még életében... - lenyalta a sőt az ujjairól - ...nem volt ilyen élményben része. - Fran lenyelte a falatot.

Sunny is, bár neki semmi nem volt a szájában, nagyot nyelt. Fran, akinek nem tűnt fel, hogy a barátnője egyre csak feszeng mellette, belekortyolt a csokiturmixába.

- Az érkezése több női szívet megdobogtatott. És némelyik még most is hevesen ver.

- Honnan érkezett?

- Floridából, azt hiszem. És rohanvást jött. De - és ez a lényeg! - senkinek nincs tudomása arról, hogy Mrs. Beaumont is létezne. Az itteni özvegyek és elvált nők úgy gondolták, hogy orvosolni kellene ezt a problémát. Valósággal rávetették magukat. - Fran felnevetett. - Sokat mondok, ha háromszor főzött magának vacsorát, amióta ide költözött!

- Gyakorlatilag minden szabad prédával „kapcsolatra lépett”?

- Az még csak hagyján. De nem hajlandó elkötelezni magát.

- Vagy úgy - fintorodott el Sunny. - Az a típus, aki a legyet is röptében...

- Még ezt sem mondanám. - Fran elgondolkodva iszogatta a csokiturmixát. - A barátnőm elmondása szerint a seriff nyílt lapokkal játszott. Letolta a gatyáját, bebújt mellé az ágyba, de még jóval előtte közölte, hogy tőle csak futó kalandra telik, hosszabb távon senki ne számítson rá.

- A barátnőd viszont remélte, hogy ő lesz a kivétel.

- Úgy valahogy. Beaumont több héten át étterembe vitte vacsorázni, többszörös orgazmushoz juttatta, majd föl se hívta. A barátnőm maga alá zuhant. - Fran itt félbeszakította saját magát, letekerte az ablakot, és kiordított az egyik lányára, hogy ne akarjon keresztbe gördeszkázni a másik előtt. - Mindegyik nőjével ezt csinálta - folytatta, miután lenyugodtak a kedélyek. - De állítólag tisztességes játékot játszott. Már a legelején jelezte, hogy „átmenetiek” a szándékai.

- És a nők ennek ellenére viszonyba bonyolódtak vele? Annyira nem lehet jó.

Fran pajkosan elmosolyodott.

- De jó móka lehet megbizonyosodni róla, nem igaz? - Sunny a homlokát ráncolta, Fran nevetett. - Tudod, Steve és én aggódtunk miattad, amikor láttuk, hogy a fogadáson felkér táncolni. És nem volt alkalmam figyelmeztetni, mielőtt elmentél, hogy vigyázz vele. De aztán rájöttem, hogy ha valaki, te kezelni tudod a pasast. Végtére is olyan egy formák vagytok.

- Beaumont és én? - sikkantotta Sunny. - Miért?

- Mindketten „szeresd és dobd el” típusok vagytok.

Sunny hátradőlt az ülésen.

- Vagy úgy.

Nézték, amint Ty átveszi a zacskót a pincérlánytól, és ujjával megböki a kalapját, mielőtt visszahúzná a szemöldökére. Megigézve bámultak a peckes léptekkel távolodó férfi után, akinek keskeny csípőjét kiemelte a fekete öv és a pisztolytáska. Beaumont már épp a járőrökcsijához ért volna, amikor Fran egyik lánya - nyomában a testvérével - eldübörgött mellette a gördeszkáján.

- Jajaj - suttogta Fran.

Ty megállította a lányokat, majd a sarkára ülve kiselőadást tartott nekik a biztonságos gördeszkázásról. A lányok tisztelettudóan hallgatták, majd engedelmesen hagyták, hogy visszavezesse őket az anyjuk kocsjához.

- Le vagyunk tartóztatva? - kérdezte Fran, amikor a férfi lehajolt az ablakhoz.

- Nem - felelte Beaumont a szokásos, női szíveket megdobogtató vigyorával. - De biztosra veszem, hogy a börtön nagy napjaként kerülne be a krónikákba, ha bekísérnélek benneteket.

- Hagyjon futni, seriff! Csak most az egyszer - kérlelte évődve Fran.

- Ez alkalommal csupán a lányokat figyelmeztettem, hogy legyenek óvatosabbak.
- Én is mindig ezt mondom nekik - mondta Fran, és a válla felett korholó pillantást vetett csemetéire. - De rád talán jobban hallgatnak.

- Készen állsz az esküvőre?

- Teljesen kész vagyok.

- Steve már alig bír magával.

Amíg ők ketten beszélgettek, Sunny mozdulatlanul ült, nyikkanni sem mert, mint a mezei egér, amikor portyázásra indul a pajta macskája. Összerezcent, amikor a férfi a nevéen szólította.

- Hogy és mint?

- Jól.

- Újabb behatólók nem zargatták?

- Behatólók? - kérdezte értetlenül Fran.

- Nem. - Sunny elfordította a fejét és nyílt ellenségességgel nézett a férfira, akinek - a vigyora alapján ítélve - határozottan tetszett a látvány.

- És hogy áll a szitakötővel?

- *Szitakötővel?* - Fran egyre jobban összezavarodott.

- Még dolgozom rajta - felelte Sunny.

Ty bólintott.

- Majd számoljon be róla, hogyan sikerült. Na megyek, mert kihűl a sajtburgerem. Ti pedig, gyerekek, ne felejtsetek, mit mondtam - nézett Fran lányaira. - Az esküvőn találkozunk.

- Feltéve, hogy időben elkészülünk mindennel - jegyezte meg Fran, és kurta, ideges nevetést hallatott.

- Addig még három nap van. Ennyi idő alatt bevégeztetik, aminek be kell végeztetnie.

Egyenesen Sunnyra nézett, jelezve, hogy a George-dzsál való fogadására utal. Sunny elpirult. És még jóval azután is úgy érezte, lángol az arca, hogy a férfi beszállt a járőr-kocsiba és elhajtott.

Fran Sunnyt méregette, aki elcsomagolta ebédje maradékát. Ty Beaumont-nak hála, elment az étvágya.

- Nos?

Sunny feszengve köszörilte meg a torkát:

- Mi az, hogy nos?

- Elfelejtetted megemlíteni, hogy betörték hozzád.

- Mosómedvék voltak.

Fran arcán látszott, hogy nem találja kielégítőnek a választ.

- Mosómedvék?

- Nem muszáj minden szavamat megismételned - mondta támadólag Sunny.

- Szerintem a szitakötő is magyarázatra szorul. Mik ezek? Titkos kódok? Jelszavak?

- Jaj, Frannie...

- Jó, jó - mondta Fran és indított. - De ha te véletlenül értenéd, hogy miről beszélünk, akkor mint legjobb barátnőmnek, kötelességed lenne engem is felvilágosítanod.

*

Sunny annyira belemerült a munkába, hogy a telefon többször is kicsöngött, mielőtt szitkozódva félrehajította volna a ceruzát. Felállt és felemelte a kagylót.

- Tessék!

- Szép jó napot!

Ty Beaumont hangja a telefonban is legalább olyan érzékeny bűgött, mint egyébként. Sunny még a férfi lélegzetét is érezni vélte a fülén. Hideg veríték ütözött ki a bőrén, holott a délutáni hőség épp elérte csúcspontját. Sunny lerogyott a legközelebbi székre.

- Bal lábbal kelt fel, vagy mi?

Sunny kihallotta a vigyorgást a férfi hangjából.

- Elnézést, ha udvariatlannak tűntem. Dolgozom.

- Sajnálom, hogy megzavartam munka közben.

Sunny felemelte fürtjeit a tarkójáról.

- Amúgy is ideje volt beiktatni egy kis szünetet.

- A szitakötőn dolgozik?

- Azt már befejeztem. Most egy tengerinimfa-jelmezt tervezek.

- Tengeri nimfa, hmm. Ígéretesen hangzik.

- Igen, és már azt is tudom, melyik ügyfelemnek fogom felajánlani.

- Nem így értettem.

- Tudom, hogyan értette.

Beaumont könnyedén felnevetett.

- Ízlett a tegnapi ebédje?

Jó étvággyal ettem, amíg meg nem jelentél a színen, gondolta magában Sunny.

- A Dairy Mart hamburgerei majdnem olyan legendásan finomak, mint a Woolworth cseresznyés kólája.

- Maga és Fran régóta barátok, ha nem tévedek.

- Gimnazista korunk óta.

- Akkor bizonyára élvezte a nála tett látogatást.

- Nagyon.

- És sokat beszélgettek, feltételezem.

- Mint mindig.

- Engem is kitárgyaltak?

Miért hiszi ez a gazember, hogy körülötte forog a világ?

- Mondja, seriff - csattant fel Sunny -, nincs egyetlen árva nyom sem a környéken, amit követhetne? Megoldásra váró bűneset? Nem érek rá.

- Ez lenne a híres, nevezetes, Sunny Chandler-féle „kopjál már le!”-duma?

A nő válaszra sem méltatta a kérdést.

- Egész pontosan mit akar, Mr. Beaumont?

- Hú, nagyon sok mindent kívánok magától. Részletes listát is adhatok...

- Most leteszem. Viszont ha...

- Hétre ott leszek.

- Hol?

- Magánál. És elviszem.

- Hova?

- Charles Bronsonra.

- Hogy hova?

- Autós moziba. Két Charles Bronson-felújítást adnak ma este.

- Nem, köszönöm. Nem szeretem az erőszakot.

- Eszembe sem jutott erőszakoskodni. Mindjárt az első randevún? Hova gondol?!

- A filmvásznon zajló erőszakról beszélek - morogta dühösen Sunny.

- Senki nem azért megy autós moziba, hogy a vásznat nézze.

- Na látja! Épp ezért nincs kedvem elmenni magával.

- De miért? Csak nem attól tart, hogy két nappal korábban nyerem meg a fogadást?

Erre a pimaszságra Sunny már nem tudott mit mondani. A telefonkagylót szorongatta még azután is, hogy a férfi „Akkor hét-kor!”- kiáltással vidoran elkészönt, majd letette, mielőtt a nő megszólalhatott volna.

*

Sunny maga sem értette, miért kezd el öltözködni, és miért várakozik indulásra készen pár perccel hét óra előtt. Valószínűleg azért, mert kihívásként fogta fel Ty pofátlan meghívását, és de még inkább azért, mert nagyon nem tetszett neki az a „Sunny Chandler-féle lekoptatós duma”- megjegyzés.

A férfi ismeri a róla szóló pletykákat, és noha Sunny szeretett úgy tenni, mint akit nem érdekelnek ezek a mendemondák, legalább maga előtt el kellett ismernie, hogy igenis foglalkoztatják. Bár azt nem tudta volna megmondani, miért izgatja, hogy a seriff mit gondol róla. Mégis valamiért fontosnak tartotta, hogy Ty Beaumont ne azt a szeszélyes, szívtelen némbert lássa benne, akit a városka többi lakosa.

Hallotta, hogy a férfi kocsija a ház elé kanyarodik. Kilesett a roletták között. Meglepetésére a seriff nem a járőr kocsi, hanem egy ezüstsínű Datsun 280Z-vel érkezett. Fran szavai jutottak eszébe az egészséges szexuális fantáziálgatásról, miközben nézte, ahogy Ty kikászálódik az alacsony sportkocsiból és az ajtó felé indul. Sunny örült, hogy lehetősége van megfigyelni a férfit anélkül, annak tudomása lenne róla. Így legalább volt ideje felkészülni a farmernadrágos, igéző látomás fogadására, akinek fehér vászoningén átütött a mellszörzet legyezőszerűen szétterülő sötétje.

Még hogy ártalmatlanok ezek a fantáziálgatások, gondolta magában, egy frászt! És bár úgy hitte, hogy minden módon felvértezte magát a csábítás ellen, tenyere megizzadt, amikor ajtót nyitott és bátran a kék szemű, fehér fogsorú fenevad elé lépett.

- Hahó! Készen van?

- Majdnem. Jöjjön be!

Még be sem csukta mögötte az ajtót, a férfi a karjába kapta. Sunnyt annyira meglepte a „támadás”, hogy ellenkezni is elfelejtett. Beaumont csókja hosszú és forró volt, nyelve minden részletre kiterjedő felderítésre indult. A nő elerőtlenedett karjait a nyaka köré emelte, a megfelelő helyzetbe igazgatta. Hüvelykujját finoman végighúzta a nő felkarjának érzékeny belső oldalán, majd tenyerét lassan - nagyon lassan - lefelé kezdte csúsztatni a karcsú csípő felé.

Miközben kissé félredöntötte a fejét, hogy még jobban hozzáférjen a nő szájához, közelebb is húzta magához. Keze alig néhány centimétert vándorolt lejjebb a nő oldalán. Tenyere kosárkát formálva elidőzött a keblek halmain, épp csak megérintve és alulról kissé megemelve őket. Eközben nyelve „Mindent tudni akarok!”, - szellemben simogatta a nő szájpadlását és nyelvét.

Amikor a férfi elengedte, Sunny hátratántorodott és kábán pislogott, sípolva lélegzett, hogy a tüdeje éltető oxigénhez jusson. Úgy gondolta, a „Hogy veszi magának a bátorságot, hogy...!” kezdetű tiráda itt és most csupán azt bizonyította volna, hogy ez az ölelés alapjaiban rázta meg őt. Ezért inkább csak annyit mondott:

- Mindjárt jövök.

Maga sem tudta, hogyan talált vissza a hálószobába. Mintha valaki varázslatot bocsátott volna rá. A kép azonban, amit a fésülködőasztal tükreben látott, kijózanítóan hatott. Egy lázban égő szempárral találta szemközt magát. Egy parlagon heverő, begerjedt nővel. Akinek a szája duzzadt, vörös és csillogó. Sunny megérintette az ajkát. Lüktetett.

És ehhez jön még a haja...

Több mint fél órát töltött azzal, hogy kontyba csavarja a fürtjeit. Amik most szabadon himbálóztak a válla fölött. Beaumont kiszedte a hajtűit anélkül, hogy ő észrevette volna!

Sunny inkább magára haragudott, amikor újra szájfényt kent az ajkára, aztán felkapta a parfümjét. Már majdnem visszajettette a fésülködőasztalra az üvegcset, amikor emlékeztette magát, hogy semmi nem fog történni sem a Datsunban, sem az autós moziban. Bőkezűen locsolt magára, és - mintegy védekezésépp - a melle közét is meghintette az illattal.

- Mehetünk? - kérdezte a férfi, amikor Sunny ismét megjelent a nappaliban.

- Igen.

Beaumont szélesre nyitotta előtte a bejárati ajtót, aztán kinyújtva felejtette a karját. A tenyerén ott pihentek Sunny hajtúi. A férfi nem fűzött kommentárt a dologhoz. Nem is kellett. Önelégült mosolya magáért beszélt.

- Azt hittem, a járőrökcsival jön - jegyezte meg Sunny, miután elindultak.
- Nem vagyok szolgálatban. George az ügyeletes, és riaszt, ha gáz van.
- Letekerhetem az ablakot?
- Hogyne. A szél a legjobb barátom.

Sunny ebben nem kételkedett. A légáramlat a testéhez tapasztotta a blúzát. És az áruló ruhadarab ráfeszült, kiemelte duzzadt mellét, amelyre Ty Beaumont - a szél legjobb barátja - meglehetősen sűrűn oda-odapislogott.

Sunny elutasító hallgatásba burkolózott. Legjobb lenne, ha szólna, hogy most azonnal forduljanak vissza; azt sem bánja, ha Beaumont a gyávasága jelét látja ebben. Semmi kedve órákon át szócsatázni. Pedig még ez zavarja kevésbé. Az sokkal inkább, hogy milyen hatással van a férfi az érzékeire.

Beaumont sebességet is úgy váltott, hogy az szexuális manővernek hatott. Oda sem kellett figyelnie, izmai hihetetlen precizitással dolgoztak, csodálatra méltó hajlékonysággal erőt fejtettek ki, majd elernyedtek. Az autó, mint egy jól idomított állat, engedelmeskedett és ehhez nem kellett más, mint hogy csuklójával alig észrevehető mozdulatot tegyen, lábát egyik pedálról a másikra emelje.

- Az autós mozi a város másik részében van - jegyezte meg Sunny, és még véletlenül sem pillantott a férfi combjaira.

- Előbb megállunk nálam.
- Minek?

Beaumont mosolya még egy bombázórepülőt is eltérített volna.

- Soha nem megyek moziba felkészületlenül.

Sunny előbb döbbsen, majd undorodva nézett rá, végül elfordította a fejét. Felszegett állal, merev pillantással nézett előre, mígnem megérkeztek egy fák szegélyezte utcába, egy jól karbantartott házikó elé. Nem számított rá, hogy a férfi ilyen helyen lakik.

Családias környék volt. Gyerekek játszottak az előkertekben. Bicikliző fiúk integettek be a mellettük elguruló autóba. Két nő elmerülten pletykálgodott a sövény fölött. A szemközti ház gyepén egy férfi fűnyírót tologatott.

Ty megkerülte a kocsit, és kinyitotta az ajtót:

- Fáradjon beljebb!
- Inkább itt várnám meg.
- Miért, valami titkolnivalója van?
- Igen.
- Micsoda?
- Én magam.
- Ha itt gubbaszt kint, azzal csak még inkább felkelti a szomszédok kíváncsiságát.

És igaza volt. A legtöbb szomszéd már felfigyelt rá, hogy a seriff nem egyedül érkezett haza. Abbahagyták, amivel épp foglalatostkodtak, és szégyentelen nyíltsággal megbámulták az érkezőket. Sunny kilökte a kocsiajtót. Elutasítva a segédkezést, egyedül szállt ki. És lesöpörte magáról a könyöke alá nyúló kezet, miközben végigmentek a széles téglajárdán. Amikor felértek a verandára, a férfi szélesre tárta előtte háza kapuját.

A nappalit fény és levegő járta át. Sunny valami szutykos, sejtelmes kis zugra számított. No persze, ez a nappali is hagyott kívánnivalót maga után, mégis jó benyomást keltett. Igaz, a szőnyegekre ráfért volna a porszívózás, és a növények locsolás után kiáltottak.

De, mindent összevetve, a helyiség belakottnak és barátságosnak tűnt, a könyveken látszott, hogy többször végigpörgetik őket, mint a távkapcsolón a tévécsatornákat. Sunny - rossz beidegződés - kilépett a cipőjéből, mielőtt a keményfa padlóra lépett volna. A hely azt sugallta, hogy itt megengedhető az efféle otthonosság.

- Kedves.
- Köszönöm - biccentett a férfi. - Kívánja látni a hálósobámat?
- Nem.
- Az ágynemű kifogástalan. Magam húztam át. Ma reggel.
- Kihagynám.
- Akkor menjünk át a konyhába.
- A... a konyhába?
- Ott tartom a felszerelést.

Sunnyt túlságosan meglepte a bejelentés, semhogy erőt érzett volna magában, hogy követni tudja a férfit a hátsó udvarra néző helyiségbe. Ty a kredenchez sétált, kinyitotta az ajtaját. Benyúlt, és mielőtt visszahúzta volna a kezét, Sunny becsukta a szemét, mert nem akarta látni, nem akarta elhinni, hogy ez a férfi ilyen alávalóságra képes.

- Kukorica és kóla. - Sunny szeme tágra nyílt. Beaumont egy zacskó pattogatni való kukoricát és egy hatos csomagolású dobozos kólát tartott a kezében.

- Kukorica és kóla?
- Enélkül meg sem közelíteném az autós mozit.
- De én azt hittem, hogy...! - Sunny legszívesebben ráüvöltött volna a férfira.
- Mit?
- Hagyjuk, nem érdekes. - Sunny szája vékony vonallá zárult.
- Mégis mit hitt, miért akarok hazajönni?

A kék szempár gyanakvón összeszűkül.

- Miss Sunny, ugye nem azt gondolta, hogy...?
- Ha azt mondom, hogy felkészülten érkezem az autós moziba, az nem azt jelenti, hogy...
- Maga helyett is szégyellem magam!
- Hagyjuk ezt! Igyekezzen! Menjünk már innen!

Ty, magában kuncogva, nekiállt a kukoricapattogatásnak. Meggyújtotta a gázrózsát. Egy serpenyőbe olajat locsolt, feltépte a zacskót a fogával, és a magokat az olajba szórta.

- Tegye magát hasznossá, amíg lehűtöm az italt! - adta ki az utasítást. - És ne hagyja, hogy odakozmáljon! Utálok, ha leég.

Sunny, egy lázadó elszánt kifejezésével az arcán, vonakodva lépett a tűzhely mellé. A kukoricaszemek, amelyeket Ty a serpenyőbe szórt, a hőhatás ellen tiltakozva, fehér gömbökké fújták fel magukat.

- Az autós mozinál nincs büfé?

- Hogyne lenne! - mondta a férfi, miközben a jégkockatartók tartalmát egy hordozható termoszba töltötte.

- Akkor miért saját kezűleg kell pattogatni a kukoricát? - Sunny, a férfi parancsának engedelmességgel, felkapta a serpenyőt és nagyon vigyázott, le ne égesse a kukoricát.

- Az nem is pattogatott kukorica, ami nem így készül. Anyám mindig így csinálta, mielőtt divatba jöttek volna a kukoricapattogató gépek.

- Hol élnek a szülei?

- Már egyikük sem él.

- Oh. Testvérei?

- Egy sincs. Vajasan szereti, ugye? - kérdezte Ty hirtelen témát váltva.

Sunny szórakozottan bólintott.

- Szerintem kész. Mibe önthetném ki?

Ty egy lezárható fedelű, nagy műanyag tálat varázsolt elő. Miután az italokat odakészítette, átvette a parancsnokságot a kukoricapattogatás felett, és még két adagot elkészített, mielőtt egy fél kocka vajat a forró serpenyőbe dobott volna. A vaj sercegett, sistergett, édes illattal töltötte meg a konyhát.

- Meglep, hogy ilyen házias - jegyezte meg Sunny, miközben nézte, ahogy a férfi körbe-körbe futtatja a megolvadt vajat a serpenyő alján.

- Hogy őszinte legyek, a pattogatott kukorica az egyetlen, amit igazán jól csinálok. - Ty a serpenyőről a nőre emelte pillantását. - Mármint a konyhában.

Sunny állta a férfi kihívó tekintetét.

- Fran azt állítja, nem sokszor vacsorázik itthon.

- Szóval mégiscsak beszélgettek rólam!

- Én ugyan nem kérdeztem - vont vállat Sunny - Fran önként szolgált információval.

- Értem. És mit mondott rólam?

- Hogy maga alávaló gazember, ha a nőkről van szó.

Ty, nemhogy nem kérte ki magának, inkább derűsen felnevetett.

- Fran soha nem mondana ilyet.

- Igaza van. Én jutottam erre a következtetésre.

- Vagyis maga és Fran kitárgyalta a szerelmi életemet.

- Nem nevezném szerelmi életnek.

- Nem?

- Mindenkiel összefeküdni még nem szerelem.

- Hát akkor mi a szerelem? Faképnél hagyni egy szerencsétlen manust az oltár előtt?

A megjegyzés felért egy arcucsapással. Sunny ledermedt, csak bámult a férfira. És amikor megmozdult, csupán a szoknyája suhogását lehetett hallani, ahogy sarkon fordult, aranszín fűrtjei kis híján a férfi arcába csapódtak.

- Várjon! Sunny! - De Sunny nem állt meg. Nem is lassított. Sőt, inkább egyre gyorsabban lépegetett. Ty eléje lépett, és az ajtófélfának dőlt, hogy elvágja az útját. - A modortalanságom megbocsáthatatlan.

- Ahogy mondja! És most hadd menjek!

- Sajnálom. Őszintén sajnálom. Tökéletesen igaza van, néha úgy viselkedem, mint egy östulok. Rossz beidegződés.

- Szóval beismeri?

- Nem, csupán annyit ismerek el, hogy ilyen voltam. Bárdolatlan. Durva. Érzéketlen. Mióta itt élek, sokat változtam, de néha elkap a gépszij. - A nő vállára tette a kezét. - Nem úgy értettem. Csak kicsúszott a számon.

- Felesleges mentegetőznie, Mr. Beaumont. Udvariaskodnia sem kell. Én ugyanis nem a szerelemre éhes kis nőcskéinek az egyike vagyok.

Ty, hogy a szája szegletében bujkáló mosolyt elrejtse, elfintorodott.

- Látom, Fran hetet-havat összehordott rólam.

- Legalább olyan jó a beszélőkéje, mint magának. Ha maga azt mondja, „Szezám, tárulj!”, hálósobák ajtajai nyílnak meg...

A férfi szeméből eltűnt a pajkos csillogás.

- Egy: nem tettem szüzességi fogadalmat. Kettő: engedtessek meg, hogy a fizikai szükségleteimet ne prostituáltakkal elégíttessem ki. Három: igen. Több itteni nővel is viszonyom volt. De nem árultam zsákbamacskát. Nem hitegettem őket, nem tettem olyan ígéreteket, amelyeket eszem ágában sem volt megtartani.

Sunny lehajtotta a fejét. Fran is ezt mondta. Hogy Beaumont jó előre közölte a „barátnőivel”, mire számíthatnak. Ahogy kissé feljebb emelte a pillantását és tekintete a göndörödő, szőke szőrszálakkal borított széles mellkas izomfalába ütközött, hirtelen megértette, miért ballagtak fel birkamód a nők erre a Ty Beaumont nevű, érzelmi vágóhídra.

Ty egyik ujjával a nő álla alá nyúlt és finoman megemelte.

- Ez esetben sem szakítottam a hagyományokkal. Már a kezdet kezdetén, abban a percben, amikor először találkoztunk, közöltem, hogy mit akarok.

- Megnyerni a fogadást.

- Ágyba vinni magát.

- Az egy és ugyanaz.

- Egy frászt! - dörrent rá a férfi. - Ha választanom kell aközött, hogy a Wild Turkeyt vagy magát kóstolgam, én mindenképp az utóbbira szavazok, tündérem!

Sunny gyomra liftezni kezdett.

- Egyértelműen értésére adtam, hogy a válaszom: nem - mondta aztán reszketeg hangon. - Ez sem változtat a dolgokon?

A férfi fél lépést hátrált.

- Érintsen meg, és első kézből megtapasztalhatja.

A merész ajánlat hallatán Sunny sípólva kezdte szedni a levegőt, de végül felvette a kesztyűt és a férfira nézett:

- Sót is kér a kukoricára?

Beaumont követte a nőt a konyhába:

- Ó, hogyne. - Elnyújtva ejtette a szavakat.

Ez a pasi egyszerűen kiszámíthatatlan, döntötte el magában Sunny. Azt kívánta, bár ő is ilyen könnyedén tudná venni és kezelni a kettejük közti szexuális vibrálást.

Ty egy méretes, fém sószórót szedett elő a konyhaszekrényből - nagy konyhára tervezett, nyéllel rendelkező darab volt -, és bőven hintett belőle a tálnyi kukoricára. Aztán nyakon öntötte az olvadt vajjal.

Sunny nézte, ahogy az aranyló, folyékony lé lecsorog a fehér puffancsokon. Megszédült a frissen pattogatott, vajjas kukorica átható illatától. Ennél csak egyvalami szédítette meg jobban: Ty Beaumont. A férfi arcvizének illata határozottan észrevehető volt anélkül, hogy mindenre rátelepedett vagy minden más illatot elnyomott volna.

Miután a vajat ráöntötte a kukoricára, Ty körbetörölte a serpenyő szélét. Vajtól csillogó ujját végighúzta a nő ajkán. Sunny szája fényesen ragyogott.

Úgy tűnt, valamennyi szomszéd visszavonult. Egyetlen hang sem hallatszott a bejárati ajtón túlról. A Nap már lejjebb araszolt a horizonton, cinóbervörös fénnel árasztva el a konyhát. Meleg volt a helyiségben, nyugalom és csend. Ty az ujjbegyével, határozott, de ráérős mozdulatokkal masszírozta be a vajat a nő ajkába.

Sunny szíve olyan hevesen vert, hogy maga is megijedt. Talán emiatt volt, hogy esdeklő, csodálkozó hangszíjjal sikerült kimondania a férfi nevét:

- Ty?

- Hmm?

A férfi szája a nő szája felé közelített. Félig elnyílt ajka épp csak érintette Sunnyét, míg meg nem érezte, hogy a nő sóvárgó teste kiegyenesedik, és az övéhez simul. Finoman végighúzta a nyelvét a vajtól csillogó ajkakon, közben halk, sürgető hangon dörmögött valamit. Nyelve fürgén, nedvesen, követelőzőn ízlelgette, nyalogatta a nő duzzadt, fényes ajkát. Sunny szája elnyílt, a férfiét kereste. Ziháló kortyokban, kapkodva szedte a levegőt.

Amikor már úgy érezte, mindjárt esztét veszti a vágyakozástól, a férfi nyelve végre elkalandozott a szájáról, és körbesimogatta a nyelve hegyét. Aztán egy vad mordulással száját az övére tapasztotta. Izgató, lélegzetelállítóan izgató volt, ahogy ajkuk a síkos vajtól el-elcsúszkált egymáson.

- Ugye, tudod, hogy kívánlak - lehelte a férfi, de száját továbbra is Sunnyéra tapasztotta. - Érzed, ugye? - Nem érte be a nő elhaló válaszával. - Ugye?

- Igen - mondta ki érthetően Sunny, és felnyögött.

Nem tagadhatta, hogy érzi, hisz a férfi gerjedelmének kőkemény bizonyítéka apró, gyors lökésekkel döfködte a hasa alját. Nem törődve a következményekkel, Sunny a combja közé engedte az ágaskodó férfiaságot, és amint lábujjhegyre állt, finoman végigsimogatta.

Ty botrányos mondatokat morgott a szájába, mielőtt a nyelvvel is behatolt volna. Lapátkezét a nő hátára csúsztatta, és olyan közel húzta magához, hogy Sunny melle az ő dübörgő szíve fölé lapult.

Sunny agya kiürült, semmire nem tudott és nem is akart gondolni - különösen nem a férfi és az ő titokzatos múltjára -, ujjaival a sötétszőke fürtökbe túrt, tenyerébe fogta a férfi fejét, miközben a hasából kiinduló forróság az egész testét elöntötte. Úgy érezte, képtelen tartani magát, és menten összecsuclik.

- Sunny, Sunny... - motyogta Ty, és a nő nyaka hajlatába temette az arcát. - Eljött az idő.

Sunny teste megadón a férfiéhoz simult. Amikor Ty ellépett mellőle, Sunny a munkapultnak tántorodott és kábultan nézett fel a férfira, aki megzavarta álmait és számtalan, szégyenteljes fantáziálgatás főszereplője volt az elmúlt napokban.

- Mennünk kell - jelentette ki Ty. - Ha nem indulunk azonnal, nem kapunk jó helyet.

Hat

Annak ellenére, hogy hétköznap este volt, a Gator Autós Moziban egy tút sem lehetett leejteni. Beaumont-t szívélyesen üdvözölték a bejáratnál. Ezek szerint gyakran jár ide. *Vajon kivel?* -, gondolta magában Sunny. Ty megemelte a csípőjét, teste furcsa szögben meghajlott a kormánykerék alatt, miközben pénzt próbált előhalászni feszes farmerja zsebéből.

Amióta kijöttek a házból, Sunny egy szót sem szólt. Tudta, hogy gyerekesen viselkedik, de annyira dühös volt, hogy attól félt, a hangja elcsuklik, ha beszélni kezd.

Hányszor fog még kapitulálni a férfi szexuális támadásai előtt? Valahányszor Ty Beaumont a karjába veszi, kifordul önmagából. A teste és az esze is árulójává válik. Nem kell több, mint hogy Ty Beaumont megérintse, és az agya elfelejt gondolkodni. A józan esze cserbenhagyja. Olyan lesz, mint a fabábu, aki engedelmesen tudomásul veszi, hogy a zsinórjait a bábos mozgatja.

Mi ez a hirtelen ellágyulás? Többé már nem tud szembenézni az élet kegyetlenségével? A férfiaknak nincs lelkiismeretük. Ő maga is - fájdalmas módon - megtapasztalhatta. A férfiakban nem lehet megbízni. Akkor miért ilyen szolgálatkész ezzel a seriffel szemben, akinek a kis „előjátékai” semmi mást nem eredményeznek, mint keserű csalódást?

Ennek ellenére be kellett látnia, hogy ezt a seriffet ebben a városban mindenki kedveli és tiszteli. Ahogy - már többedjére - elhajtottak a kocsisorok között, mindenki rádudált Ty Beaumont-ra, vagy odaintegetett neki. Ty mindenkinek köszönt, mindenkit a nevéen szólított.

- Elöl már nincs hely - jegyezte meg pikírtén Sunny, amikor már sokadjára gurultak végig ugyanazon a soron.

- Én is látom. De tudatnom kell a „vagány csávókkal”, hogy itt vagyok. Egyből visszafogják magukat.

Minden elsötétedett, a vásznon már a főcím pergett, amikor Ty végre leparkolt a Datsunnal a leghátsó sor egyik üres helyére. Eligazgatta a hangszórót az ablakban.

- Mindent hall? - kérdezte.

- Mindent.

- Akkor jó. Mindjárt jövök. Maradjon itt.

Megpaskolta a nő térdét, mielőtt kinyitotta az ajtót és kiszállt volna. A baráti gesztus annyira meglepte Sunnyt, hogy késve reagált.

- Várjon! - kiáltotta a férfi távolodó hátának. - Hova megy?

- Mindjárt jövök.

Sunny nézte, ahogy Beaumont oda-odaint a leparkolt kocsikban ülőknek, majd végképp eltűnik a szeme elől. Gondolatban válogatott sértéseket vágott a férfi fejéhez, aki veszi magának a bátorságot, hogy magára hagyja a nőjét az autós moziban, a legelső randevún. Kevesebb, mint tíz perc telt el, és Beaumont visszajött, de Sunny addigra már tajtékozott.

- Hol volt?

- Ellenőriznem kellett valamit.

- Remélem, valami fontosat - mondta a fogait csikorgatva Sunny.

- Fontos volt, higgye el! Tavasszal az első és második osztályos gimisek közül sokat füvezésen kaptam. Meg akartam győződni róla, hogy abban a cigiben, amit az előbb körbeadtak egymás között, csak dohány van.

- És az volt? - kérdezte Sunny maga előtt is szégyellve magát.

- Ha nem az lett volna, letartóztattam volna őket.

- Gimnazista kölyköket?

- Esküt tettem, hogy betartatom a törvényt. A kábítószer törvényellenes, és nem érdekel, ki a fogyasztó.

Sunny eddig nem ismerte Ty Beaumont seriffnek ezt az oldalát. Kék szeméből eltűnt a huncut csillogás. Behízelt mosolya elhalványult, homloka kérlelhetetlen ráncba szaladt, jelezve, hogy vannak dolgok - beleértve a munkáját is -, amelyeket halálosan komolyan vesz. Egy irgalmat nem ismerő Ty Beaumont állt Sunny előtt. A gondolat több mint nyugtalanító volt.

- De nem találtam marihuánát, így lazíthatunk - mondta Ty vigyorogva, korábbi kedélyes stílusában. - Megkínálhatom egy kis pattogatott kukoricával?

Sunny szája kiszáradt, gyomra le-föl liftezett, de bölintott, és azt mondta, igen, kér. Kis ideig mindketten úgy tettek, mintha a filmet néznék, bár egyiküket sem kötötte le a történet, amely grizzlyk lemészárlóinak elfogásáról szólt. Sunny szeme ide-oda cikázott a vászon és a mellette ülő férfi között. És valahányszor - szándéka szerint - lopott pillantást vetett a szeme sarkából a férfira, tekintete a férfi tekintetébe ütközött. Ez az állhatatos pillantás egy idő után kezdte nagyon idegesíteni.

Olyannyira, hogy kevés híján kiugrott a bőréből, amikor a férfi megszólalt.

- Tessék?

- Azt kérdeztem: Hogyan viseli ezt a szülővárosában töltendő hetet?

- Jól. Rettegtem, hogy vissza kell jönnöm, de összességében elviselhető. Még három nap, és itt sem vagyok.

- Sok mindenkivel találkozott?

Sunny megrázta a fejét, és lesöpörte az öléből a pattogatott kukoricáról lehullott sót.

- Csak Frannie-vel és a gyerekeivel. Igyekeztem annyira háttérben maradni, amennyire csak lehet. No persze az, hogy - mint egy győzelmi zászlót lengetve - idecipelt a moziba, számos találgatásra ad majd okot.

A férfi hófehér fogsorú vigyora a sötéten is átfénylett.

- Figyelnem kell rá, hogy a hírnevem csorbítatlan maradjon. Ahogy magának is.

Sunny félrekapta a tekintetét és többször belekortyolt a dobozos kólába, amit a férfi nyitott ki neki. A termosz Ty combjai között magasodott, a férfiasságához szorította. Sunny igyekezett letépni tekintetét az ingerlő látványról.

- A bank már jelentkezett?

- Még nem. - Sunny hangjából sajnálkozás csendült. Aznap semmi mást nem várt, mint hogy a telefon megszörrenjen. De nem történt meg. A határidő - amiben ő és Mr. Smithie megállapodtak - vészesen közeledett.

- Néha az a jó hír, hogy nincs hír.

- Kíméljen meg a közhelyektől!

- A jó szándék mondatta velem. Egyéb vágyam sincs, mint hogy jókedvre derítsem!

- Kit érdekel, milyen kedvem van?? - csattant fel Sunny. - A hitelt akarom meg kapni. És megőrjít a gondolat, hogy Mr. Smithie és a beosztottai a személyes anyagomban kurkásznak, átnyalazzák a számláimat. Mi közük hozzá? Három éve megtörtént, ami megtörtént... ez vitathatatlan... de nem szükségszerű, hogy mindörökre leírjanak. Miért ne tudnám visszafizetni a kölcsönt? Mi köze a két dolognak egymáshoz? De biztosra veheti, hogy amikor a kérvényemet elbírálják, ez jár abban a korlátolt agyukban.

Sunny elhallgatott, mély levegőt vett, és anélkül, hogy tudatában lett volna, egész testével Ty felé fordult. Keresztbe tette a lábát.

- Emlékszik rá valaki is, hogy három teljes éven át én voltam a diáktanács elnöke? Nem. Hogy dicsérettel végeztem a gimnáziumot? Nem. Hogy az egyetemen minden szemeszterben dékáni kitüntetést kaptam? Nem. Minderről megfélekedeznek. Ők annak alapján ítélik meg Sunny Chandlert, ami az esküvője napján történt.

- Azért az eléggé emlékezetes, ismerje el.

Sunny a férfi arcára emelte tekintetét, és egy széles mosollyal találta szemközt magát.

- Hagyjuk... - Mérgesen összeszorította a lábait, és mereven előre bámult. - Nem is tudom, miért épp magával vitatom meg az üzleti ügyeimet. Legalább van min röhögnie.

- Csak mosolyogtam - mondta Ty sértődötten. - Tudja, mi a maga baja? Túlságosan érzékeny. És azonnal támad.

- Én ugyan nem!

- Na látja! - emelte fel a mutatóujját Ty. - Pontosan erről beszélek. Nem csoda, hogy a gimiben is úgy futott át a fiúk között, mint a higany. Ha valamelyik nem értett egyet magával - még ha a tojás áráról is volt szó -, már repült is. Amelyik nem mutatott elég tiszteletet és nem hódolt be maga előtt, annak kiadta az útját.

- Nem igaz!

- Nem-e? Képtelen elviselni, ha uralkodnak maga fölött. - Ty a nő hajába markolt. A fűrtjeinél fogva maga felé húzta Sunnyt, amíg az arca pontosan az ő arca alá nem került. - Hadd mondjak valamit, Sunny Chandler. Ha én lennék felül, azt nagyon élvezné.

- Engedjen el!

- És hadd mondjak még valamit. - Összeszorított fogai közt szűrte át a szavakat, és még szorosabbra tekerte ökle köré a nő aranyló tincseit. - Don Jenkins helyében én nem hagytam volna, hogy kilépjen a templom kapuján. Én aztán nem tűrtem volna, hogy se szó, se beszéd faképnél hagyjon. Harc nélkül nem engedtem volna el, és azt hiszem, komoly baj lehet Jenkinsszel, ha egy ilyen csinibabát, mint maga, hagyott elmenni.

- Azt se tudja, mit beszél!

- Hogyne tudnám! Ismerem a maga típusát. A tüzes vérű, ámde független nő. Mindig az ő kezében van az irányítás. Mindig övé az utolsó szó. Kívülről törekeny cukormáz, belül kemény, mint a beszáradt csiriz. Biztos, ami biztos alapon, a markában tartja a férfi mogyoróit. - A nő döbbszent arckifejezése láttán Ty felnevetett. - De most emberére akadt, cukorfalat, és mindenért megfizet. Kezdjen rettegni!

Sunny a férfi mellkasának feszítette a tenyerét, igyekezett kiszabadulni az ölelésből.

- Ha már a típusoknál tartunk... Én is ismerem a maga típusát - sziszegte. - Azt hiszi magáról, hogy isteni adomány minden nő számára.

- Még nem volt rám panasz - vágott vissza arrogánsan a férfi. - És hogy őszinte legyek, visszautasításban sem volt részem.

- Amikor felvillantja azt az „elbűvölő” vigyorát, azt hiszi, hogy minden nő kötelességszerűen hanyatt vágja és megtisztelve érzi magát, hogy ilyen kegyben részesülhet.

Ty megcsillantotta azt az „elbűvölő” vigyort, de végre elengedte a nőt. Sunny elfészkelődött saját ülése biztonságában.

- Maga már azt is kikéri magának, egyenesen utálja, ha egy hímnemű lény érzéseket vált ki magából, nem igaz, Miss Sunny?

Sunny megvető pillantást vetett a férfira, és megdörzsölte a fejbőrét ott, ahol Ty a hajába markolt. Ez az ember egy vadállat... barbár, aki ösztönösen ráérez dolgokra. Igen, ő, Sunny Chandler szeret távolságot tartani, ha férfiakra van szó. De azt a saját védelmében teszi, nem azért, mert szórakozni akar velük. Ty Beaumont ebben a tekintetben téved.

Furcsa mód felizgatta a váratlan támadás. Soha, egyetlen férfi sem akarta fizikálisan lehengerelni. Mégis ingerlően hatott, hogy az arcán érezte a férfi leheletét. A csábítón megformált, lassan kiejtett szavak csiklandozták a bőrét, egyszerre élvezte, szégyellte és elutasította a mögöttük megbúvó agresszivitást.

De mindenekelőtt az ellen berzenkedett, hogy Ty Beaumont meghátrálni látta. Hogy zavarát palástolja, bosszús kifejezést varázsolt az arcára.

- Maga miatt épp a film legfontosabb részét nem láttam!

- Szereti látni, hogy zsarukat gyilkolásznak?

- Ha zavarja az efféle látvány, miért ebbe a moziba hozott el?

- A látvány cseppet sem zavar. Hollywood nem tud rosszabbat kitalálni, mint a valóság.

Ismét a komoly Ty Beaumont beszélt belőle.

- Azelőtt is rendőr volt, hogy Latham Greenbe jött?

- Igen.

- Nagyvárosban? - kérdezte Sunny, tekintetét a kivetítőre szegezve, ahol már a második film kockái peregtek, és egy autós üldözés eredményeképp egy rendőr véres halált halt.

Ty szintén a vászonra függesztve a tekintetét, és csak biccentett válaszul.

- És miért hagyta ott a nagyvárost? - kérdezte Sunny.

Ty megcsóválta a fejét. Átható, kék szeme a nő pillantását kereste.

- Mert már nem tudtam megmondani, ki a jó fiú és ki a rossz fiú.

Sunny érezte, hogy veszélyes terepre tévedt. Fran utalt rá, hogy Ty Beaumont múltja titkokkal terhes, de a kíváncsiság nem hagyta nyugodni:

- Mi történt?

- Hosszú és unalmas.

- Engem nem untatna.

- Engem igen.

- Nem hiányzik a városi élet?

- Nem.

- Kicsit sem?

- Kicsit sem.

- Nem akarna visszamenni?

- Soha!

És, mintegy lezárva a témát, Ty a helyére pattintotta a műanyag tál fedelét, majd a tálat az ülés mögé csúsztatta. A termoszt is mellélökte, aztán Sunny felé fordult.

- Mi a baj? - kérdezte meglepődve Sunny.

- Látszólag semmi. Én legalábbis a legkisebb hibát sem tudom felfedezni magán.

Ty végigsimított a nő blúzáján, és kigombolta a legfelső gombot. Széthajtotta a blúz lágy anyagát, majd mutatóujjával körberajzolta Sunny mellének halmait. Sunny annyira meglepődött, hogy több másodpercbe is beletelt, mielőtt tiltakozni kezdett.

- Nyugi! - mondta éles hangon a férfi, amikor Sunny odakapott a gombhoz. - Csak látni szeretném.

- Tekintete rátapadt a puha húsrá, amit erőszakosan láthatóvá tett. - Összeszalad a számban a nyál...

Sunny ledermedt. Maga sem értette, miért hagyja, hogy a férfi ott és úgy hozzáérjen. Talán mert olyan eltökélt kifejezés ült az arcán. Egyetlen nő sem tud ellenállni, ha egy férfi ilyen abszolút koncentrációval figyel rá.

Ty megérintette a csipkeszegélyt.

- Ezt minek hívják?

- Topnak.

A férfi becsúsztotta a kezét a blúz alá, és tenyerébe fogta a nő mellét, épp csak annyi időre, hogy megállapíthassa, Sunny semmi más fehérneműt nem visel a vékony selyem alatt. A keze hatalmas volt, erős és meleg, és Sunny melle megfeszült a vágytól. Azt kívánta, bár örökké ott érezné a férfi tenyerét a mellén. De Ty visszahúzta a kezét, és csak az ujjhegyével, körkörös mozdulatokkal simogatta a domború halmokat.

- Topot hord melltartó helyett?

- Néha.

- Nekem teszük.

- Köszönöm.

Sunny soha nem gondolta volna, hogy egy modern férfi és nő ilyen abszurd beszélgetést folytathat. Ha nem érezte volna az ujjak folyamatos, puha simogatását, azt hitte volna, csak álmodja az egészet.

- Ha megfigyelésen vagyok - jegyezte meg Ty elgondolkodva -, vagy valami pokoli dolog történik velem, általában női mellekről álmodozom.

- Mint a legtöbb férfi.

- De nekik kéjes gondolataik vannak. Igaz, gyakran az én szexuális fantáziám is beindul. De legtöbbször úgy gondolok a női mellekre, mint... hogy is mondjam?... táplálékot, biztonságot nyújtok valamire. Elképzelem, ahogy széthajtok egy csipkés, selymes fehérneműt, mint ez a top is, és megpillantok egy gyönyörű mellel. Megcsókolom. Aztán beletemetem az arcom. - Ty szája csúfondáros vigyorba szaladt. - Freud ebből sokat tudna kihozni.

Sunny toroka összeszorult, úgy érezte, egy szót sem tud kimondani. Amikor mégis megszólalt, hangja fátyolos volt az érzelmektől és a felindultságtól.

- Értem. A maga számára a női mell a békét jelképezi. A biztonságot adó kikötőt. A legtöbb nő számára a „férfi válla” jelenti ugyanezt. Ha magányosnak érzem magam, arról ábrándozom, hogy egy férfi ölében ülök, ő erős karjával szorosan magához ölel, és én a vállára hajtom a fejem. És ennek semmi köze a szexualitáshoz.

Ty keze megállt a levegőben, ujjai nem is érintették a selymet. Felemelte a fejét, és Sunny szemébe nézett.

- Semmi?

Sunny, mint akit megigéztek, nézett vissza rá.

- Nem... nem is tudom...

Néhány hosszú percre egymáséba kulcsolódott a tekintetük.

Végül Ty törte meg a csendet.

- Milyen színű a topja? Ebben a sötétben nem látom.

- Halványrózsaszín.

- Rózsaszín - ismételte meg olyan hangsúllyal a férfi, mintha örvendetesnek találná ezt a tényt.

Simogató ujjai épp csak megérintették a nőt, Sunny mégis egész testében érezte a simogatást. Teste dorombolt, mint egy jól bejáratott motor, felhevült és alig várta, hogy valaki sebességbe kapcsolja. Uralkodnia kellett magán, nehogy felnyögjön. De volt valami, amit semmiképp nem rejthetett el a férfi szeme elől.

Ty kigombolt még egy gombot a blúzon, aztán a nőre nézett. Elmosolyodott.

- Még hozzájuk sem értem. A hangommal értem el. - Ujjbegyével megdörzsölte az ágaskodó mellbimbókat. - Hmm, finom.

A vágy végigcikázott Sunny testén.

- Lemaradunk a filmről.

- Eddig is csak mi néztük. Mindenki más előbbre tart.

- De ők gyerekek, mi pedig felnőttek vagyunk.

- Vagyis nincs szükségünk szülői beleegyezésre.

Ty a nő tarkójára csúsztatta a kezét és közelebb húzta magához, hogy megcsókolhassa. Sunny ajka engedelmesen elnyílt. A szenvedélyes csók tovább szította vágyát. A férfihoz bújt, karját a nyaka köré fonta, élvezte, hogy a férfi haja a csuklója belsejét simogatja.

Ty lehajtott a fejét, orrát - éppen csak érintve a bőrt - végighúzta a nő mellének völgyében.

- Ma este ide is szórt parfümöt?

- Igen.

- Csodálatos.

Ty a keblek felső domborulatát csókolgatta, ráérősen, gyengéden. Sunny levegőt sem mert venni. Tenyerébe szorította a férfi fejét, ujjait az erős hajszálak közé temette, és reszketve várta, hogy a forró, nedves száj végre meredező mellbimbóihoz érjen.

Ehelyett a férfi az ujjai közé csippentette az egyik bimbót, finoman megcsavarta, majd a hüvelykujjával megdörzsölte a hegyét.

- Meg akarlak csókolni. Itt. - Amikor Ty megütögette az ágaskodó mellbimbót, Sunny felnyögött. - Fogadok, hogy a selyem csiklandozni fogja a nyelvemet. - Ty feje csendes-könyörgőn előrebukott, mintegy engedélyt kérve, hogy szavainak megfelelően cselekedhessen. - Azt akarom, hogy kívánj. - A szoknyán keresztül a nő fenekébe markolt.

Sunny döbbenten, felajzva bámult a férfi arcába. Ekkor már mindkét kezével Ty vállába kapaszkodott. Érezte a férfi testének remegését. Ugyanúgy reszketett, ahogy az ő teste is. Szótlanul bólintott.

Ty torkából mélyről jövő nyögés tört fel, a nő vállára hajtotta a fejét.

- Olyan kemény vagyok, hogy szinte már fáj. És azóta vagyok ilyen kemény, amióta láttam, hogy megeszed azt a csokis epret.

Hirtelen, már-már dühös mozdulattal felemelte a fejét, és két tenyerébe fogta a nő arcát. Hüvelykujját végighúzta Sunny duzzadt, nedves ajkán.

- A szád egyszerűen ennyivaló. Már akkor lenyűgözött, amikor láttam, hogy beleharapsz abba az eperbe. És azt kívántam... - Ty megrázta a fejét, mintha a gondolatait akarná kirázni onnan. Keserűen felnevetett. - Ha megteszed, amit kívánok, le kellett volna tartóztatnod. Ugyanis a törvény bünteti. - A nő elképedt arckifejezése láttán megeresztett egy gonosz vigyort. - De majd csak találunk ennek a gyönyörű szájacskának valami más feladatot.

Sunny felé hajolt, hogy ismét megcsókolja. Ám ekkor megzavarták őket.

- Izé... Seriff?! Beaumont seriff? Ne haragudjék, uram...

Ty a sofőrülés melletti ablak felé kapta a fejét. Valaki befelé kukucskált. Az illető összerezett és pár lépést hátrált, amikor Ty tüzes istennyilákat szóró vikingtekintetével találta szemközt magát.

- Jaj... izé... én annyira... sajnálom, hogy zavarom kell, seriff.

- Nem vagyok szolgálatban, Wade.

- Látom. Illetve tudom, uram... És ég a pofámon a bőr, hogy megzavarom a hölgyet és magát... - Lehajolt, hogy Sunnyra nézhessen. - Ezer pardon, asszonyom.

Sunny, aki idegesen, talpig zavarban gombolgatta a blúzát, hálás volt, hogy a sötétben nem látszik zilált haja, égő arca és gyűrött szoknyája.

- Mit akar, Wade?

- Sürgős a dolog, uram... azt hiszem. Ha nem lenne Istenre esküszöm, eszem ágában sem lenne zavarogni.

- Térjen a tárgyra! - dörrent rá Ty határozott, hivatalos hangon.

- Hát a Sally, uram. Úgy néz ki, hogy...

- Hogy néz ki?

- Szülni fog.

- Szülni? - rikoltotta egyszerre Ty és Sunny.

- Hát, igen. Amikor hazamentem a munkából, azt mondta, egész nap pocskul érezte magát. Gondoltam, egy jó kis film majd jobb kedvre deríti. És... és most itt vagyunk...

Ty azonnal mozgásba lendült. Benyúlt az ülése alá és előhúzott egy mágneses talpú, elemes villogót, amit azonnalmód felcsapott a kocsitetejére. Kinyúlt Wade mellett, és visszaakasztotta az állványra a hangszórót.

- A kijáratnál találkozunk - mondta a fiatalembernek. - Bekísérem magukat a kórházba.

- Hát az megkönnyítené a dolgot. És még egyszer bocs, hogy...

- Mozogjon már! - rivallt rá Ty.

Wade megemelte a baseballsapkája simléderét, majd eltrappolt. Ty, megállás nélkül szitkozódva, beindította a kocsit és a kijárat felé gurult. Sunny alig tudta visszafogni nevetetnékjét. Ty homlokráncolva nézett rá, amikor meghallotta az elfojtott kuncogást.

- Örület! - mormolta. - Ez az idióta még azt sem veszi észre, hogy a felesége mindenórás!

- Ez nem az egyik Flory fiú volt?

- De igen.

- Soha egyiküket sem vádolták azzal, hogy többször is sorban álltak, amikor az intelligenciát osztogatták. - Sunny, szabadjára engedve jókedvét, hangosan felkacagott.

- Meglátszik, hogy egymás közt házasodnak, unokatestvér az unokatestvérral. De ezt most fejezze be! Már jönnek is! - Ütött- kopott furgon sorolt be a Datsun mögé. - Remélem, hogy ez a csotrogány nem esik szét a kórházig.

Ty, villogó vörös lámpával, kikanyarodott a főútra. Vészhelyzet - mint ez a mostani is - esetére szirénát szereltetett az autóba. És bekapcsolta. Amikor a vijjogó hang megszólalt, Sunny úgy érezte, menten kiugrik a bőréből. Kezét a fülére szorítva hagyta, hogy a szél a hajába tépjen, és közben úgy kacagott, hogy a könnye is kicsordult.

Néha-néha visszalesett a válla felett. Nagy meglepetésére a furgon ott jött mögöttük. A szembejövők félresoroltak, szabad utat biztosítottak.

De mire a kórházhoz értek és lefékeztek a bejárat előtt, a furgonon látszott, hogy mindjárt kileheli a lelkét. Fehér párapamacskok gomolyogtak a motortető alól.

Ty kilökte az ajtót és kiszállt. Odafutott a furgonhoz, föltépte az utasülés ajtaját, és kisegítette a nagy hasú, kínlódó, várandós nőt. A nő férjét szemlátomást más dolgok foglalkoztatták. Viharsebesen előpattant a furgonból, fölcapta a motorház tetejét, és fejét bedugta az előcsapó gőzbe.

- Mi a nyavalya baja lehet az én drágaságomnak?

Ty ráordított:

- Kotródjon már beljebb! Vigye szülni a feleségét! Majd én vigyázok erre a tragacsra.

A parancsoló hang megtette hatását. Wade az asszonykájába karolt, és betámogatta a kórház széles, üvegcellás bejáratán.

- Kösz, seriff! - recsegte Wade, mielőtt az üveglapok összecsusszantak volna mögöttük.

Ty fölmászott a furgonba, és visszatolatott vele az egyik kijelölt parkolóhelyre. Aztán visszaült Sunny mellé a Datsunba.

- A kulcsokat az indítóban hagytam. Ki akarna elkötni egy ilyen szutykot?

Ty lehalászta a villogót a kocsitetejéről és visszalökte az ülés alá, majd a szirénát is kikapcsolta, mielőtt gáz adott és kilőtt volna a kórház parkolójából.

- Hát... - jegyezte meg Sunny huncut mosollyal -, ez igazán izgalmas volt.

A férfi homlokráncolva nézett rá. Aztán amikor neki is leesett, milyen nevetséges, ami történt, széles mosoly terült szét a képén. Hamarosan majd' kiesett a kocsiteteje a harsány nevetéstől.

- Legszívesebben megfojtottam volna, amikor beszólt az ablakon...!

- Ki gondolta volna, hogy össze meri szedni a bátorságát, és...!

- És amikor azt mondta, hogy...!

- Ki a fene számított rá...?!

Ty kitörölte a könnyeket a szeme sarkából.

- Jesszusom, rögvést éhen halok! Az izgalom mindig meghozza az étvágyamat. Maga hogy van ezzel?

Meg sem várta, mit válaszol a nő, bekanyarodott a Szorgos Méhecske elé a Fő utcán. Ilyentájt már csak ez volt nyitva.

- Hosszú évek óta nem jártam itt - mondta Sunny, amikor a férfi kiségette a kocsiból.

- Biztosíthatom, semmi nem változott. Talán a padlót egyszer-kétszer felfényezték, de ezt leszámítva, semmi nem történt.

És valóban: a kávéház ugyanolyan volt, mint hajdanán. A padlópaszta szúrós szagát elnyomta a sült krumpli ismerős illata. Ugyanaz a pincérnő szolgált fel, és még emlékezett Sunnyra, azonnal felismerte.

- Szia, Sunny! Isten hozott minálunk! Istenien nézel ki.

- Kösz. És nálad mi újság?

- Elvagyok. Lassan, öregesen.

Sunny becsusszant a műanyag asztalhoz, amelyre a férfi rámutatott, és leakasztotta az étlapot a fémállványról. Ty két kávét rendelt.

- Mindkettőnkre ráfér... - nézett kérdően nőre.

- Jöhet! - bólintott Sunny.

- Látni akarja a film végét?

Sunny megcsóválta a fejét.

- Az autós mozikból egyelőre elegendem van.

- Akkor hagyjuk. Porolja le az étlapot, és válasszon valamit!

Amikor a pincérnő kihozta a kávét, mindketten marhahúsos szendvicset rendeltek.

- Meg se kérdezte, hogyan kéri - biccentett Sunny a távolodó pincérnő felé -, ezek szerint gyakran jár ide.

- Üres estéimen igen.

- Amikor senkit nem visz vacsorázni?

- Amikor senki nem invitál meg magához.

A röpké célzás, amely a férfi szexuális életére vonatkozott, és amelyet az este folyamán korábban már „kitárgyaltak”, felbosszantotta Sunnyt, de Ty lefegyverző mosolyának nem tudott ellenállni. Visszamosolygott rá.

A nem sok képzelőerőről tanúságot tévő salátában a salátalevelek nem voltak túl harsogóak, de ezt a kis hiányosságot feledtette a sűrű, tejszínes, házi készítésű öntet. A szendvicseket friss paradicsom tette ízletesebbé. A benne lévő rántott hús aranybarmára sült, a panírja valósággal ropogott.

- Desszertet? - kérdezte Ty, amikor a nő eltolta maga elől az üres tányért.

- Nem, köszönöm.

Viszont hagyta, hogy a pincérnő újra teletöltse a bögréjét forró, aromás kávéval. Amint leszedte az asztalt, a pincérnő visszament a pulthoz, és a televíziót kezdte nézni. Hamarosan a szakács is csatlakozott hozzá. Ty és Sunny volt az egyedüli vendég a kávézóban.

Sunny a gőzölgő kávéba bámult, ujját szórakozottan húzta végig a bögre csorba peremén.

Mit gondol, hol tartanánk, ha Wade Flory nem zavar meg minket? - kérdezte Ty.

Sunny felkapta a fejét, de amikor tekintete a férfibe ütközött, gyorsan ismét lehajtotta. Nem akarta elhinni, hogy Ty tényleg ezt kérdezte. Nem volt hozzászokva az efféle „durr bele a közepébe”, szégyentelen faggatózáshoz, noha Beaumont-ra jellemző volt, hogy mindig azonnal a lényegre tért, és egy cölöpverő erejével és állhatatosságával sajtolta ki áldozataiból a választ.

Sunny úgy döntött, felelet helyett inkább visszakérdez:

- Ezt hogy érti?

- Pontosan és nagyon jól tudja, hogyan értem. Hova vezetett volna a szenvedélyes ölelkezésünk?

- Honnan tudhatnám?

Ty áthajolt az asztalon, és egy összeesküvő cinkosságával súgta a nő fülébe:

- Az ágyba, Sunny. Ott kötöttünk volna ki.

Sunny is sejtette, hogy ez az igazság, de ettől csak még mérgesebb lett.

- Maga másra sem tud gondolni?

- Néha sikerül - mondta vállvonogatva a férfi -, de mostanában nem. És ne feledje: a fogadást is meg kell nyernem.

Sunny elkeseredetten felsóhajtott.

- Inkább megveszem magának azt a rekesz whiskyt, csak hagyjon már békén!

Ty a homlokát ráncolta, mint aki komolyan fontolóra veszi az ajánlatot, de aztán megcsóválta a fejét.

- Nem, az nem lenne ugyanaz. Hol marad a kihívás? Ráadásul George-nak is meg kéne vennem a horgászbótot.

- George! Legszívesebben felpofoznám! Valaha olyan rendes fickó volt. Nem is értem, hogyan tudott ráállni erre a foga... - Gyanakodva húzta össze a szemét. - Vagy maga találta ki az egészet?

Ty mosolyából semmit nem lehetett kiolvasni.

- Vallja be! - sziszegte át az asztal fölött Sunny. - Nem is létezik ilyen fogadás. Ha csak nem a maga beteg agyában.

De újra csak egy talányos mosolyt kapott válaszul.

Sunny dühösen kitornázta magát a pad szélére.

- Vigyen haza!

Ty pillantása végigvándorolt a nő testén.

- Örömmel.

- És ha hazaértünk, egyedül lépek be a házba!

- Sunny, Sunny - jegyezte meg korholóan a férfi -, hát ma este már nem is pettingelünk?

- Nem!

- Ez így nem tisztességes. Még a szoknyája alá sem nyúltam be. Szerintem a többi kan az autós moziban ennél lényegesen tovább jutott.

Olyan lefegyverzően pofátlan volt, hogy Sunny önkéntelenül is elnevette magát, haragja egy szempillantás alatt elpárolgott.

- Maga javíthatatlan!

Az ajtó fölötti csengő megszólalt. Valaki benyitott a kávézóba. Sunny a bejárat felé pillantott. Abban a másodpercben lefagyott arcáról a mosoly, rózsás arca hamuszürkére váltott.

A férfi, aki belépett, először is körülnézett. Tekintete Sunnyn állapodott meg. És szemlátomást sokkot kapott a nő láttán.

Ty azonnal érzékelte a Sunny hangulatában beállt változást. Megfordult. Don Jenkins közeledett feléjük.

- Hello, Sunny!

- Szia, Don!

Sunny úgy érezte, a szíve azon nyomban kiugrik a mellkasából. Most értette meg, hogy mit jelent - szó szerint - a „szívfájdalom”. De muszáj volt bátornak és flegmának mutatnia magát. Mosolyt varázsolt az arcára. Túlságosan ragyogót, túlságosan széleset, semhogy őszinte lehetett volna, és csak remélni mert, hogy a férfi nem veszi észre.

- Nagyszerűen nézel ki - mondta Don.

- Köszönöm. Te is.

Pedig nem. Don Jenkins nyúzottnak tűnt. Nagyon sovány volt, a válla beesett. Sunny-nak Fran szavai jutottak az eszébe: hogy is volt az a házassággal és a sziklával? Perverz örömet érzett, hogy a férfit elesettnek és nyilvánvalóan boldogtalannak látja.

De az arca a régi, ismerős arc volt, és Sunny nehezen tudta volna megmondani, mi is az, ami megváltozott a férfiban. Mert ránézésre a régi Don Jenkins állt előtte: a haját ugyanúgy fésülte, ugyanazzal a mozdulattal dugta kezét a nadrágja zsebébe.

- Jó estét, Ty! - tört elő a jólneveltség Donból. A seriffre pillantott, aki semmitmondó mosollyal biccentett.

- Don...

Jenkins ismét Sunnyhoz címezte a szavait:

- Gondolom, Fran esküvőjére jöttél.

Annyira egyértelmű volt a válasz, hogy ki sem kellett mondani. Sunny egy esküvő miatt hagyta el a várost és egy esküvő miatt tért vissza.

- Örülök, hogy így alakult a sorsa - mondta lelkesen. - Steve-ben remek társra talált.

- Ühüm. Steve nagyszerű ember. - Don egyik lábáról a másikra helyezte át a testsúlyát. - Hogy mennek a dolgaid New Orleans-ban?

Sunny meg sem kérdezte, honnan tudja, hol él. Miért épp Donhoz ne jutott volna el a szóbeszéd?

- Ó, imádok ott élni. Tulane közelében, a St. Charles külső részén van lakásom.

Don meglepetten húzta fel a szemöldökét.

- Kellemes környék.

- Én is szeretem. És olyan jó a városban lakni. Mindig történik valami.

- A báli szezon tájékán láttam rólad egy fotót az újságban. És a díjnyertes jelmezezőről, amit terveztél.

- Neked is tetszett? - kérdezte fejét megbillentve Sunny.

- Hogyne, nagyon is! - bólogatott komolyan a férfi.

Sunny érezte, hogy a következő kérdést nem lenne szabad feltennie, de a szavak a szájára tolultak és kikéredzkedtek.

- Hogy van Gretchen?

Don teste összerándult; nem lehetett eldönteni, hogy vállat akart-e vonni, vagy a kérdés érintette kellemetlenül.

- Gretchen? Ó... jól. Jól van.

Tekintetük néhány szívdobbanásnyi időre egymáséba mélyedt, mielőtt Sunny bejelentette volna:

- Épp menni készültünk. Indulhatunk, Ty? Örülök, hogy találkoztunk, Don. Add át üdvözetemet Gretchennek is.

Don oldalra lépett, hogy Sunny fel tudjon állni. Ty pár dollárt tett le az asztalra, elmormolt egy „Viszlát”-ot, majd követte a nőt.

Sunny alig tudta kivárni, hogy Ty kinyissa a kocsiját. Amikor ez megtörtént, valósággal bezuhant az ülésre; reszkető lábai felmondták a szolgálatot. Csendben autóztak a tóig. Ty még véletlenül sem hajtott volna gyorsabban a megengedettnél. Sunny a támlának döntötte a fejét, és hagyta, hogy az éjszakai szellő lehűtse felhevült arcát. Egyetlen szó sem hangzott el kettejük között, amíg meg nem érkeztek.

Ty leállította a Datsunt a házikó előtt. Sunnynak egyéb vágya sem volt, mint hogy eltűnjön a világ szeme elől.

- Köszönöm a kellemes estét, Ty. Igazán jól szórakoztam - mondta, és kiugrott a kocsiból. Fölszárgult a lépcsőn. Idegesen szitkozódott, amikor kiejtette kezéből a kulcsokat.

Mint aki épp erre számított, Beaumont is utána ballagott a verandára. Fölszedte a lehullott kulcsosomót, határozottan odébb tolta a nőt, saját kezűleg nyitotta ki és tárta szélesre a bejárati ajtót.

Mielőtt a nő egyet is moccanhatott volna, Beaumont megragadta a könyökénél fogva, és betaszigálta az előszobába. Aztán felkapcsolta a villanyt. Sunny még arra várt, hogy a szeme hozzászokjon a hirtelen támadt világossághoz, amikor a férfi a vállánál fogva maga elé pördítette.

- Hagyjon már békén! Megörült? Mi baja? - sikoltotta Sunny, és igyekezett kiszabadulni a szorításból.

- Számból vette ki a szót, Sunny: Mi a franc baja van?!

- Semmi!

- Akkor miért viselkedett így Jenkinsszel?

- Hogyan?

Ty megcsóválta a fejét.

- Hagyjuk a süket dumát! Köpjön szépen!

- Mit akar hallani?

- Miért lépett le az esküvőjéről?

Hét

Sunny is belátta, hogy hiába küzd a férfi erejével szemben.

- Miért gondolja, hogy épp magának fogom elárulni?

Ty közelebb hajolt, az orruk szinte összeért.

- Mert bizonyosra veszem, hogy alakulóban van itt valami.

- Hol?

- Kettőnk között.

Sunny megvetően felkacagott:

- Meg akar nyerni egy fogadást. És akkor...?

- Többről van itt szó.

- Nem, ennyi az egész.

- Nem hinném - búgta mély hangon a férfi. - Amióta felkértem táncolni és a karomban tarthattam, azóta pulzál közöttünk valami. Nem szívesen ismeri be. Nem is akar tudni róla. De nem is tagadhatja!

A nő arcát elöntő pír is erről tanúskodott.

- Miért nem hagy már békén?

- Mert, a fenébe is, kívánom magát! És le akarok feküdni magával!

A nyers őszinteségtől Sunnynak még a lélegzete is elakadt, de hamarosan hangjára talált.

- Magát sosem hagyják cserben a szavak, nem igaz?

- Soha. Ahogy magát sem. Kivéve, ha az esküvője kerül szóba. Mert akkor lakatot tesz a szájára.

Miért?

- Nem tartozik magára.

- De igen.

- Mi jogon követelőzik?

Ty megragadta a nő a kezét, és a nadrágja elejére szorította.

- Ezen a jogon. Mint a következő szeretőjének jogom van tudni, mi jár a fejében.

Sunny úgy kapta el a kezét, mintha tűz égette volna meg. Megdörzsölte a tenyerét. Döbönt hallgatását kihasználva, Ty tovább támadott:

- Miért adta elő azt a déliszépség-jelenetet, amikor Jenkins bejött?

- Miféle „déliszépség-jelenetet”?

- Édesem, ha maga egy kicsit korábban születik, Vivien Leigh-nek felkopik az álla!

- Fogalmam sincs, miről beszél.

- Akkor pontosítsunk: Verdeső szempillák. Negédes mosoly. Idióta szóválasztás: „Ó, imádok ott élni.” - Türelmetlen mozdulatot tett a kezével. - Honnan jött ez a sok marhaság? Vagy Jenkins ilyen viselkedést várt el magától? Nem csoda, hogy a kapcsolatuk csúfos véget ért.

Minden szava célba talált. De Sunny nem akart elmélyedni a témában és felvállalni a csatát, amelyet úgylát csak elveszthet, ezért más oldalról próbálkozott.

- Kapcsolat! Fura épp a maga szájából hallani ezt a szót. Mit tud maga a kapcsolatokról? Ha jól vagyok informálva, a maga kapcsolatai az ellenkező neműekkel ritkán tartanak egy éjszakánál tovább. Általában még addig sem.

- Most magáról beszélünk, nem rólam.

- Maga az, aki rólam akar beszélni.

- A maga esküvője fuccsolt be.

- De én legalább eljutottam az esküvőig! - kiáltotta Sunny.

- Én még annál is tovább! - ordított vissza a férfi. - Ugyanis megnősültem!

Amint kimondta, Ty lemerevedett. Aztán megpördült, hátat fordított a nőnek. Sunny nézte, ahogy idegesen a hajába túr, és közben válogatott szitkokat mormol maga elé.

Sunny úgy érezte, a mellkasa szűk páncélként préseli össze a tüdejét.

- Maga nős?

- Elváltam.

- Mikor?

- Már jó ideje.

- Mi történt?

- Meglőtték.

- Meglőtték? - Sunny lerogyott a kanapé karfájára.

Ty lassan felé fordult. Lenézett a nő arcába, aztán beszélni kezdett, rövid, szaggatott mondatokkal.

- Összeházasodtunk. Kineveztek seriffhelyettesé. Én imádtam a munkám. Ő gyűlölte. Nem tudtam úgy eljönni hazulról, hogy előtte össze ne vitatkoztunk volna. Egyszerűen nem értette meg, hogy...

Elhallgatott, ismét a hajába túrt, majd amilyen váratlanul abbahagyta, ugyanolyan váratlanul folytatta.

- Aztán egy éjjel a kórházból hívták. A lövés nem volt különösebben vészes. A golyó csak húst ért.

- Az oldalához nyúlt, de nem volt tudatában a mozdulatnak. - De ő halálra rémült. Amikor felgyógyultam, azt mondta, egyszerűen nem bírja tovább. Képtelen megbékélni a tudattal, hogy valahányszor dolgozni megyek, ugyanez megisméltődhet. Elváltunk.

Sunny a kanapé csíkos mintáját tanulmányozta.

- Ezért jött ide?

- Nem. Valami más oka volt. - Ty szája keserű vonallá keskenyedett. Sunnynak már ismerős volt ez az arc kifejezés. A férfi arcán mindig ugyanez a keserűség jelent meg, akárhányszor szóba került, miért költözött Latham Greenbe.

Ty az ablakhoz ment, kilökte a zsalut, és kibámult a házat körülölelő sötétségbe. Szemlátomást lekötötték borongós gondolatai. Sunny azon tűnődött - és közben maga sem értette, miért mar valamiféle féltékenység a szívébe -, hogy Ty vajon még mindig szereti-e azt asszonyt, aki elhagyta. És kettejük közül ő lepődött meg jobban, amikor hangosan is kimondta a kérdést.

Ty lassan felé fordult, és kemény tekintettel méregette. Aztán halovány mosoly derengett fel a szája sarkában.

- Nem, Sunny. Ha így lenne, nem engedtem volna el.

- Mégis... olyan szomorúnak látszik, amikor erről beszél.

- Csupán azt sajnálom, hogy később talált rá a boldogság. Miattam. Már sokkal korábban észre kellett volnaennem, hogy nem illünk egymáshoz, hogy mást várunk az élettől. - Visszament a kanapéhoz, és letérdelt Sunny elé. A tenyerébe fogta a nő kezét. - Magával és Jenkinsszel is ez történt? Az utolsó pillanatban jött rá, hogy mindketten mást akarnak?

- Alapvetően igen.

- És egész pontosan? Úgy döntött, úgy éli az életét, hogy összetört férfiszívek szegélyezik az útját? Sunny lesöpörte magáról a férfi kezét, és felállt.

- Miért gondolja... miért gondolja mindenki, hogy az én hibám volt?

Későn döbrent rá, hogy elszólta magát, és csak remélni merte, hogy Ty nem figyel fel rá. De persze hiába remélte, egy rendőrrel állt szemközt. Akit arra képeztek ki, hogy észrevegye az ellentmondásokat és a sorok között is tudjon olvasni. Ty a vállánál fogva megragadta és maga felé pördítette a nőt.

- Azt akarja mondani, Jenkins ötlete volt az egész?

- Semmi ilyesmit nem mondtam.

- Szándékosan nem, de mintha erre utalt volna véletlenül. Mi történt, Sunny? Mit követett el Jenkins?

Sunny eltökélten összeszorította a száját. Ty a nő arcát tanulmányozta, nem törődött ellenséges pillantásával.

- Ha jobban belegondolok - mormolta maga elé -, ahogyan a kávézóban viselkedett, az több szempontból is érthetetlen volt. Végére is maga volt az, aki sorsára hagyta a szerencsétlent a templomban. Azóta most találkoztak először. Úgy illett volna, hogy maga most némi megbánást mutasson, elpiruljon, zavarba jöjjön.

- Ehelyett arról kezdte győzködni, milyen végtelenül boldog életet él New Orleansban - folytatta. - Magában szemernyi hajlam sincs a kegyetlenkedésre, Sunny. Ha tényleg maga lett volna az, aki pofára ejti őt, nem adta volna elő a csacska nőt, és nem dörgölte volna bele Jenkins orrát, hogy milyen csodálatos is az élet nélküle.

Sunny elfordította a fejét. Ty a hüvelyk és a mutatóujja közé fogta a nő állát, és visszafordította maga felé.

- Kérem, ne - suttogta Sunny.

- Így volt, ugye? Jenkins mondott vagy tett valamit közvetlenül az esküvő előtt, mire maga ilyen drasztikus lépésre szánta el magát. Valami megbocsáthatatlant, valami elfogadhatatlant csinálhatott.

- Több mint száz ember a szemtanú rá, hogy én fordultam sarkon és hagytam ott őt. Hisz tudja: az asszony ingatag - mondta Sunny, állát igyekezett kihúzni a férfi ujjai közül, haja himbálózni kezdett. - Meggondoltam magam, ennyi az egész.

- Ugyan, ugyan, Sunny, ezt nem veszem be. Ha meggondolta magát, annak komoly oka lehetett. De micsoda? Milyen szörnyűséges, ocsmány dolognak kellett történnie ahhoz... - Ty elhallgatott, metsző pillantást vetett Sunnyra. - Egy másik nő - mondta halkán.

Sunny kiszabadította magát. Idegesen fel-alá járkált a helyiségben, mint aki menekülési útvonalat keres. Karját a gyomrára szorította. Rettenetesen fázott, kezével a felkarját dörzsölgette. Hogy felmelegedjék, kiment a verandára. Körülölelte a tikkasztó hőség. Az árnyékok elmélyültek; Sunny szíve szerint magára húzta volna mindegyiket, hogy láthatatlanná válják.

De a férfi elől - aki rájött a titkára, amelyet eddig senki még csak nem is sejtett - nem menekülhetett. Ty is kilépett a verandára.

- Mi történt, Sunny? - Hangjában nyoma sem volt gonoszkodásnak vagy rosszindulatnak. Halkan, kedvesen beszélt, akár a pap, aki gyónásra bátorítja a hívőt.

Ty Beaumont rájött élete legnagyobb titkára. Sunny úgy érezte, dühösnek kellene lennie, meglepetésére azonban inkább hálát érzett. Három éven át hordozta szívébe zárva a fájdalmát. Megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy végre kinyithatja az üveget és szabadjára engedheti a benne lakozó rossz szellemet.

- Mindegyik koszorúslányomnak egy kis arany karláncot vásároltam emlékebe. De Gretchen láncának a csatja... - A háta mögött Ty halkán átkozódni kezdett. Sunny ügyet sem vetett rá, milyen szavak hagyják el a férfi száját a név hallatán. Úgy döntött, ha már belekezdett, végigmondja a történetet - ...nem működött rendesen, ezért visszavittem javíttatni az ékszerészhez.

Megborzongott. Ty a vállára tette a kezét, és odahúzta magához.

- Az esküvő napján korán keltem. Kismillió dolgom volt még, mielőbb végezni akartam mindegyikkel. Többek között még Gretchennek is el akartam vinni a karláncot. Odaautóztam a házához. Bekiáltottam, mielőtt beléptem volna. Nem válaszolt, nyilvánvalóan aludt még. Bementem a hálószobájába. - Elhallgatott, mély levegőt vett. - Ágyban találtam. Donnal.

Szavaiból most is olyan zavartság csendült, mint amit akkor reggel érzett, amikor a férfit, akihez néhány órán belül nőül készült menni, megpillantotta - anyaszült meztelenül - összeölelkezve a nővel, akit a legjobb barátjának tartott. Nem csalódottságot érzett. Nem is dühöt. Elképedve, értetlenül bámulta a jelenetet: Mi a csudát keres Don Gretchen ágyában?

- Egyértelmű volt a válasz.

- Felébredtek. Képzelteri...! - Sunny hangja megtört; elfordította a fejét, lehunyta a szemét és megdörzsölte a halántékát. - Szörnyen kínos volt mindegyikünk számára. Válogatott sértéseket vágtam a fejükhöz, aztán kirohantam a házból.

- Jenkins maga után ment?

- Ó, persze. Utolért és azt hajtogatta, beszélünk kell. Én még mindig nem tudtam felfogni, hogy amit láttam, az a valóság. Annyira hihetetlen volt, annyira váratlanul ért. Szó szerint ledermedtem.

- És Jenkins mit mondott?

Sunny felsóhajtott, a vállát vonogatta.

- Hogy megesik az ilyesmi. Nincs rá mentsége, nem is tudja megmagyarázni. Gretchen semmit nem jelent a számára. Engem szeret. Szerelmes belém és feleségül akar venni. Gyűlöli magát azért, amit tett. - Ismét nagyot sóhajtott. - És ehhez hasonlókat.

- Maga hitt neki?

- Igen. Azt hiszem. Nem tudom.

- Ő és Gretchen már korábban is voltak „együtt”?

- Esküdözött, hogy soha, de végtére is édes mindegy volt, nem? Mindketten elárultak. Gretchen zokogva telefonált, és a bocsánatomért könyörgött.

- És maga úgy döntött, végigcsinálja az esküvőt.

- Úgy éreztem, nincs más választásom. A szüleim túl sok pénzt öltek bele. És gyakorlatilag az egész város hivatalos volt. Teljesen összezavarodtam, de senkivel nem beszélhettem meg, már csak azért sem, mert nem akartam, hogy mások is tudjanak róla. Nem hetek vagy napok álltak rendelkezésemre, hogy elhatározásra jussak. Néhány óra alatt el kellett döntenem, mihez kezdek.

- Don folyamatosan azt papolta, hogy egy ilyen egyéjszakás kaland miatt hiba lenne lefűjni az esküvőt és lemondani a közös jövőről. Azt mondta, kicsit modernebben is felfoghatnám a dolgot, és ha igazán szeretem őt, akkor megbocsátok. És én úgy éreztem, hogy szeretem. Lehetetlennek tűnt kihátrálni.

Sunny ismét elhallgatott. Amikor folytatta az elbeszélést, nagyon távolról jött a hangja, mintha újraélné a történeteket.

- Egészen addig lehetetlennek tűnt, amíg a lelkész meg nem kérdezte, akarok-e társa lenni Donnak jóban-rosszban. Abban a pillanatban rádöbentem, hogy képtelen lennék a felesége lenni. Mert ha ő képes volt az esküvőnk előtti éjszakán más nő ágyába bemászni, akkor jó esély van rá, hogy máskor is megteszi. Márpedig a házasság egyik alapköve az egymás iránti hűség, nem igaz? - Sunny tüdejéből szaggatott sóhaj tört elő. - Így aztán, amikor a lelkész feltette a kérdést, eldöntöttem, hogy bármilyen megaláztatással jár is, nem fogok hozzámenni Donhoz.

Hosszú ideig fürkészte a sötétséget, elmerült az emlékeiben. Amikor visszatért a valóságba, Ty Beaumont ölelő karjaiban találta magát, hátát jólesően melengette a férfi testének melege. Ty a nő fejéhez döntötte a fejét. Sunny érezte, hogy a férfi minden lélegzetvételénél meglibbennek a hajszálai. A férfi ujjai a nyaka oldalát simogatták.

Sunnyba belehasított a felismerés, milyen következményekkel járhat, amit most tett. Ty kiszedte belőle élete legféltettebb titkát, pedig megfogadta magában, hogy senkinek nem fog beszélni róla. Még a szülei sem tudták, miért rohant el a templomból. És azáltal, hogy kiszedte belőle, Ty hatalmat szerzett felette. A titka eddig biztonságban volt Donnál és Gretchennél. De most már Ty is tudja. És ami még rosszabb: sajnálja őt. Márpedig nem kér a sajnálatából!

Megpördült és ellenségesen nézett fel a férfira. Szemét a szégyen könnyei marták.

- Tessék! Most elégedett? Ezt akarta hallani?

- Sosem gondoltam volna, hogy bármi is ilyen fájdalmas lehet.

- Akkor nem kellett volna rávennie, hogy elmondjam!

- Nem, mindkettőnknek jót tett, hogy elmondta. Egyedül azt nem értem, miért vitte el a balhét.

Miért hagyta, hogy mindenki azt higgye, Don kapott nagyobb sebet?

- A képzelőerejére bízom a választ Mr. Beaumont. Én bemegyek.

El akart surranni a férfi mellett, de az elkapta a karját és visszapördítette.

- Miért, Sunny?

Sunny felpislogott rá, szemét égették a könnyek.

- Találja ki.

Az igazság akkor sem érinthette volna fájdalmasabban, ha egy 45-ös kaliberű pisztolygolyó csapódik a húsába. Ty tudta, hogy milyen érzés ez, és Sunny szavai legalább ennyire fájtak.

- Még mindig szereti azt a szarházit?

- Jó éjszakát! Bemegyek.

- Várjon még egy percet! - Ismét visszarántotta a nőt. - Erről van szó? Ezért hagyta, hogy szájára vegye a világot? Ahelyett, hogy ott a templomban bejelentette volna, mit művelt Don és Gretchen? Mert szerintem ezt kellett volna tennie.

- Nem vagyok kíváncsi a tanácsaira. Eddig is jól elvoltam nélkülük.

- Ezért történt, hogy pár másodpercig letaglózva állt, amikor megpillantotta Jenkinst? Mert csak utána kezdett bele a Scarlett O'Hara-jelenetbe... Hogy képes szeretni egy ilyen csúszómászót?

- Hogyan is várhatnám el a maga fajta érzéketlen... férfitől, hogy megértse?

- Akarja tudni, mit gondolok?

- Nem!

- Azzal áztatja magát, hogy szerelmes belé. Mert rajta kívül még senkit nem szeretett igazán, és ő volt az egyetlen, akit nem maga dobott.

- Elment az esze!

- De nem az enyém, hanem Jenkinsé! Miért hagyott lelépni egy ilyen kis vadmacskát? Annyira idióta, hogy még azt is meg kockáztatta, hogy elveszíti magát? Ismerem Gretchent. Csinos kis pipi, de afféle sótlan szépség. Semmi nincs benne a maga tüzességéből és vitalitásából. - Félrebillentette a fejét. - Lehet, hogy ez ijesztette meg Jenkinst? Megrettent, hogy ő kevés lesz egy ilyen nő mellett? És az esküvője előtti éjszakán fitogtatni akarta az alkalmasságát. Ágyba cipelt egy másik nőt... nem, nem is egy másik nőt, hanem a menyasszonya legjobb barátnőjét... hogy bizonyítson? Leginkább önmaga előtt?

- Ez... ez egyszerűen nevetséges! Soha, de soha nem kérdőjeleztem meg Don férfiasságát! - kiáltotta Sunny.

- Soha?

- Soha. Miért is tettem volna?

- Mert maga olyan, amilyen. Okos, tehetséges, magabiztos és önálló. Ez sok férfit visszarettent. Egyértelmű, hogy Don is közéjük tartozik. Neki olyan nőre van szüksége, aki ápolgatja az egóját és mást se hall tőle, mint hogy ő milyen erős és csodálatos hím.

- Én is ezt tettem - suttogta elkeseredetten Sunny. Soha nem értette, hogy miért Gretchen ágyában kötött ki Don. Mit tudott megadni neki Gretchen, amit ő nem? Milyen szükségletét tudta jobban kielégíteni?

- Csakhogy maga - suttogta Ty - legalább annyira... sőt, inkább sokkal gerincesebb és csodálatra méltóbb, mint Don Jenkins. Amit ő megérezett, és nem tudott elviselni. De a hülyesége ékes bizonyítéka, hogy hagyta, hogy maga eltűnjön az életéből. - Magához ölelte a nőt. - Azért kegyed sem kispályás. Miért hitegeti magát azzal, hogy szeretni tud egy ilyen szarjankót?

Sunny szabadulni próbált a szorításból, de nem tudott. Ty látszólag a legkisebb erőt sem fejtette ki, karjai mégis vaskapcsokként ölelték a nőt. Ereje lehengerlő volt, akárcsak lusta mosolya. Ez a mosoly még Don emlékét is kitörölte Sunny fejéből. A férfi, akit szeretett, elhalványult emellett a másik mellett, akit gyűlölt. Ty Beaumont mindig a megfelelő gombot nyomta meg, akkor is, ha a vágyát akarta feltüzelní, akkor is, ha a lelkében akart vágkálni. Sunny maga sem értette, hogyan sikerülhetett mindez a férfinak, ahogy azt sem, hogy ő miért ilyen engedékeny vele szemben; de megtörtént, aminek nem kellett volna, és ezt sosem bocsátja meg neki.

Tynak fogalma sem volt róla, mi jár a nő fejében, folytatta csendes monológját.

- Don Jenkins nem való magához, Sunny. A házasságuk előbb, vagy utóbb rossz véget ért volna. Azzal, amit tett, csak megkímélte magát a még nagyobb boldogtalanságtól.

- Hogy merészel ideállni elélem és kioktatni, hogy mi tesz vagy mi nem tesz engem boldoggá?!

- Mert tudom, hogy igazam van. Olyan férfira van szüksége, aki felveszi a kesztyűt. Aki értékelni tudja a csípős megjegyzéseit, és nem elbátortalanodik tőlük. Aki olyan szenvedélyes, mint maga. Aki az ágyban is kielégíti, Sunny. Mégpedig gyakran.

- És úgy gondolja, hogy maga eleget tud tenni ezen kívánalmaknak, ugye?

Ty magához szorította a nőt.

- Ha maga mondja...

- Mondanék még valamit! - kiáltotta felhevültén Sunny. - Szeretem Dont!

- Bizonyítsa be! Álljon ellent nekem! És ennek.

A veranda oszlopához döntötte a nőt, és szenvedélyesen megcsókolta. A tiltakozás szavai törtek fel Sunny torkából, de a követelőző csók útjukat állta. Sunny elfordította a fejét, hogy szabaduljon az erőszakos ajkaktól, de azokat ezzel az aprócska mozdulattal nem lehetett lerázni.

Sunny a férfi vállának feszítette a tenyerét, hogy eltolja magától, mire Ty még közelebb hajolt. Sunny szinte összesajtolódott a férfi teste és a ciprusfa oszlop között.

- Milyen kis harcias valaki! - suttogta Ty a nő nyaka hajlatába. - És Jenkins képes volt lemondani erről!

- Maga persze nem.

Ty megcsóválta a fejét, szája finoman súrolta a nő ajkát, jobbról balra, aztán balról jobbra.

- Eszem ágában sincs, Sunny. Azt akarom, hogy még tüzesebb legyen. És el akarok égni ebben a tűzben.

Sunny levegő után kapott, és amikor a szája elnyílt, Ty nyelve azonnal behatolt. Kísértő, könnyed mozdulatokkal simogatta körbe a nő szájpadlását, fogait, nyelvét. Sunny végtagjaiból kiszállt az erő, de igyekezett nem tudomást venni teste reszketéséről. Sem a szenvedély forróságáról, amely lassan minden porcikáját elárasztotta, akár a mézédés, sűrű, fortyogó melasz.

Ty kigombolta a nő blúzáját, és az alját kirángatta a szoknya derekából.

- Ne! - tiltakozott erőtlen hangon Sunny.

- Miért ne?

- Mert gyűlölöm magát!

- A szerelemmel egyszer már pórul járt. - Ty a nő feszülő mellére csúsztotta a tenyerét. - Most tegyen próbát a gyűlölettel.

- Hagyja abba! - mormolta Sunny.

- Mielőtt egyáltalán magába kóstolhattam volna?

- Igen.

- Azt akarja, hogy elmenjek, igaz?

- Igen.

- Nem, nem ezt akarja.

- De igen.

Ty a nő fülére szorította a száját, tenyerét puhán Sunny hasára tette, ujjai lefelé mutattak.

- Szóval itt álljak meg?

- Igen.

- Gyönyörhöz tudnám juttatni, Sunny, az ujjaimmal. Egyetlen érintéssel.

- Ne! Azonnal hagyja abba!

- Nem akarja, hogy megérintsem ott, ahol olyan forró és nedves?

- Ne! - lehelte a nő.

- Maga hazudik, Sunny Chandler! - suttogta korholón Ty.

Sunny legszívesebben teljes testével a férfihoz dőlt volna. Homlokát Ty védelmet adó mellkasához döntötte, mintha a férfi erejéből akarna erőt meríteni. És növekvő szégyenérzettel arra gondolt, hogy igenis magán akarja érezni a férfi kezét, mindaddig, amíg ez a fájó, perzselő vágy kielégítést nem nyer.

De igyekezett úrrá lenni gyengeségén, felemelte a fejét. Csak akarnia kell, és a szenvedély hevületét harci tűz lobogásává szíthatja. Szája felduzzadt, és nem csupán csókjaik nyomát viselte magán. Sunny erősen az ajkába harapott, nehogy a megadás kiáltása feltörjön a mellkasából. Aranyszínű szeme dühödt szikrákat szórt.

- Mindez csupán azt bizonyítja, hogy én sem vagyok kőből. Hogy én is érző, húsvér emberi lény vagyok. Lefekszem magával, ha ezt akarja. És akkor legyezgetheti férfiúi hiúságát: egyrészt megnyeri a fogadást, másrészt még egy strigulát húzhat, hisz újabb nőt sikerült ágyba vinnie. - Reszketős sóhajtás hagyta el Sunny száját. - De ha mindez megtörténik, én még akkor is Dont fogom szeretni. És maga is tudni fogja, hogy csak a testem hódolt be maga előtt, a szívem nem. Hogy én is ugyanarra használtam magát, mint amire maga engem. Ezt akarja?

*

Ty kénytelen volt elismerni maga előtt, hogy komoly, nagyon komoly taktikai hibát vétett.

Átkozta magát az ostobaságáért. Azt a csésze kávé melengette a kezében, amelyet akkor főzött le, amikor hazaért Sunny nyaralójából. Bele sem ivott. Lefeküdhett volna, de érezte, hogy úgysem tudna elaludni. A vágyakozás és az önostorozás kötötte le minden gondolatát, ez tartotta ébren. Belátta, hogy értelmetlen lenne az alvással próbálkozni, ezért inkább kávé főzött, és a mellett üldögélve virrasztotta át az éjszakát.

Most, hogy a Nap már kikukucskált a keleti égbolton, még mindig magát szapulta: Hogyan szúrhatta el ennyire a tegnapi estét?

A hülye is tudja, hogy minden sebesült, sarokba szorított állat megpróbál kitörni. Mi értelme volt arról győzködni Sunnyt, hogy egyszerűen nem szerethette, nem szeretheti Jenkinst? Előre megjósolható volt, hogy a nő akár a Bibliára is kész megesküdni, hogy de igenis szerette, és még most is szereti.

De ez miért csak utólag jut eszébe?

- Mert tökkelütött barom vagyok. Ennyi - dörmögte maga elé Ty, és felállt a székről. A kávé a mosogatóba lötytyintette, kikapcsolta a kávéfőzőt. Átbotorkált a sötétbe borult házban a hálószoba felé. Elhaladtában megpillantotta saját tükörképét a komód feletti tükörben. A szeme vérekes volt, a szemhéja puffadt; így szokott kinézni egy háromnapos ivászat után. Az arca borostás; a hajánál sötétebb szőrszálak fekete maszkot rajzoltak az álla köré. Az inge végig kigombolva, szabadon leng a derekánál. Ki ismerné fel ebben a lepukkant alakban Latham egyházközség egyik tiszteletre méltó elöljáróját?

Ty bement a fürdőszobába, hogy megborotválkozzon, közben még mindig az előző este történeken tépelődött. Sunny ízig-vérig nő. Méghozzá érzéki és szenvedélyes. Bizonyára felbőszítette, hogy ő olyan rövidre fogta az előjátékot és hanyatt-homlok elrohant vele az autós moziba. Ha a konyhából egyenesen a hálószobába cipeli, valószínűleg nem tiltakozott volna. Jó, esetleg tessék-lássék kapálózott volna, hisz ez a természetéhez tartozik, de komoly ellenállást nem tanúsított volna.

Első találkozásukkor elég volt egyetlen pillantást vetnie Sunny Chandlerre, és máris látta, ezt a nőt csak úgy tudja megkapni, ha úgy tesz, mintha nem is akarná megkapni. Hízkeléssel semmire nem ment volna; Sunnyról lepereregtek a bókok. Annál okosabb volt, semhogy bedőlt volna a szép szavaknak. És ő hiába játszott a félénk, szánalomra méltó udvarlót; Sunny egy szavát sem hitte volna.

Ty tehát belátta, hogy csakis egy módon tudja ágyába csalogatni a nőt: ha előre közli, milyen tervei vannak vele, aztán semmit nem tesz a megvalósulás érdekében. Rohand le, aztán visszakozz! Ha sikerül összezavarnod, az már fél siker. Ty úgy képzelte, hogy ha ezt a furfangos taktikát alkalmazza, szegény kislány nem tud mást tenni, minthogy elalél a vágytól és beájul az ágyába.

Nagyszerűen mentek a dolgok, minden terv szerint haladt. Épp csak azzal - a monumentális úttorlasszal - nem számolt, hogy a nő azzal hitegeti magát, hogy szerelmes Don Jenkinsbe.

Megvágta magát. Vérző arccal átkozta az életlen pengét, és az eldobható borotvát a szemétkosárba hajította. Kihámozta magát a ruháiból, beállt a tus alá, teljes erőre állítva a vízugarat. Talán a friss zuhany majd magához téríti.

Még hogy szerelmes Don Jenkinsbe! Hah! Egy ilyen mitugrászba?!

Beszappanozta a testét, és igyekezett nem gondolni rá, milyen érzés lenne, ha Sunny tenné ugyanezt. Miért nem érti meg ez a kis liba, hogy Don Jenkins rossz választás lett volna? Jenkinsben nem lehet megbízni! Oké, egy kívülálló mindig okosabb, de aki egy kis ésszel bír, beláthatja, hogy van ebben némi igazság.

Sunnyt egyetlen férfi bántotta meg érzéseiben. Jenkins. Sunny úgy viselkedik, mint akinek elvették a kedvenc játékszerét. És azért ragaszkodik Jenkinshez oly nagyon, mert soha nem kapta meg. Holott ha tényleg annyira szerette és szeretné, ahogy állítja, már rég megbocsátott volna neki, és hozzáment volna. Hogyan magyarázza el ezt a nőnek?

Ty elzárta a csapot, és kilépett a zuhany alól. Úgy-ahogy megtörülközött. Csöpögő léptekkel, anyaszült meztelenül caplatott be a hálószobába. Hosszasan kotorászott a fiókban, mielőtt kiválasztotta volna az alsóneműt és a hozzá illő zoknit.

Sunny tudja, hogyan adja vissza, amit kapott. Döntő ütést vitt be azzal, ahogy a helyzetet kezelte, és felajánlotta, hogy lefekszik vele. Csupán a szex kedvéért. Érzelmek nélkül.

És ő, Ty Beaumont, mi a fészkes fenéért nem kapott az ajánlaton? Miért nem nyalábolta fel a nőt és rohant be vele a hálószobába? Nemcsak Don Jenkinst, de az összes férfit elfelejtette volna vele, akivel valaha is dolga volt. Annyit mindenesetre elért volna, hogy ő maga már nem fődögélne a saját levében, és az ágyéka sem feszülne ennyire.

Ty Beaumont gyűlölte duzzadó férfiasságát. Gyűlölte az aranyhajút, aki ilyen gerjedelmet váltott ki belőle. Gyűlölte magát, amiért ennyire be tud indulni egy nőre. És nem értette, hogy a sok önként jelentkező közül miért nem olyat választott, aki reggel készséggel megmondaná, milyen színű zoknit vegyen fel.

Azért sikerült felöltöznie. Felmarkolta a kocsikulcsokat, és kiviharzott a házból. A járőrközi első pöccintésre indult, bár ha valaki is látta volna, hogy Ty milyen erővel tapos a gázpedálra, megesküdött volna rá, hogy a motor beadja a kulcsot. Szerencsére a város épp csak ébredezett, a forgalom elviselhető volt.

Noha még alig pirkadt, máris rekkenő volt a hőség. Ty inge izzadtan tapadt a hátára, amikor berobogott a rendőrsre. Mogorva arckifejezésén alig-alig enyhített az a kedélyesen fityegő WC-papírfecni, amit akkor szorított a sebre, amikor megvágta magát.

- Szevasz! - pördült meg székén George Henderson, amikor Ty mögött döndülve be csapódott az ajtó. - Mindjárt kész a kávé.

- Nem kérek. Legépelted a jelentéseket?

George hátrahökölt a kérdés hallatán.

- Le. Odatettem az asztalodra...

- Ideje volt - morogta Ty.

Még egyetlenegyszer sem érkezett ilyen rosszkedvűen a munkahelyére. Ahogy az sem volt jellemző, hogy a haja nyirkosan, csapzottan lóg, mintha meg sem fésülködött volna zuhanyozás után. És úgy járkált fel és alá, mint aki bele akar kötni valamibe vagy valakibe.

- Nehéz éjszakád volt? - tapogatózott George.

- Mit akarjon ez jelenteni?

- Semmit. Csak úgy kérdeztem...

- Hát ne kérdezz! Az irodámban leszek.

De mielőtt elfordíthatta volna az ajtógombot, hátba találta George második, merész kérdése: - Hogy állunk a fogadással?

Ty olyan hirtelen pördült meg, hogy akár lyukat fúrhatott volna a padlóba.

- Még nem nyerted meg!

- De nem is állok vesztesre - nevetett fel George. - A hangulatodból ítélve.

Ty belépett a szobájába, és olyan erővel csapta be az ajtót, hogy az üveg is beleremegett. Lerogyott a nyirkos bőrszékbe, és lábát föltette az asztal sarkára. Hátradőlt, és becsukta a szemét.

Ám lehunyt szemhéja mögött Sunny Chandler képe jelent meg. Olyan életszerű volt, olyan élettelinek tűnt, hogy Ty tenyere is bizseregni kezdett, mintha - a nő mellével együtt - most is azt a selymes-csipkés csábító izét markolná, amit állítólag topnak hívnak.

Megdörzsölte puffadt, vérekes szemét, és elnyomott egy hosszú, fájdalmas sóhajt. Csak George meg ne hallja! Miért... miért gyötri magát? Miért nem feküdt le a nővel múlt éjjel? Egyszer és mindenkorra letudta volna az egészet.

Nem, egy hirtelen lerohanás semmit nem oldott volna meg. Fogadás ide, vagy oda: kívánta ezt a nőt. És nem egyéjszakás kalandra vágyott. Úgy érezte, holnap és holnapután is ezt a nőt akarja majd. Sőt, még azután is... ha már a távlati terveknél tartunk.

Sunny Chandler nem olyan volt, mint azok a nők, akiket nagy elánnal magáévá tett, miközben az érzelmeiről elfeledkezett. Sunnyt is akarta, de azt kívánta, hogy együttlétük ne a hormonok tobzódásáról szóljon. Azt akarta, hogy szeretkezésük közben minden jelen legyen: érzelmek, félelmek, álmok. De miért?

Mert a nő felkeltette a kíváncsiságát. Elég volt egy pillantás a countryklub nyüzsgő tömegén át, és azonnal látta, hogy Sunny Chandler csak megjátssza a közömbös, finnyás úrinőt. Mindezzel a sebezhetőségét akarta palástolni. És ő meg akarta tudni, mi a gyenge pontja ennek a tüneménynek. Hát múlt éjjel megtudta.

Na, helyben vagyunk. Kiderítette, mi baja Sunny Chandlernek. Megtudta, milyen sötét és súlyos titok nyomja a lelkét. És mégsem érez elégedettséget. Akár ágyba is vihette volna, csak rajta múlt...

A nő felajánlkozott. Mégsem tette meg, mert nem akarta megtenni. Miért?

Mentségként felhozhatott volna akármit: múlt éjjel nagyon meleg és páradús volt a levegő, az előbb meg összekaszabolta az arcát. Emellé még kialvatlan és kanos, elragadta a fantáziája, és különben is pocsék kedve van. Érthető, hisz a frontok jönnek-mennek...

De ha nem az időjárás kiszámíthatatlanságára épít, akkor mi marad?

Nem, az nem lehet, hogy... örülten szerelmes ebbe a nőbe??!

Nyolc

Sunny lehangeredett az ágyról, és a telefon csörgésének hangját követve, bevánszorgott a nappaliba. Hajnali négy is elmúlt, mire elaludt, és utána sem volt nyugodt az álma. A fejét mintha tollal tömték volna ki, tekegolyók gurulásztak benne, és ki akartak pottyanni a szemüregén át.

- Igen?

- Szép éjszakád lehetett.

- Szia, Fran! - Sunny nagyot ásított, és felkucorodott az egyik karosszékbe. Maga alá húzta a lábát.

- Mi újság?

- Abszolúte semmi.

- Hogy mondhatsz ilyet? Holnap férjhez mész! - Sunny becsukta a szemét. A nyitott zsalukon beáradó napfény elvakította.

- Ó, ez a kis esküvő előtti idegbaj semmiség ahhoz képest, amiben neked volt részed tegnap este.

- Miről beszélsz?

- Ty Beaumont moziba vitt. Aztán összefutottál a volt vőlegényeddel a Szorgos Méhecskében.

- Ja? Megverték a tam-tamokat, és máris körbeért a hír? - kérdezte fanyar humorral Sunny. - Arra is kíváncsi vagy, hogy mit ettünk?

- Rántott húsos szendvicset.

- Csak a poén kedvéért kérdeztem, nem lett volna muszáj válaszolnod - nyögött fel Sunny. - Kitől tudsz róla?

- Többen is telefonáltak, akik ott voltak a moziban. Egybehangzó állításuk szerint azonban egyik Charles Bronson-film sem volt annyira érdekesítő, mint az a tény, hogy te ülsz Ty Datsunjában. És reggel Steve beugrott pár fánkért a Szorgos Méhecskébe. Innen tudjuk a folytatást.

- Hihetetlen! - mormolta Sunny.

- Na, mondjad már, milyen volt?

- A mozi vagy a szendvics?

- Ne add az értetlent! - sóhajtotta elkeseredetten Fran. - Milyen volt randizni Ty Beaumont-nal? Milyen volt újra találkozni Donnal? Beszélj, az istenért!

- Egyik rosszabb volt, mint a másik.

- El tudom képzelni, milyen szörnyű lehetett ilyen váratlanul szemben találnod magad Donnal. Mit mondott?

- Azt akarod elhíttetni velem, hogy a helyi hangosbemondóban nem olvasták fel szóról szóra a beszélgetésünket?

Az ingerült kérdés kissé visszavett Fran lelkesedéséből.

- Most... most rám haragszol?

Sunny megdörzsölte lüktető halántékát.

- Dehogyan haragszom rád! Ne haragudj, nem akartalak megbántani. De egy szemhunyást sem aludtam, és mindjárt szétesik a fejem...

- Ó, fáj a fejed? - kérdezte együttérzően Fran.

- A találkozás Donnal... nagyon felkavart. Neked be merem vallani.

- Mégis... miről beszélgettetek?

- Semmiről. Elhangzott ugyan a szokásos „Hogy vagy? Jól. És te?“, aztán semmi. Bár Donon nem látszott, hogy olyan baromi jól érezné magát. Inkább lestrapáltnak tűnt.

- Az én szememben mindig csak egy kis „penészvirág” marad. De most őszintén: előadja a szegény szerencsétlent, és várja, hogy valaki megsajnálja.

Fran jellemzése összecsengett azzal, amit Ty mondott Don Jenkinsről, és amit Sunny - néhai vőlegénye nevében is - kikért magának.

- Nem hinném, hogy boldog élete lenne Gretchen mellett.

- Én meg biztosan tudom, hogy csak tönkreteszik egymást. Mindenki tisztában van vele, hogy Don soha nem vette volna feleségül ezt a nőt, ha te nem lépsz le. - De mert Sunny erre semmit nem mondott, Fran folytatta. - Jó, tehát Don miatt fáj a fejed. A kialvatlanságodat Ty-ra foghatjuk? Merhetem remélni, hogy azért nem aludtál egy szemhunyásnyit sem, mert mással voltál elfoglalva?

- Nem, ne reménykedj! - csattant fel Sunny.

- És ez a tény csalódottsággal vagy megkönnyebbüléssel tölt el?

- Megkönnyebbüléssel. Örülök, hogy soha többé nem kell találkoznom vele.

- Ki kell, hogy ábrándítsalak. Még ma este látni fogjátok egymást.

- Ma este veletek leszek.

- Ő is. Ott lesz a próbán.

- Mit keresne ott? Milyen minőségében jön oda?

- Ő a vőfély, Steve tanúja. Nem tudtad?

*

- Javítson ki, de magának most mosolyognia kellene, nem? Vagy tévednék?

Akármi is tükröződött Sunny arcán, ahhoz mosolynak köze nem volt. Végiglépdelt a templom padsorai között, igyekezett tudomást sem venni a kísérijéről. Ami jelen helyzetben a lehetetlennel volt határos.

Mert csak a vak nem figyelt fel Ty Beaumont hatalmas, izmos testére. A férfi visszafogta magát, hogy lépteit a nőéhez igazítsa. Külső szemlélő számára úgy tűnhetett, hogy kettejük közt tökéletes a harmónia; ráadásul még az orgona is megszólalt, miközben az oltár felé haladtak. A férfi arcvizének illata olyan volt, amilyenre Sunny emlékezett. Még álmában is.

A templom keresztfolyosójához értek. Sunny kihúzta a kezét Ty karjából, és olyan messzire hátrált, amennyire csak lehetett. Előre rettegett az esküvői próbától, és most legrosszabb álmai váltak valóra.

Nem öltözködött ki, végtére is próbára jött. Fehér farmer volt rajta és kék tengerészing, amit csomóra kötött a derekánál. Haját lófarokba fogta.

Ty Beaumont önmagát adta. Sunny végérvényesen eldöntötte, hogy nem fog romantikus érzelmeket táplálni iránta. Ám amikor - kissé megkésve - felloholt a templom lépcsőjén, Ty tekintetéből kiolvashatta, hogy a férfi tudja, mire készül, és nagyon nem tetszik neki.

- Elfelejtett szólni, hogy maga lesz Steve tanúja - suttogta Sunny.

- Meglepődött?

- Kellemetlen.

- Mennyiben befolyásolta volna, ha előbb tudja meg?

Lélekben felkészülhetett volna rá, hogy a seriffbe karolva kell végigmennie a templomon. A holnapi nap - tekintve, hogy milyen körülmények közt távozott innen legutóbb - amúgy is nehéznek ígérkezett. Hogy Ty Beaumont oldalán kell bevonulnia, csak még idegesebbé tette.

- Nem vállalom el a koszorúslányságot - mondta mogorván Sunny.

A férfi felnevetett.

- Fran kedvéért sem?

Hogy ne kelljen látnia Ty csúfondáros mosolyát, Sunny a templom központi szárnya felé pillantott. Fran és Steve az oltárnál állt. A rendezvényszervező nő Fran lányait látta el utasításokkal, biztosra akarta venni, hogy a gyerekek megértették, hol kell állniuk a ceremónia alatt, és milyen jelre kell majd elindulniuk a padosorok között.

Sunny nem bánta volna, ha iparkodnak. Hogy ne legyenek láb alatt, ő és Ty félrehúzódtak. Kínos volt kettesben maradni vele azok után, hogy előző este magából kikelve rohant el a nyaralóból.

- Igaza van, muszáj volt elvállalnom - ismerte el Sunny -, ezért most kénytelen vagyok mosolyogva tűrni.

- De hát nem is mosolyog! Ezzel a kör bezárult. Hisz innen indultunk, nem?

- Nincs kedvem mosolyogni.

Ty a nő füléhez hajolt, és suttogva kérdezte: - Attól fél, hogy a szájukra vesznek bennünket az emberek?

- Igen! - vágta rá dühösen Sunny. - Ami nem csoda azok után, hogy tegnap fel-alá parádézott az autós moziban.

- A munkámhoz tartozik - vont vállat kelleetlenül Ty.

- Nem is volt szolgálatban!

Az oltárnál állók közül többen is feléjük fordultak, a próba kis időre félbeszakadt. Sunny halovány, bocsánatkérő mosolyt villantott a többiekre.

- Az a jelenet a Szorgos Méhecskében - suttogta Ty a szája sarkából -, elegendő beszédtemát kínál ez elkövetkező három évre. Úgy tervezi, hogy rendszeresen ellátja a várost pletykálnivalóval?

- Ó! - Sunny ökölbe szorította a kezét, és a fogait csikorgatta. - Maga...!

- Várjon! - emelte fel védekezőn a kezét Ty. - Mielőtt nekem rontana, hadd áruljam el, mit vettem ma.

- Nem érdekel...!

- Egy műlegyes pecabotot.

Sunny visszanyelte a szájára toluló szavakat, és meglepetten nézett a férfira.

- Műlegyes pecabotot?

Ty helybenhagyólag bólintott.

- Ugye tudja, hogy ez mit jelent? - A nő bizalmatlanul méregette, arcán hitetlenség tükröződött. - Feladtam a fogadást.

- Miért?

- Mert esélyem sem volt rá, hogy megnyerjem, nem igaz?

- Szemernyi sem - húzta ki magát gögösen Sunny.

Ty megvakarta a tarkóját, és kedvetlenül megcsóválta a fejét. Sunnynak nagyon tetszett, ahogy a férfi haja meglibben, de gyűlölte magát, amiért ezt egyáltalán észrevette, és még jobban utálta magát azért, mert kedve lett volna a rakoncátlan tincsekbe túrni.

- Már legelső alkalommal hinnem kellett volna magának, amikor azt mondta, hogy nem. Sok... khm... álmodozástól megkímélhettem volna magam. - Egy szívdobbanásnyi időre elhallgatott, tekintete a nő szájára tapadt. - És sok bosszúságtól magát. - Jellegzetesen amerikai jófiús mosoly fénylett fel az arcán, ennek alapján bármelyik westernfilmbe beválogatták volna. - Maga a nyoszolyólány, én pedig a vőfély. Nem engedhetjük, hogy a kettőnk közti viszály tönkretegye Fran és Steve esküvőjét. Mit szól hozzá? Leszünk barátok?

Kinyújtotta a kezét. Sunny önkéntelenül is hátrébb lépett. Nyilvánvaló gyanakvással nézte a felé nyújtott kezét, de aztán óvatosan belecsúsztatta az övét. Ünneplésen kezét ráztak.

- Huh! Nagy kő gördült le a szívemről! - mondta boldogan vigyorogva Ty. - Most már lazíthatok.

- Jól hallottam, más is lazítani szeretne? - kérdezte Steve. Ő, Fran és a próba többi résztvevője csatlakozott Sunnyhoz és Tyhoz az előcsarnokban. Steve meglazította a nyakkendőjét. - Jólesne egy ital.

- Miért vagy így elkeseredve? - viccelődött Fran.

- Miért, miért? - Steve magához ölelte a menyasszonyát, és orrával megcsiklandozta a fülét. - Még egy napot várnom kell, hogy az ágyadba bújhassak. Úgy értem, hivatalosan és törvényesen is. - Arra azért vigyázott, hogy csak Fran, Sunny és Ty hallja, amit mond. Ty felnevetett.

Fran játékosan elhárította Steve szerelmes támadását.

- Nincs kedved beugrani egy szendvicsre, Ty? - kérdezte. - Sunny is jön. Ma éjjel nálam alszik.

- Kösz. Elfogadom a meghívást - mondta mosolyogva Ty. Aztán magához nyalábolta Sunnyt, és hozzátette: - Külön örömmel tölt el, hogy jó cimborám, Sunny Chandler is ott lesz.

Öt percük is ráment, mire eldöntötték, hogy ki kinek a kocsijával jut el Fran házához. Ty gyalogosan érkezett, csak átsétált az őrsről a templomba, Fran lányai mindenáron a nagyszülőkkel akartak menni. Végül is eldöntetett, hogy majd Fran édesapja vezeti Sunny autóját, a menyasszony és a vőlegény meg a két tanú Steve kocsijával mennek.

- Jesszusom, el is felejtettem, hogy tele van a hátulja! - nyögött fel Steve, amikor az autóhoz értek. A fogantyúra akasztva ott lógott a szmokingja, az ülésen ott hevert egy cipősdoboz és néhány, még kicsomagolatlan nászajándék.

- Nem gond. Elférünk, ha Sunny nem bánja, hogy az ölembe kell ülnie. - Ezzel Ty bemászott a hátsó ülésre.

Sunny hiába is tiltakozott volna. Elöl csak két ülés volt, nem tudott beszuszakolódni Steve és Fran közé. A seriff különben sem kérte ki a véleményét, egymaga eldöntötte a dolgot. Kinyúlt a nyitott ajtón, megragadta a nő csuklóját, és berántotta a kocsiba.

És a következő pillanatban Sunny Ty Beaumont ölében találta magát. A férfi szétnyitotta a térdét, hogy a nőnek elég helye legyen. Két kezét a nő csípőjére téve indokolatlanul sokáig helyezkedett és fészkelődött, hogy a nő feneké elférjen a két combja között, de a végén úgy tűnt, elégedett az eredménnyel.

- Kényelmes így? - Szája egy magasságban volt a nő fülével.

- Kibírom.

- Szerencse, hogy csak barátok vagyunk. Máskülönben... hogy is mondjam?... zavarba jönnek.

Sunny meredten bámulta Fran tarkóját, mozdulatlanul ült, nem akarta, hogy a teste a szükségesnél több ponton érintkezzen a férfi testével. Nem sok mozgásterük maradt, és Ty nem is tudta, hova tegye a kezét. Több pozíciót is kipróbált, végül aztán átölelte a nő derekát. Ujjait összefűzte Sunny hasa előtt. De útban volt a csomó, amit Sunny az inge aljára kötött. Ezért Ty hagyta, hogy lejjebb csússzon a keze, tenyere megpihent a farmernadrág V alakú domborulatain.

Steve és Fran egymással voltak elfoglalva, nem is hallhatták, amikor Sunny halkán azt mondta:

- Tudom, mi jár a fejében!

- Ha tudja, akkor avasson be engem is!

Sunny hátrapillantott a férfitra, és nagyon csúnyán nézett rá.

- Higgye el, Sunny - kuncogott Ty - ha valami tisztességtelen dologra készülnék, maga lenne az első, aki észreveszi. - Volt ebben némi igazság. Sunny érezte, hogy egy határozottan kemény valamin ücsörög, ami határozottan egy helyben áll. - Dőljön hátra, engedje el magát, és élvezze... az utazást!

Engedje el magát? Könnyű azt mondani. Hogyan engedhetné el magát, amikor a férfi két hüvelykujja a combja tövét melengeti? Hogyan engedhetné el magát, amikor az érzékei riadót fújnak? Hirtelenjében azt sem tudta, miért nem engedett már korábban a férfi csábításának.

Nem engedett, és kész. Később talán majd eszébe jut a miért. Addig nincs más dolga, mint megtartani a három lépés távolságot. Mert ha a férfi a közelében van, még a lélegzetvétele is felgyorsul. Amikor Steve végre leparkolt Fran kocsibejáróján, Sunny már nyúlt is a kilincsért, és jószerivel abban a pillanatban kint is volt a kocsiból.

A következő egy órában a hőn áhított, lélegzetvételnyi időhöz jutott. Ő és Fran szendvicseket gyártottak a konyhában, felszolgálták az italokat, miközben a többi felnőtt, a seriffet is beleértve, a lánykákat igyekezett kordában tartani, akiket annyira lázba hozott a közelgő esküvő, hogy képtelenek voltak jólnevelten viselkedni.

Fran és Steve szülei is korán elköszöntek, tudván tudva, hogy kijut még nekik a csitrik nyújtotta élvezetből, hisz úgy állapotok meg, hogy az egyhetes nászút idején hol egyiküknél, hol másikuknál lesznek a gyerekek.

- Megyek, lefektetem őket - sóhajtotta elgyötörtén Fran, miután sikerült rávennie a lányokat, hogy menjenek fel a szobájukba.

- Jövök én is. Segíték - ajánlkozott Steve, és felállt az asztaltól. - Már ha nem bánod, Ty, hogy maradnod kell még egy kicsit.

- Menj csak! - engedte útjára udvarias gesztussal Ty. - Ráérek.

- Ígérem, amint a lányok elaludtak, hazaviszlek. - Ezzel Steve kiment a konyhából, és fölballagott Fran után az emeletre.

- Ha jól látom, nekünk kell eltakarítanunk a romokat - jegyezte meg tettetett könnyedséggel Sunny, miután a kelleténél hosszabb ideig nézett farkasszemet a férfival a mosatlan edénnyel megrakott, pecsétes abrosz felett. Ty volt az, aki felajánlotta, hogy legyenek „csak” barátok, a tekintete azonban másról árulkodott.

Fran harsány, margarétamintás tapétájú konyhájánál kevésbé romantikus helyet Sunny képzelni sem tudott. Itt aztán nem indulnak be a szexuális hormonok! Mégis érzett bizonyos bizsergést, és...

- Én mosogatok! - kiáltotta, és úgy rúgta ki maga alól a széket, mintha rugók lökték volna fel. A mosogató előtt lefékezett, és nagy műgonddal leöblítette, majd bepakolta a koszos tányérokat a mosogatógépbe.

- Mondhatok valamit mint barát a barátnak? - kérdezte Ty, miközben leszedte az asztalt.

- Csak tessék!

- Nagyon szép a feneke.

Sunny feje majdnem a mosogató alján koppant. De aztán kiegyenesedett, szembefordult a férfival, hadonászni kezdett, a mosogatószer cseppjei a férfi ingén landoltak.

- Egyszerűen nem hiszem el...!

- Nyugodtan elhiheti, ha én mondom. A tapasztalat beszél belőlem: ilyen formás popót már rég láttam.

- Úgy értem - mondta türelmetlenül Sunny -, azt nem hiszem el, hogy mint barát ilyen... ilyen...

- Testi jellegű megjegyzést tettem? - segítette ki a férfi.

- Igen.

- Nézze, még csak tanulom, hogyan legyek a barátja. Nem várhatja el tőlem, hogy néhány óra leforgása alatt hímsoviniszta disznóból kedves kispajtásává alakuljak át.

- Ismeri azt a közmondást, hogy kutyából nem lesz szalonna?

- Azért ez nem olyan, mintha a magányosok klubjában próbáltam volna felcsípni - mondta Ty könnyedén. - Mert ha ott azzal nyitok, hogy „Nagyon szép feneke van”, érthető lenne a felháborodása. Most csupán őszinte voltam, mint barát a baráttal.

- Nos, akkor köszönöm, mint barát a barátnak.

- Ha nem akarja, hogy az emberek felfigyeljenek a hátsójára, akkor nem kellene ilyen szűk fehér farmerban szaladgálnia, mert ez kiemeli a...

- Jó, jó. Köszönöm a tanácsot. Igyekszem észben tartani. Nem beszélhetnénk valami másról?

- De, beszélhetünk a melléről is.

Sunny szembefordult a férfival, támadásra készen. De amikor meglátta Ty tekintetének pajkos csillogását, elnevette magát.

- Így mindjárt jobb - mondta a férfi. - Már kezdtem aggódni maga miatt.

- Miért?

- Ne értsen félre. Ugyanolyan gyönyörű, mint máskor. De amikor ma este bejött a templomba, fáradtnak tűnt. - Megérintette a sötét karikákat Sunny szeme alatt.

- Nem volt túl jó napom - ismerte el a nő.

- Vagy inkább éjszakája?

- Vagy inkább éjszakám.

- Megbánta, hogy nem feküdt le velem?

- Nem! - Sunny hátrált egy lépést.

- Biztos? - faggatózott tovább a férfi. - Az én hangulatomnak nagyon jót tett volna. Nyomasztó ez a hőség. Egy kis szex felfrissítené a levegőt, akár a hús, nyári zápor.

- Magának ez a gyógyír mindenre?

- Nem mindenre. - Ty szorosán a nő elé lépett. - De a jelenlegi problémámat megoldaná.

A férfi tekintete mágnesként vonzotta Sunnyt, de aztán elfordította a fejét.

- Más dolgok jártak a fejében egész nap.

- Találkozott Jenkinsszel?

Sunnyt meglepte a nyers kérdés.

- Nem. Miért, kellett volna?

- Gondoltam, miután tegnap este összefutottak, esetleg még egyszer találkozni akar vele.

- De hát házasember!

- Manapság az már nem sokat számít.

- Nekem igen.

- Ha hinni lehet a pletykáknak, Jenkins családi állapotában hamarosan változás áll be - mondta Ty.

- Rövidesen újra szabad lesz.

- Nem baj. Akkor sem akarok...

Olyan váratlanul tört elő belőle az önkéntelen tiltakozás, hogy Sunny maga is meglepődött. Ty úgy magasodott föléje, mint a prédára lecsapni készülő ragadozó. A nő arcát fürkészte.

- Mit nem akar akkor sem, Sunny?

- Hála az égnek, elaludtak végre - mondta Fran. Steve és ő a lehető legrosszabb pillanatban jelentek meg ismét a konyhában.

Ty és Sunny szétugrott.

- Ha van egy kis szerencséd, reggel hagyják, hogy sokáig aludj - mondta Steve, és puszit nyomott Fran homlokára.

Sunny került Ty metsző pillantását. Összeütötte a két tenyerét, mintha ebből akarna erőt meríteni.

- Majd én gondoskodom róla. Maradj ágyban, Frannie, ameddig csak akarsz. Megreggeliztetem a lányokat és vigyázok, hogy csendben maradjanak.

- Ha nem lennél már ügyis koszorúslány, most kapnál tőlem egy koszorút, hálám jeléül - mosolygott rá Fran.

- Későre jár - mondta Steve -, és Ty nem tud hazamenni, amíg vissza nem viszem az őrsre a kocsijáért. Úgyhogy... - nézett szomorkásán Franre.

- Sunny, még nem hoztuk be a csomagját - szólalt meg váratlanul Ty. - Emlékszik, az előbb megkért, hogy segítek.

A nő döbbenetesen nézett rá. A seriff szemöldöke előbb felszaladt a homlokára, majd vissza a helyére. Ty többször, jelentőségteljesen megismételte a műveletet.

- Ó, igen. - Sunny végre vette az adást. - Igazán kedves, hogy segít, Ty. Megbocsátotok egy percre?

Kilépett a hátsó, üveges ajtón. Ty ott jött a nyomában. Mindkettőjüket rázta a visszafojtott nevetés.

- Pár percre még kettesben szeretnének maradni, de nem merik kérni, hogy hagyjuk magukra őket.

- Ügyes kifogást eszeltem ki? - kérdezte a férfi.

- Először nem értettem, mi baja a szemöldökének.

Amikor odaértek a kocsizhoz, Sunny kinyitotta a hátsó ajtót és Ty kezébe adogatta a holmikat: a kis neszesszert, a ruhát, amit majd az esküvőn visel és váltás utcai ruhát.

- Ennyi? - kérdezte Ty.

- Igen.

- Nem sok cuccal utazik.

Visszaindultak a fűvön át. Még elég távol voltak a háztól, de az üvegajtón át így is láthatták Fran és Steve-et. Összeölelkeztek, szájuk tüzes csókban forrt össze.

- Uh, várnunk kellene még néhány percet, mielőtt rájuk törünk. - Ty megállt a kerti faasztalnál, és letette rá Sunny holmijait. Leült a padra, és mutatta a nőnek, hogy üljön oda mellé.

Kellemes, meleg este volt. A fák ágai közt enyhe szellő suttogott. A kabócák szerelmes dalukat ciripeltek. A hold gyengén pisláskolt, Ty és Sunny arca is árnyékban maradt.

- Smithie jelentkezett, igaz? - kérdezte halkán a férfi.

Sunny felkapta a fejét. Ty megérezései, mint mindig, most is ijesztően pontosak voltak.

- Honnan tudja?

- És rossz híre volt a maga számára.

Sunny kelletlenül elfintorodott.

- Igen. Bár ő úgy mondta, nem szolgálhat jó hírekkel. Sűrűn kérte az elnézést, minden jót kívánt, de a kérelmemet elutasította.

- A fenébe!

Sunny szája kedvetlen mosolyra húzódott.

- Számból vette ki a szót.

- Most mihez kezd?

- Még nem döntöttem el. - Mély, függőleges ránc jelent meg két szemöldöke között. Testtartása, önkéntelen fintorai kétségbeesésről árulkodtak.

Ty hátrakönyökölt a mögöttük lévő asztalra.

- Miért erőlteti? Miért alázza meg magát azzal, hogy pénzt kunyerál? Hagyja a fenébe az egészséget, és örüljön, hogy nem maga a felelős a vállalkozásért. Lehet, hogy úgymint nagy bukás lett volna. Miért nem...

- Nem adhatom fel! - kiáltotta mérgesen Sunny. - Miről beszél? Még hogy örüljek? - pufogott. - Én igenis felelős akarok lenni azért, amit csinálok. Azt akarom... - Elhallgatott, amikor észrevette a férfi széles, fehér fogsorú mosolyát. - Maga most az ördög ügyvédjét játssza?

- És jól bevált, nem igaz?

- Azt hiszem, most határozta el véglegesen. - Sunny félénken vállat volt.

- Ugyan, maga ezt már réges-rég eldöntötte. És addig nem nyugszik, amíg sikerrel nem jár. Én csupán emlékeztettem rá.

- Nem adhatom fel, Ty, egyszerűen nem mondhatok le az álmaimról! - mondta eltökélten Sunny. Amikor rádöbbsz, hogy izgalomban Ty combját markolással, gyorsan elkapta a kezét.

Hosszú percekig hallgattak.

- Így a legjobb - szólalt meg hirtelen Ty.

- Micsoda? - nézett rá Sunny, aztán látta, hogy a férfi Frant és Steve-et figyeli. Még mindig egymás karjában voltak, összeölelkezve ringatták egymást, suttogva beszélgettek.

- Ó, igen. - Sunnyt egyre jobban feszélyezte, hogy Ty szórakozottan a hátát simogatja.

- Tulajdonképpen irigylem őket - mondta a férfi. - Szép dolog a szerelem. És a házasság.

- Furcsa épp a falu bikája szájából hallani ezt.

- Ez lennék én?

- Miért, nem az?

- Semmi jónak nem vagyok elrontója.

- Ebben egy percig sem kételkedtem.

Még mindig az ölelkező párt figyelve, Ty megjegyezte:

- Néha eszembe jut, hogy jó lehet minden éjjel ugyanazzal a nővel aludni. Bár, azt hiszem, egy idő után roppant unalmas.

- Nem feltétlenül. - Sunnynak nagyon nem tetszett, hogy a férfi így vélekedik a házasságról.
- Nem feltétlenül? - Úgy tűnt, Ty alaposan átgondolja a dolgot. - Igaza lehet, mégis... a házasság azt jelenti, hogy az ember feladja az izgalmat és a kalandot a megszokott kedvéért.
- Az állandóság egyfajta bensőségességet is teremt - mondta vehemensen Sunny.
- Talán. A futó kalandokból valóban hiányzik egy bizonyos könnyedség. A házastársak között kevésbé kínos a vetkőztetés rész. A nő férfi nyugodtan odamehet a feleségéhez, és elkezdheti vetkőztetni anélkül, hogy egyikük is feszélyezve érezné magát. Sőt, ha harmonikus a szexuális életük, még külön gyönyörforrás is lehet a vetkőztető rituálé.
- Én is így gondolom.
- A férj megfoghatja a felesége kezét, belecsókolhat a tenyerébe, aztán odanyomhatja a... - Ty a nőre pillantott. - Tudja, miről beszélek, igaz?
- Igen, tudom.
- Akkor jó. Gondoltam, hogy tudja - mondta vigyorogva a férfi. - A férj megmutathatja az asszonyának, hogyan tudja maximális élvezethez juttatni őt. Azt akarja, hogy a nő is érezze, milyen fickós, milyen nagyon kívánja őt. A férj lehajolhat és meg csókolhatja a nő mellét, a szájával és a nyelvvel becézgetheti, és közben nem kell azon aggódnia, vajon jó-e ez így az asszonynak. Mert pontosan tudja, hogy a felesége épp az ilyen előjátékot szereti a legjobban. Igaz?
- Sunny kinyitotta a száját, de egy hang sem jött ki a torkán. Ezért inkább bólintott, majd reszelős suttogással annyit mondott:
- Igaz.
- Egy kósza hajtincs az arcára tapadt. Ty visszatér közelebb hajolt, és az elkóborolt fürtöt gyengéden visszatolta Sunny füle elé. Szemlátomást nagyon tetszett neki, ahogy a Sunny fülében lévő két kis gyémántgömb felszikrázik a hajszálak között.
- Igen, értem én, amit mond, Sunny. A házasságnak is megvannak a maga előnyei - jegyezte meg Ty. - De egy idő után nagyon unalmassá tud válni, hogy minden este ugyanaz a program.
- Nem hiszem.
- Oh? - Ty hátrébb húzta a fejét, hogy jobban lássa a nő arcát.
- Sunny megnedvesítette az ajkát.
- Nem lesz unalmas, ha mindketten gyönyörhöz akarják juttatni a másikat.
- És ha mindketten készek kipróbálni a különféle pozitúrákat.
- Khm, igen, és... ha nemcsak az ágyban, hanem ágyon kívül is boldoggá akarják tenni a párjukat.
- Ez úgy hangzott, mintha a szerelemről beszélne. - Ty a hüvelyk- és a mutatóujja közé vette Sunny fülcimpáját, és a két kis gyémánt fülbevalóval játszadozott. - Vagy maga most a szerelemről beszél?
- Igen... azt hiszem.

- Akkor viszont teljesen mindegy, hogyan kezdik el. - Ty mélyen a nő szemébe nézett. Tekintetük egymáséba kulcsolódott, vibrált köztük a levegő. - Mert akármit csinálnak is éppen, az olyan, mintha szerelmeskednének. És amikor a férfi behatol a nőbe, az több, mint szex. Csuda tudja, azért ez nagyszerű érzés. Igaz, szeretetet, bizalmat, elkötelezettséget és hasonló dolgokat feltételez. - Ty gyönyörködve nézegette a nő arcát. - És a férfinak nincs miért kapkodnia. Benne maradhat a nőben, hosszan, nagyon hosszan, ameddig csak akar. Még azután is, hogy egymáshoz bújva elaludtak. - Ty a nőéhez szorította a homlokát, és lehunyta a szemét. - A fenébe is, Sunny, annyit beszélünk róla, hogy már magam is azt kívánom, bár részem lenne benne.

Sunny ismerte ezt az érzést. Abban a pillanatban ő sem vágyott másra, mint hogy része legyen egy olyan bensőséges kapcsolatban, amelyet Ty érzékletes szavakkal az imént lefestett. A férfi arcához szerette volna szorítani az arcát, megérinteni az ajkát, aztán hagyni, hogy a férfi nyelve a szájába hatoljon. Vágyakozó sóhajtás tört fel a melléből, és már meg is tette az első, bátortalan, kezdeményező mozdulatot.

De a férfi elhúzódtól tőle, és szomorú mosollyal annyit mondott:

- Félek, nekünk ez nem adatik meg. Maga boldogan éli a független nő életét New Orleansban. Én meg, mint tudjuk, a falu bikája vagyok. - Ty felállt. - Itt jön Steve. Jó éjt, Sunny! Az esküvőn találkozunk.

*

Aki látta Sunnyt, nem is gondolta volna, milyen pocsek, borongós hangulatban van. Káprázatos volt a ruhájában, akár egy tündöklő, meleg fénynyaláb. Valósággal ragyogott. De belül élettelen és unott volt, mint a hideg fémdarab.

Amíg végiglépdelt a padosorok között, büszkén kihúzta magát, de az oltár előtt végigállni a ceremóniát, maga volt a pokol. Érezte, hogy őt is legalább annyian figyelik a háta mögül, mint a menyasszonyt és a vőlegényt, akik épp házastársi fogadalmukat mondták el.

Igyekezett nem nézni a vőfélyre, de mint lepkét a gyertyaláng, az ő tekintetét is úgy vonzotta a nyugodt, kék szempár.

Aztán amikor Tyba karolt és kivonultak a templomból, úgy helyezkedett, hogy a testük még véletlenül se érjen össze. Barátságtalanul, mogorván viselkedett a férfival. Mintha idegenek lennének. Fürkésző pillantások követték lépteiket, Sunny némelyik tekintetből megvetést és irigységet velt kiolvasni. Legszívesebben odament volna ezekhez a nőkhöz, hogy közölje velük, semmit nem akar a seriffől, felőle aztán nyugodtan marakodhatnak rajta. Ő nem száll be a versenybe. Amint vége ennek az esküvőnek, ő eltűnik innen. Feltehetően soha többé nem találkozik a férfival, és ez neki nagyon is megfelel.

Már csak fél órát kell kibírnom, gondolta magában, és lopva a karórájára pillantott. Fran azt mondta, a fogadás nem tart egy óránál tovább. Steve-nek és neki gyorsan el kell köszönniük a vendégektől, ha el akarják érni az esti repülőjáratot St. Thomasba.

Sunny számára még így is kibírhatatlanul hosszúnak tűnt a program, lába sajgott az új, keskeny körömcipőben, arca zsibbadt az őszintétlen mosolyoktól. Istenem, alig várja, hogy itt hagyhassa ezt a várost. Csak hadd szabaduljon már el innen, soha többé nem lépi át Latham Green határát.

Talán jobb lenne, ha még ma este elmenne, és nem holnap, ahogy eredetileg tervezte. Mire várjon? Semmi nincs, ami itt tartaná. Visszamegy a nyaralóba, összepakol és...

- Sunny?

Felkapta a fejét az ismerős hang hallatán.

- Szia, Don.

Látta már a férfit és Gretchent a szertartás után, amikor mindenki összegyűlt a csoportképhez a templom előtti füves területen, és a fogadáson is többször megpillantotta őket, aztán el-eltűntek a szeme elől, hol az egyik, hol a másik meghívotthoz csapódva beszélgettek. Gretchen került Sunny tekintetét. Sunny sajnálta, hogy vége szakadt ennek a barátságának, de ezen már nem lehetett segíteni.

- Beszélhetnénk? - kérdezte Don.

- Már most is beszélgetünk.

- Úgy értem, négy szemközt. - Mielőtt Sunny rávághatta volna, hogy „nem”, a férfi hadarva folytatta. - Kérlek, Sunny. Ennyivel tartozunk egymásnak, nem igaz?

Sunny sarkon fordult és kiment a lelkészi hivatal nagyterméből, ahol a fogadást tartották. Don utána sietett. Sunny megállt a folyosón.

- Most már négy szemközt vagyunk - mondta.

Don szerfelett idegesnek látszott, egyik lábáról a másikra állt, amit Sunny valaha elbűvölőnek talált, de most zavarta, mert a férfi határozatlanságának jelét látta benne.

- Gondoltam rá, hogy felhívlak - fogott a mondókájába Don.

- Örülök, hogy nem tetted meg. Mindkettőnk számára nagyon kínos lett volna. És hibát követtél volna el. Hisz nő vagy.

Don erőltetett vidámsággal felnevetett.

- Nekem mondd? - Lehetetlen volt nem észrevenni, hogy hangjából hiányzik minden lelkesedés. - Nos... Gretchen és én... Tudtad, hogy terhes?

Sunnyt meglepte a bejelentés, de nem rendítette meg. Miért nem? -, csodálkozott magában. Nem is olyan rég a gondolat, hogy Don gyermeke növekszik Gretchen testében, még elviselhetetlenül fájdalmas lett volna.

- Nem, nem tudtam róla. Gratulálok.

- Nincs mihez. - Don fanyar fintort vágott. - Nem lett volna szabad megtartania ezt a gyereket. A házasságunk romokban hever, és ez Gretchen utolsó, kétségbeesett erőfeszítése, hogy maga mellett tartson.

- Ezt nem velem kellene megvitatnod, Don. Ne haragudj, de...

- Sunny, kérlek! - Don megragadta Sunny kezét, amikor úgy látta, hogy a nő menni készül. - Muszáj beszélünk.

- Nem vagyok kíváncsi a házasságod részleteire. Nem rám tartozik.

- De igen! Óriási baromságot csináltam, Sunny. Kapitális baromságot követtem el. Már akkor is ezt mondtam, amikor... hmm... rajtakaptál bennünket az esküvőnk reggelén. Tudom, egy szavamat sem hitted el. De nem baj, én megbocsátom neked, hogy faképnél hagytál és leégettél az egész város előtt.

Sunny összerázkódott, mintha a férfi arcon ütötte volna.

- Még hogy te bocsátasz meg nekem? - sziszegte dühödten. - Ne add itt nekem a nagylelkűt! Én semmi rosszat nem követtem el. Csupán rátok nyitottam.

- Tudom, tudom. Ne húzd fel magad! Kérlek. Kérlek, hallgass végig.

Don hátrapillantott a válla felett, mintha attól tartana, hogy valaki kihallgatja őket. Verejték fénylett a homlokán. Sunny arra a - neveltséges - következtetésre jutott, hogy még izzadni sem tud olyan szépen, mint Ty Beaumont.

- Sunny, én még mindig nagyon szeretlek - mondta nekikeseredve Don. - Boldogtalan vagyok Gretchen mellett. Kedves nő meg minden, de... de ő nem te vagy. És most, hogy jön a gyerek, úgy érzem, csapdába estem. Igen, csapdába estem.

A férfi legnagyobb döbbenetére Sunny kacagni kezdett.

- Bocsáss meg, Don - mondta a férfi elképedt arca láttán. - Semmi mulatságos nincs abban, amit mondtál, de... Elképzelttem, hogy ugyanezt a szöveget adtad elő Gretchennek is három évvel ezelőtt. Az esküvőnk előtti éjszakán is hirtelen úgy érezted, hogy csapdába estél, ezért elköveztél valami gyalázatos dolgot, csak hogy bebizonyítsd magad előtt, hogy még mindig szabad vagy.

Szánakozva megcsóválta a fejét. És nemcsak a férfit látta szánalmasnak, hanem saját magát is. Három hosszú éven át egy olyan szerelem emlékébe kapaszkodott, amely soha nem is létezett. Ez az ember egy senki. Gyenge kis mitugrász. Mindig másokat okol a boldogtalanságáért. Szűkölő kutya. Miért tartott ilyen sokáig, hogy ezt észrevegye?

- Sajnálom, hogy boldogtalan vagy, Don. Őszintén sajnálom.

Hátat fordított a férfinak, és elindult a folyosón.

- Sunny, szeretlek! Soha nem szüntem meg szeretni téged! Ez neked semmit nem jelent?

Sunny szembefordult a férfival.

- Ez nem jelent mást, Don, feltéve, ha igaz egyáltalán, hogy te is legalább akkora bolondot csináltál magadból, mint én. Ég áldjon, Don!

Sunnyt most már semmi és senki nem tudta volna maradásra bírni. Könnyek csillogtak a szemében, és fennállt a veszély, hogy hamarosan kibuggyannak és végigcsorognak az arcán. Majd később kiment magát Fran előtt. Fran igazi jó barát, meg fogja érteni.

Sunny elrohant néhány vendég mellett, akik a kavicsos feljárón ácsorogtak, és az autójához vágatott. Néhány perccel később már a tóparti úton járt, a letekert ablakon beáramló szél komoly károkat okozott a frizurájában.

Induláskor csinos kis porfelhőt kavart maga mögött, a leülepedő porban viszont a seriff autójának alakja kezdett kirajzolódni. Amikor a visszapillantóban meglátta, hogy a kocsí vészesen közeledik, Sunny hangosan elkáromkodta magát. Aztán ahelyett, hogy a pirosan villogó fénynek engedelmesskedve lassított volna, beletaposott a gázba.

Kilenc

A kocs eleje szinte a verandához koccant, amikor Sunny lefékezett. Kiugrott és felszaladt a lépcsőn. Belépett az előtérbe, bevágta maga mögött a bejárati ajtót, és gyorsan kulcsra zárta. Átrohant a hatalmas nappalin, be a hálósobába, tépve-karmolva igyekezett lehúzni a cipzárt a ruha hátulján.

Most azonnal le kell vetnie ezt a göncöt. Semmit nem akar maga körül látni, ami esküvőre vagy házasságra emlékezteti. Egyszer és mindenkorra meg akar szabadulni az esküvőknek még a gondolatától is. És el kell tűnnie erről a helyről.

- Sunny, nyissa ki!

Hallotta, hogy Ty ordít, és öklével veri az ajtót, de ügyet sem vetett rá. Inkább kilépett a selyemruhából, messzire elhajította. A ruha habosan fodrozódott, lebegett, mielőtt beterítette volna az egyik sarkot, mint egy ejtőernyő.

- Figyelmeztettem! - süvöltötte Ty. Sunny gyors mozdulatokkal lemosta a sminkjét, közben kitörölte szeme sarkából a könnyeket. Hogyan lehetett olyan ostoba, hogy egészen mostanáig azzal áltatta magát, hogy szereti Dont? A szíve szakadt meg. A semmiért. Mindaz a sok szomorkodás mire volt jó? Semmire. Neki csak megaláztatás jutott osztályrészül. Nevetségessé tette magát. És még ő próbálta védelmezni a férfit. Kínkeservesen lehámozta bedagadt lábáról az ünnepi topánkát. Aztán csak ácsorgott, fehérneműben, harisnyában. Előbb fá recsent, aztán durva szitoközön zúdult be a házba, majd ingerült léptek dübörögtek végig a nappali padlóján.

Sunny hitetlenkedve dugta ki a fejét a hálósobából: képtelenség, hogy Ty Beaumont arra vetemedett volna, hogy berúgja a bejárati ajtót! Az ajtó mégis nyitva állt, fél zsanéron lógott a pántokon, a zár környékén a keret is kiszakadt. Minek következtében a seriff is beljebb került - szeme színe a befagyott fjordé, állkapcsát mintha kőből vésték volna ki -, és olyan vészterhes léptekkel közeledett, hogy Sunny szíve pár dobbanásnyit kihagyott.

A rövid idő alatt, amióta eljött a templomtól, Beaumont kibújt a szmokingkabátjából, csokor nyakkendőjét is meglazította. A fehér masni ott fityegett a nyaka körül; ettől valahogy még örültebbnek tűnt, mint egyébként. A gallérgombok érintetlennek tündek, de az ónix nyakkendőjük épp csak kilátszottak az ünnepi ing pliszéi közül.

Sunny a döbbenettől teljes mozdulatlanságba dermedt, a férfi haragját látva, földbe gyökerezett a lába. Maga sem tudta, mikor lépett ki a folyosóra. De amikor odaért eléje, a férfi megmarkolta a ruháját és felemelte. Sunny lábai a levegőben kalimpáltak, nem is érintették a földet.

- Ha még egyszer meglátom, hogy így vezet, esküszöm, kitekerem a nyakát!

- Engedjen már el!

Ezzel az alakkal végképp nem volt kedve vitatkozni, különösen a tegnap este után, amikor is mézes-mázos szavakkal elbódította, aztán egy egyszerű, „Jó éjt, Sunny!”-val a sorsára hagyta. Még egyszer nem fog bedőlni neki. Sem most, sem soha.

- Takarodjon a házamból! - kiáltott a férfira. - Hogy merészel így rám törni?

- Hallgasson! Láta, hogy ott jövök maga mögött, vagy nem?

- De igen!

- A villogót is látta?

- Igen!

- És miért nem állt meg?

- Mert nem akartam!

- És mégis mit akart, megölni magát?

- Nem!

- Annyira erőt vett magán az önsajnálattal, hogy kész lett volna meggyilkolni magát? - Ty a vállánál fogva megrázta a nőt. - Az a pojáca nem ér annyit, maga kis hülye! Miért nem fogja már fel?

Sunny már felfogta. De sokkal lesújtóbb volt Ty szájából hallani a nyers igazságot, mint magát gyözködni róla. Három évig szenvedett egy férfi miatt, aki sokkal fontosabb helyet foglalt el a szívében, mint amelyet megérdemelt. Egy kitalált valakibe, egy szellemalakba volt szerelmes, aki csak az ő képzeletében létezett.

Saját ostobaságának tudata valósággal letaglózta; elgyöngülve a férfihoz dőlt. Ty magához szorította, nem törődve vele, hogy a nő könnyei és kapkodva leszedett szemfestéke fénylő foltokat hagynak az inge elején. Aztán berogyasztotta a térdét, és egyik karját a nő lábai alá csúsztatva felemelte Sunnyt.

Bement vele a nappaliba, és leült az egyik feszesre tömött karosszékre. Sunny az ölébe kucorodott, Ty szorosán magához ölelte, arcát a nő arcához szorította.

Egy szót sem szólt, hagyta, hogy a nő kisírja magát. Nem hozta ki sodrából a fájdalmas, lelket tisztító zokogás. A nő könnyei előbb fogytak el, mint az ő türelme. És még akkor is csak ült csendben, a nő a mellkasához bújva hüppögött.

Amikor az utolsó sírós hang is elhalt, Ty Sunny álla alá nyúlt és felemelte a fejét, hogy a nő arcába nézhessen. Hüvelykujjával letörölte a Sunny arcán fénylő nedves könnycsíkokat.

- Jobb? - A nő szipogva bólogatott. - Nem ér annyit az az ember, hogy sírjon miatta, Sunny.

Sunny kipislogta a szeme sarkából az utolsó könnycseppeket is, hogy tisztábban láthassa a férfit.

- Tudom.

- Tudja? Akkor miért...?

- Nem Don miatt sírtam. Hanem az elvesztegetett idő miatt, amit azzal töltöttem, hogy utána vágyakoztam.

A kék szemekben, amelyek eddig együttérzően néztek rá, hirtelen elutasítás villant.

- Meséljen erről! - morogta kedvetlenül Ty.

Sunny tekintetét mereven a férfi torkára szegezte, nézte, ahogy egy ér erősen, élettelen pulzál, és lassan beszélni kezdett.

- Három éven át szenvedtem valami miatt, aminél jobb dolog talán nem is történhetett volna velem. Hálásnak kellett volna lennem Donnak és Gretchennek. Megakadályozták, hogy elkövessem életem legnagyobb baklövését.

Ty egyik keze a nő csípőjén nyugodott. A másikkal, hajtúk után kutatva, Sunny haját simogatta. Egyik hajtút a másik után húzta ki és nézte, ahogy a súlyos fürtök legördülnek a nő meztelen vállára.

- Donnak olyan nőre van szüksége, aki mellett nem érzi kisebbségnek magát.

- Most már belátom. - Sunny, oda sem figyelve, elfordította a fejét, hogy Ty a másik oldalról is kiszedhesse a tüket. - Olyan feleség kell neki, aki csak vele foglalkozik, és ennek érdekében kész mindent feláldozni, a személyes ambícióit is beleértve.

Ty a hajtúkat a könyökénél lévő asztal sarkára tette, és ujjával átfésülte a nő haját, csinos formába igazgatva a rakoncátlan tincseket.

- Donnak egy cselédre van szüksége, aki lesi minden kívánságát - mondta halkán. Tekintetével végigsimogatta az ölében kuporgó csábos testet. Pillantása megakadt a nő bokaláncán. - Maga pedig nem az a kiköpött házitündér típus.

- Őt kiszolgálni napi huszonnégy órás elfoglaltságot jelent. A saját karrieremre már nem maradt volna időm.

- És magával ki törődik?

- Nincs rá szükségem.

- Hogyhogy?

Sunny érezte, hogy Ty ismét az ördög ügyvédje szerepét alakítja, arra akarja rávenni, hogy mondja ki azokat a gondolatokat, amelyek már megfogalmazódtak benne.

- Félek - suttozta -, hogy ismét bántódás ér.

- Bántódás?

- Vagy inkább csalódás.

- Megértem - mondta gyengéden mosolyogva Ty.

Sunny visszamosolygott rá, és a férfi vállára fektette a fejét. Néhány percig egyikük sem szólt, csak élvezték a pillanat békéjét és nyugalmát.

- Ty?

- Hmm?

- Ez most pontosan olyan, mint álmaimban.

Több szívdobbanásnyi idő eltelt, mire a férfi kissé elhúzódott és lenézett a nő arcába.

- És miről szoktál még álmodozni?

Az ajka még sohasem volt forróbb és lágyabb, mint amikor most megcsókolta. Még soha nem kapott ilyen édes csókot, és Sunny merészen a férfi ajkai közé dugta a nyelvét. A nyitott zsalukon és a betört ajtón - amely elfelejtve, árván lógott a pántjain - beáramló alkonyati fény levendulaszínbe vonta a nappalit. Az árnyékok már elmélyültek, de még nem festettek feketére mindent. Az éjszakai levegő a lonc, a magnólia és a gardénia nehéz, nyári illatától volt terhes.

Egyedüli zajt csupán az éjszakai állatkák csaptak, amelyek most ébredtek nappali szunyókálásukból, madarak hívogatták a párukat a lombok közt, és a szerelmesek egymásba feledkezve folytatták a csókolózást. Majd Sunny harisnyájának súrlódása hallatszott, amint felhúzta a lábát, hogy még kisebbre gömbölyödve bújjon meg Ty ölében.

- Sunny, Sunny! - tört fel rekedt suttogás a férfi torkából. A nő segítségével megszabadult a mandzsettagomboktól, amelyek hamarosan ott heverték a hajtúk mellett az asztalon. Sunny tenyere becsusszant a kigombolt ing alá, finoman borzolgatta a mellkas szőrzetét.

Egyre szenvedélyesebben csókolták egymást. Ty keze lágyan a nő nyaka köré kulcsolódott. Ujjai bársonyos bőrt simogatták. Az ing alatt Sunny keze is felfedezőútra indult, ujjja köré tekert egy-egy szőrszálat, félénken kitapogatta az izmokat, és óvatos keresgélés után rátalált a kemény mellbimbóra.

Ty mormolt valamit, de szavait már nem lehetett kivenni, keze Sunny simogatásra éhes, feszülő mellére tévedt. Ty a kombinéra szorította a tenyerét, a selyem izgatóan csiklandozta Sunny bőrét. Amikor Ty kicsit odébb húzta a kezét, nagyon halk, súrlódó hang hallatszott, de még ez is erotikusan hatott. Sunny apró kortyokban szedte a levegőt, aztán még lélegezni is elfelejtett, amikor a férfi megdörzsölgette a mellbimbóját.

- Ty?

- Igen, gyönyörűségem?

- Esküdj meg, hogy most nem fogod itt abbahagyni!

- Ezt kérned sem kellett volna.

Sunny megcsókolta a férfi erős, napbarnított nyakát, aztán szája lejjebb indult, a kívánatos mellkas felé. Még jobban szétnyitotta a férfi ingét, és ajkát arra a pontra tapasztotta, ahol érezte a szív erőteljes dobbanásait.

Ty keményen a nő mellébe markolt, ujját újra és újra végighúzta az ágaskodó mellbimbón, gyengéden masszírozgatta. Aztán a nő térdére tette a kezét. Sunny kombinéja már rég felcsúszott a dereka fölé.

Ty egy darabig még a nő vállát csókolgatta, majd felemelte a fejét, tekintete végigsiklott a nő formás lábán. Sunny selyemharisnyája meg-megcsillant. Ty arra a pontra meredt, ahol - a nő combján - a csipkés harisnyatartó a harisnyához kapcsolódott. A látvány annyira felizgatta, hogy úgy érezte, képtelen tovább türtőztetni magát.

Becsúsztotta a kezét a harisnyatartó alá, és simogatni kezdte Sunny bársonyos csípőjét. Fehéren izzó forróság öntötte el Sunny testét. Hangosan ismételte a férfi nevét. Aztán hátradöntötte a fejét, szája elnyílt; csendes vágyakozással várt a következő csókra. És a férfi volt olyan figyelmes, hogy teljesítse kimondatlan kívánságát.

És a csókjuk végzetes volt, már-már szégyentelen. Miközben Ty nyelve a nő száját ostromolta, ujja becsusszant a bugyi alá, és megérintette a szemérmét. Egyszer. Kétszer. Sunny teste ívben hátrahajlott. A férfi hajába markolt, teste megfeszült, majd elernyed, valahányszor Ty megérintette azon a titkos ponton.

- Szerelmeskedjünk, Sunny!

Sunny megpróbált bólítani, de a nyaka merev volt, miközben a teste többi része még soha nem élt ennyire. Ty felállt és karjában tartva a nőt - jól láthatóan nem került erőfeszítésébe - bement a hálószobába, és megállt az ágy mellett.

A tulajdonos büszkeségével pillantott végig a nő testén. Sunny aranszín szeme fátyolos volt a vágytól, duzzadt szája nedvesen csillogott, haja glóriát font a feje köré az alkonyati fényben. A selyemkombiné fényesen simult a testre, amelyet Ty abban a pillanatban birtokolni akart, amint először megpillantotta.

Sunny válla széles volt, mégis nőies. Nyaka, mellkasa bőre puha, hamvas, napbarnított. Melle kerek, telt, büszkén gömbölyödő. A mellbimbók kis híján átszúrták a kombiné selyemanyagát.

Sunny felnyúlt, hogy a vékony pántokat lesöpörje a válláról.

- Ne! - Ez az egyetlen szó elég volt, hogy Sunny keze megdermedjen. - Hagyd!

Mielőtt Sunny rákérdezhetett volna, miért nem akarja a férfi, hogy levetközzön, Ty már támadásba is lendült. És ez a csók érzelemörvényt indított el a nőben, egymást kergették a gondolatai: örülten kívánja ezt a férfit, érezni akarja magában, azt akarja, hogy töltsse ki azt az ürességet, amely évek óta körülveszi, romantikával töltsse meg a napjait, és minden pillanatban suttogja a fülébe, hogy ő milyen kívánatos.

Ty keze a kombiné alá csúszott. Belemarkolt Sunny fenekébe. A nadrágja elején keményedő domborulatra húzta a nőt. Már mindketten annyira lihegtek, hogy csókolózni sem tudtak.

A rugalmas harisnyatartó alá nyúlt, tenyerét Sunny csupasz bőrére szorította. Sunny nem ellenkezett, amikor Ty kikapcsolta a csatokat. A harisnya lecsúszott a térdéig. Sunny kilépett belőle.

- Feküdj le!

Sunny készséggel engedelmeskedett, és elgyöngülve nézte, hogy a férfi leoldja az övsálát, majd leveszi a szmokingnadrágját, közben - a zoknijával együtt - lehúzza a cipőjét. Az alsónadrágjától már nem sikerült ilyen könnyen megszabadulnia. De amint megtörtént, már nem volt titok, mi okozta a gondot. Ty kökemény, meredező férfiasságát még a kigombolt ing sem tudta eltakarni, amit magán hagyott. A fekete csokornyakkendő még mindig ott fityegett a nyakánál. Ráfeküdt a nőre, széttolta a combjait és befészkelődött közéjük. Két tenyerébe fogta Sunny fejét, és csókokkal marcangolta a száját. Amikor Sunny ajka már nem bírta tovább, Ty szája a sós könnycsíkokat kezdte lecsókolni az arcáról.

- Itt és most, ebben a szent pillanatban, örökre elfeledkezel Don Jenkinsről! - hörögte. - Soha nem is létezett számodra! Megértetted? - Sunny, válaszképp, a férfi erekciójához nyomta a csípőjét. Ty mintha elmosolyodott volna, bár lehetetlenség volt bármit is kiolvasni szokásosan rezdületlen arckifejezéséből. - Innentől fogva csak mi vagyunk, te meg én, Sunny! És azon leszek, hogy ezt sose bánd meg.

Feltornázta magát, feljebb húzta Sunny kombinéját. Egy pillanatra lehunyta a szemét, aztán csak elragadtatás fénylett az arcán, amikor a nőre nézett. Betérdelt Sunny szétnyitott combjai közé. Eljátszódott a harisnyatartó gumis pántjával, ujjai elkalandoztak a fanszörzet dzsungelében, aztán a has feszes bőrét simogatták.

Aztán újra ráfeküdt a nőre, ágaskodó férfiasságát a nő szeméremajkaihoz szorította. Keze Sunny mellére tapadt. A meredező mellbimbók úgy vonzották magukhoz az ujjait, akár a mágnes. A kombinén át kezdte csókolgatni, nyaldosni őket, mintha a fényes selymen át akarná benedvesíteni őket.

Elhatalmasodott rajta a türelmetlenség. Le akarta húzni Sunny válláról a pántokat, de a kombiné elszakadt. Egyikük sem bánta, oda sem figyeltek rá, mert Sunny melle végre szabaddá vált. Ty a szájába vette az egyik mellbimbót, csókolta, harapdálta, közben a nő csiklóját simogatta, amíg az nedves és kemény nem lett.

- Észbontó vagy! - nyögött fel Ty. - Egy nap a tejedet is megkóstolom.

Sunny levegő után kapkodott, előbb a férfi szavai lepték meg, aztán a hirtelen fájdalom, ami a testébe hasított. De eszeveszetten kapaszkodott Tyba, csípőjét megemelte, hogy a férfi könnyebben bejuthasson.

- Hihetetlenül szűk vagy! - Az elsuttogott szavak lágy fuvallatként borzolták a fülcimpáját.

- Ne haragudj!

- Ezért? Ne csacsiskodj!

Szájuk szenvedélyes csókban forrt össze, amikor a férfi beljebb hatolt volna. Ty meglepetten kapta fel a fejét. Nagyon kék, nagyon gyengéd tekintettel nézett le a nőre.

- Te, ugye, még szűz vagy, Sunny?

Tagadni a letagadhatatlant ostobaság lett volna, miközben Ty már ott kopogtatott a kapunál.

- Gyakorlatilag.

- Miért, elméletileg is lehet?

- Nem értem, miért vagy így meglepve - mondta morózusan Sunny. - Te is hallottad a pletykát, hogy egyik fiúval sem mentem el... olyan messzire.

Ty elvigyorodott.

- Tudod, valójában nem bánom.

- Nem?

Ty szemében vidám szikrák villantak, amikor kissé elhúzódott.

- Nem.

- Akkor...? Mit csinálsz? Ne hagyd abba, Ty!

- Nem hagyom - nyugtatta meg a férfi. A nő hajába túrt, aztán megsimogatta az arcát. - Csak úgy csinálom, hogy mindkettőnknek jó legyen.

Megcsókolta a nő mellét, aztán hüvelykujját a nyáltól csillogó mellbimbóra nyomta, közben szája már lefelé indult a mezítelen has felé. Egyik vad, izgató csók a másikat követte; Sunny hasa már lúdbőrözött a gyönyörtől. Ty játékosan ujjai közé csippentette a szatén harisnyatartót, majd hagyta, hogy a gumi a nő bőrén csattanjon, aztán belefűjt a lejjebb lévő szőke szőrrengetegbe.

Majd a nő combjai közé temette az arcát. A haja csiklandozta Sunny felhevült bőrét. Ty becsókolt a nő lába közé. Hívogató, ingerlő forróság várta odabent.

Sunny a férfi hajába markolt. Fejét hátrafesztette a párnán. Lábát engedelmesen széttárta, a pózt egy balerina is megirigyelhetné volna. Lábujjait végighúzta a férfi gerincén, arany bokalánca megmegcsillant a férfi bőrén.

Abból a pontból, ahol a csiklója és a férfi nyelve találkozott, elképzelhetetlenül érzéki hullámok indultak ki, a gyönyör minden porcikáját átjárta. És amikor a féktelen élvezet csillapodni látszott, Sunny ősi, sosem tanult mozdulattal kezdte emelgetni a csípőjét, hogy gyönyörét elnyújtsa. És a gyönyör, ritmikus hullámokban, meg is érkezett.

Mire Sunny úgy-ahogy magához tért az ájulatból, Ty már benne volt, birtokba vette felkínálkozó testét, mohón, türelmetlenül próbálta kielégíteni vágyát.

- Szólj, ha fáj, szerelmem! - nyögött fel, holott alig tudta visszafogni magát.

- Szólok.

- Érzed?

Ty beljebb hatolt. Sunny levegőt is alig kapott, de nem a fájdalomtól. Újraéledt testében a szenvedély.

- Igen.

- Fáj?

- Nem, nem.

- Jó érzés?

- Igen!

- Csináljam még?

- Igen, Ty, kérlek, kérlek...!

*

- Nem fázol? Betakarjalak?

- Ne - motyogta kimerülten Sunny. Olyan jó volt meztelenül feküdni egymás karjában, jó ideig egyiküknek sem volt kedve megmozdulni. Az örökkévalóságig elheverésztettek volna így. Ty olyan gyengéden húzta le a nőről a kombiné maradékát, hogy az sehogy sem illett a kék szeméből sütő parázna vágyakozáshoz.

- Libabőrös vagy.

- Mert csiklandozol.

- Micsoda? Ez neked csiklandozás? - Ty végighúzta az ujját a nő karjának belsején, le egészen a csípőjéig. Sunny kuncogott és összerázkódott. - Bocs, de a mellékhatás ilyen ingerlő.

- Milyen mellékhatás? - kérdezte Sunny. Ty finoman megütögette a nő rózsás, meredező mellbimbóját. - Ja ez? Tényleg nem rossz - nyögte élvezettel.

- Az előbb még nem volt ilyen piros. Túl durva voltam? Vagy a borostám dörzsölte ki?

- Igen, és nagyon finom volt. - Sunny vigyora egy kéjenc rossz kislány vigyora volt.

Ty végigsimogatta minden porcikáját, örült, hogy a nő engedi szeretgetni a testét. Sunny nem érezte úgy, hogy takargatnia kéne magát. Természetesnek hatott, hogy mezítelenül fekszenek egymás mellett, nem találta zavarónak. Eszébe sem jutott berohanni a fürdőszobába és letisztalkodni az „aktus” után. Úgy bújt a férfihoz, mint az a szenvedélyes, érzéki nő, akit Ty első pillantásra meglátott benne.

A férfi feltámaszkodott az egyik könyökére, fejét a falnak támasztotta, és kedvtelve nézte, hogy a nő feje a hasán pihen. Ty szétterítette az aranyfürtöket a hasán, újabb és újabb alakzatba rendezte őket; ennél élvezetesebb időtöltést képzelni sem tudott volna.

Ez a szeretkezés utáni utójáték új volt a számára. A szex eddig, még a volt feleségével is, egyfajta megkönnyebbülés volt, lezárása és nem a kezdete valaminek. De Sunnyval még ez is más. Tudta, előre érezte, hogy nagyon nehezebbre esik majd felkelni ebből az ágyból, bár óhatatlanul elérkezik a pillanat, amikor meg kell történnie.

- Hogyhogy soha nem feküdtél le Donnal?

- Szerinted rád tartozik?

- Nem.

- Akkor?

- Kilyukad az oldalam a kíváncsiságtól.

Sunny a göndör szőrszálakkal játszadozott, amelyek puhán borították be a férfi hasát és ágyékát.

- Én akartam. De azt mondta, várjunk vele.

Ty kegyetlen, a másik férfit lekicsinylő nevetést hallatott.

- Nem csodálom. Érezte, hogy úgysem tudna felnőni a feladathoz.

Sunny megpöckölgette a férfi testének azt a részét, amely most jól megérdemelt pihenését töltötte.

- Sosem gondoltam volna, hogy ennek a kifejezésnek ilyen mögöttes... anatómiai tartalma is van.

Ty összerándult, de nem hagyta eltéríteni magát a témától.

- Nem hozzád való a pasi, és ezt ő tudta a legjobban. És nem akarta, hogy te is rájössz még az esküvő előtt. Ő téged akart, ugyan akkor minden, ami lenyűgözte benned, egyben meg is rémítette.

Sunny hátrahajtotta a fejét, és felnézett a férfira.

- Miért, olyan ijesztő vagyok?

- Ha egy férfinak nincs elég vér a... pucájában, akkor igen.

Sunny csúnya pillantást vetett Tyra, de aztán visszatette a fejét a férfi hasára.

- Ha ennyire otthon vagy a házasság miértjeiben és hogyanjaiban, miért nem próbáltad meg még egyszer?

- Mert nem találtam meg hozzá az alkalmas alanyt.

- Latham Greenben gyér a felhozatal. A városban nagyobb esélyed lett volna.

- Nem maradhattam ott.

Sunny hallotta, hogy megváltozik a férfi hangja. Nem egyszerűen a fogai közt szűrte át a szavakat, hanem nyersen, durván, valósággal kiköpte őket. Sunny sajnálta, hogy a kérdésével elrontotta a kellemes hangulatot, ugyanakkor tudni szeretete volna, miért kísérti a város a férfit. Ty segített feltárni az érzelmeit, megfelelő címkével ellátni és a megfelelő helyre tenni őket. Talán most ő is segíthet neki.

- Mi történt, Ty?

- Eljöttem.

- De miért? Kérlek, mondd el!

Sunny érezte, hogy a feje alatt megfeszülnek a férfi hasizmai. Aztán Ty döntésre jutott, izmai elernyedtek, és beszélni kezdett.

- Én és a társam, egyben a legjobb barátom, egy nagyon fontos ügyön dolgoztunk. Szigorúan titkos ügyön. Alig néhány beavatott tudott róla.

- A kezdet kezdetétől tudtuk, hogy a küldetés veszélyes. Egy kábítószeres banda vezetőit kellett lekapcsolnunk, akik közül - ha jól sejtettük - többen a rendőri szervezetbe is beépültek.

Sunny a férfi combját simogatta. Ty lustán elnyúlt, Sunny mégis érezte, mekkora erőfeszítésébe kerül életének e fájdalmas epizódjáról beszélnie. De úgy gondolta, csak jót tehet, ha kibeszéli magából a fájdalmát.

- A nyomozás hónapokig eltartott. Egyik éjjel a társam felhívott otthon. Nagyon izgatott volt. Az egyik fizetett informátorunk olyan információkkal szolgált, amelyeket azonnal meg akart osztani velem. Megegyeztünk, hogy egy kávézóban találkozunk. Ügyeltünk rá, hogy telefonon ne mondjunk egymásnak semmit. Ugyanis fennállt a veszélye, hogy épp azok hallgatnak le minket, akiket üldözünk.

Ty elhallgatott. Hosszú percek teltek el. Ha Sunny nem érezte volna, hogy a férfi a haját simogatja, azt hitte volna, hogy elaludt, annyira mozdulatlanul feküdt.

- És ez történt: A társam odaintegetett nekem a parkoló túlsó végéből, amikor leállítottam a kocsit. Kiszálltam és elindultam felé. - Elcsuklott a hangja. - Az első golyó a szemek közt találta el. Aztán jött a többi. A végére szétroncsolódott, felismerhetetlenné vált az arca.

- Ne, Ty, ne is folytasd! - Sunny a férfi hasához simította az arcát. Átölelte a csípőjét, és magához szorította. - Ne is gondoldj rá többet! Sajnálom, hogy egyáltalán rákérdeztem.

- Ne, ne sajnáld, régóta érzem, hogy valakinek el kell mondanom. - Ty gyors egymásutánban mély levegőt vett, mint akinek nem jut elég oxigén a tüdejébe. - Miután a barátomat lemészárolták, fokozott erővel vettem bele magam a nyomozásba. - Keserűen felnevetett. - És a végén kiderült... ki derítettem, hogy a főgonosz nem más, mint hön szeretett osztályvezető-helyettesünk, aki ráállított bennünket az ügyre.

Sunny együttérző sóhajtást hallatott.

- Aztán mi történt?

- Lebuktattam. Még most is börtönben ül. De a társam meggyilkolását nem tudtam rábizonyítani. Azt megúsza. Aztán nekem ajánlották fel az állását.

- És miért nem fogadtad el?

- Mert nem akartam. Elegendem lett az egészből. Nem akartam többé hallani a kis aktakukacok sápítózását, akik mást sem tudnak mondani, mint hogy, jaj, dehogy! Ugyan már! Hova gondol, kérem?”, ha a szervezeten belüli korrupcióról van szó. - Nagyon sóhajtott. - Otthagytam őket, itt vagyok. Itt talán még hasznomat tudják venni.

- Talpig becsületes ember vagy.

- Vagy futóbolond.

Sunny nyílt, őszinte elragadtatással nézett fel rá.

- Talpig becsületes ember vagy.

- Kösz.

Sunny megcsókolta a rózsaszín heget a férfi oldalán.

- Téged is meg akartak ölni, ugye?

- Aha. Akkor éjjel, amikor a barátomat is lelőtték.

- És ezért hagyott el a feleséged?

- Ultimátumot adott. Vagy kilépek a rendőrségtől, vagy elhagy. - Megkocogtatta Sunny kobakját. - De nem szállhattam ki. Akkor és ott, nem. Végére kellett járnom az ügynek.

- Akár magaddal is hozhattad volna, amikor vége lett az egésznek.

Ty föltekerte az ujja köré Sunny egyik hajtincsét.

- Addigra már rájöttem, hogy - függetlenül a körülményektől - nem illünk egymáshoz. - Huncut fények csillantak a szemében. - Nem volt olyan szenvedélyes, mint te.

Sunny tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát, és csábító mosolyt villantott a férfira.

- Pedig még bele sem jöttem... Ajkát Ty hasára szorította, és könnyed csókokat lehelt rá. A férfi bőrének illata mámorító volt, muszáj volt beleharapnia. Nyelve apró köröket rajzolt az izmos hasfalra, majd egyre lejjebb és lejjebb kalandozott.

- Sunny! - mormolta figyelmeztetően Ty. Ujjai elvesztek az aranyszínű hajzuhatagban. Nem akart irányítani, hagyta, hogy megtörténjenek a dolgok. De azért még az ujjai is abba hagyták a simogatást, amikor Sunny szája a combjára tévedt. Aztán az ágyékára. Sunny egészen addig tevékenykedett, amíg az ő vágya szembeszökő nem lett.

- Ne, Sunny! - nyögött fel Ty, amikor a nő föléje térdelt. - Nagyon kemény vagyok. Fájni fog.

Sunny csendre intette, aztán ráereszkedett.

Később, amikor már áldott kábulatban feküdtek egymás mellett, Ty kisimította az izzadt tincseket a nő arcából.

- Nem kellett volna - mondta halkán.

- Nem volt jó?

- A... fenéket nem! De neked fájhatott volna.

- Annyira jól éreztem magam, hogy erre a kis kényelmetlenségre már fel sem figyeltem. - Gyöngéden szájon csókolta a férfit. - De ha már a számonkérésnél tartunk, neked sem kellett volna...

- ...megpiszkálnom azt a kis gyönyörűséget?

Sunny elvörösödött.

- Attól indultam be igazán, vagy nem?

- De igen. És csodálatos voltál! - Ty úgy gyönyörködött a nő arcában, mintha először látná. - Szép vagy.

- Köszönöm.

- De most tényleg; imádlak nézni. Lehet hogy te már unod a képedet, ha a tükörbe nézel, de nekem nagyon tetszel. - Ujjával körberajzolta Sunny arcát. - És szeretem hogy olyan tiszta ember vagy, amilyen vagy!

Sunnyt a sírás kerülgette.

- Komolyan beszélsz?

- A lehető legkomolyabban - suttogta a férfi. Aztán félrebillentette a fejét. - Ugye, nem kezdesz el sírni már megint?

- Hát...

- Az én ágyamban nincs bögés. Inkább kitalálok valami mást.

És sikerült elterelnie a nő figyelmét.

Tíz

Sunny előbb ébredt, mint Ty. Lassan tért magához, nyújtózkodott, mint egy elkényeztetett macska, és a tudat, hogy vasárnap reggel van, mosolyt csalt az arcára, még mielőtt kinyitotta volna a szemét.

A Nap szemkápráztató négyzögeket rajzolt a padlóra. Porszemcsék szállkostak a fényben. Sunny már-már azt hitte, nincs is ennél tökéletesebb reggel, legszebb álmái váltak valóra... ám ekkor felfedezte, hogy valaki ott szuszog mellette.

A seriff mélyen, egyenletesen lélegzett. Sunny moccanni sem mert, Tyt hallgatta, amint férfiasan levegőt vesz, aztán kifújja. Sunny kidugta a fenekét, hagyta, hogy átmelengesse a nagy férfitest melege. Úgy gömbölyödtek egymáshoz, mint két kölyökmacska. Sunny arca - feltehetően - nyomta a férfi bordáit. Ty ujjai nem eresztették a nő haját. Sunny csalhatatlan biztonsággal érezte, hogy ha élete hátralévő napjain nem Ty Beaumont mellett ébred... akkor végérvényesen magányra ítéltetett.

A gondolat, hogy a férfi nélkül kell leélnie az életét, lehangolta.

Három évvel ezelőtt, amikor New Orleansba menekült, úgy érezte, darabokra törték a szívét, és mindennek vége. Ma már tudja, hogy akkor a büszkesége szenvedett csorbát. De ha ma... most el kellene hagynia Ty Beaumont-t, abba tényleg belehalna. Szereti ezt a férfit.

És utálja. Mert arrogáns, beképzelt, tulajdonképpen méltatlan a szerelmére.

Épp csak annyira fordította el a fejét, hogy az alvó arcot láthassa. Akarata ellenére elmosolyodott. Ty a száján át szedte a levegőt, ajka kissé elnyílt. Hasa le-föl süllyedt, mintegy emlékeztetve rá Sunnyt, hogy ugyanez a mozgássor milyen örömhöz juttatta.

Ennyi lenne az egész? Csupán szexuálisan vonzza ez az idegen?

De mielőtt megfogalmazódott volna fejében a kérdés, Sunny már rá is vágta a választ: Nem, ez nem csak szexuális vonzalom. Imádja a férfi humorát, és az sem mellékes, hogy a férfi is vevő az ő humorára. Emellett becsületes. És - a maga módján - kedves.

És megértő. Tegnap este is, mielőtt a szeretőjévé tette, jó testvér módjára viselkedett. Ösztönösen megérzi, hogy neki mire van szüksége. Nem érezteti vele, hogy nem válhat belőle sikeres üzletasszony. Nem hurrogja le az ötleteit. Nem akar mindenáron okosabb lenni nála. Tanácsot ad, de nem prédikál.

És Sunny tisztelte azért, hogy a semmiről indulva újraépítette az életét. Szemközt találta magát a korrupcióval; elfordíthatta volna a fejét és másra figyelhetett volna; nagy lehetett a kísértés. De amikor gyakorlatilag semmi esélye nem volt, és a társát is elveszítette, állhatatosan kitartott, amíg igazság nem tétetett. Ty Beaumont becsületes, tisztességes ember. Tetteiért vállalja a felelősséget, és nem másokra mutogat. Egy ilyen férfit lehet szerelemmel szeretni.

Don Jenkins a nyomába sem érhet. Sunny tudta, hogy ha még sokáig ott fekszik a férfi mellett, akkor előbb-utóbb megérinti, és az ilyen érintésnek - mint tegnap este megtapasztalhatta - szerelmeskedés lesz a vége. Most nem akart szerelmeskedni. Időre volt szüksége, hogy rendezze a gondolatait és mindent letisztázzon magában.

Anélkül, hogy felébresztette volna a férfit, felkelt az ágyból, aztán lábujjhegyen közlekedett. Gyorsan felöltözködött, csak sortot és egy kinyúlt pólót kapott magára, mielőtt kióvatzkodott volna a szobából. Ty még mindig aludt.

A nappali már fényárban úszott. Sunny összefonta a kezét maga előtt, nem is igyekezett palástolni boldogságát, amely úgy pezsgett benne, mint a frissen kinyitott habzóbor. Szerelmes! A magány és a keserűség évei után végre-végre újra élet dobol az ereiben.

De mihez kezdjen ezzel az újonnan talált szerelemmel? Pakolja be a többi holmijával együtt és vigye el New Orleansba? Vasárnap van. Itt tartózkodása - hivatalosan - véget ért. Semmi nem köti ide.

De most, ahelyett, hogy várta volna az indulást, nem akaródzott mennie. Hogy tisztázza Ty Beaumont iránti zavaros érzéseit, akár maradhatna is. Akár egy hétig is. De miután többször leszögezte, hogy vasárnap elutazik, a férfi biztosan rákérdez, miért akar maradni. No, nem mintha ő lenne az első, aki szerelemből követ el örültségeket.

Gondolataiba merülve kísétált a verandára. Mivel magyarázza, hogy mégsem utazik el? Mondhatná, hogy a szülei megkérték, szedje rendbe a nyaralót, és ő csak a tatarozást felügyeli. Vagy esetleg...

Egy rekesz Wild Turkeyt pillantott meg a második lépcsőfokon.

Meleg volt a reggel, Sunnyt mégis kirázta a hideg. Úgy nézett a hat whiskysüvegre, mintha ennél hihetlenebb dolgot még életében nem látott volna. Ezt kikéri magának! Ilyen a világon nincs! Látni sem bírja ezt a förtelmet!

- Ó, Ty Beaumont, te gazember!

És ő még azt hitte - maga sem emlékezett rá, mikor kezdte ezt hinni -, hogy az a fogadás a seriff és George Henderson között nem is létezik. Hogy Ty csak kitalálta, hogy lehessen mire hivatkozva folyton körülötte alkalmatlankodnia addig is, amíg el nem sikerül csábítania.

De most be kell látnia, hogy a fogadás igenis létezett, ráadásul mindkét érintett fél igen komolyan vette. Erre rájönni majdnem olyan borzasztó volt, mint rányitni Donra és Gretchenre.

Mikor dicsekedett el Ty a győzelmével? Amikor végre kiment „helyére tenni” a bejárati ajtót, ami addig úgy lógott, ahogy előzőleg hagyták? Odasettenkedett volna a telefonhoz és értesítette volna George-ot? Miközben ő az ágyban heverészett, lustán-elégedetten elnyúlva attól, ami addig történt, és várva, ami még be fog következni? Ty eközben telefonált, és közölte George-dzsával, hogy elveszítette a fogadást?

Sunny szinte érezni vélte, ahogy darabokra törik a szíve, a megaláztatás és a csalódottság könnyei égették a szemét, de nem hagyta, hogy kicsorduljanak. Mezítláb végigrobogott a házon, be a konyhába. Kihuzigálta a fiókokat, hangosan keresgélt bennük, majd nagy csattanással a helyükre tolta őket, ha nem találta meg bennük, amit keresett.

De végül rálelt. Visszarohant a verandára, és a nehéz kartondoboz fölé hajolt. Mint valami szúrófegyvert döfte bele a csavarhúzó a ragasztószalagba, aztán végighasította.

Amikor az első palack a ház falán csattant, akkorát szólt a reggeli csendben, mintha dinamittal robbantott volna. Üvegszilánkok repkedtek mindenütt. A whisky szertesét fröccsent, olyan átható illatot árasztva, hogy Sunny szinte beleszédült.

De ennyivel nem érte be, nem állt meg az első üvegnél. Még hármat kivégzett. Tajtékzott a dühtől, hogy ismét hagyta rászedni magát, de leginkább a saját naivitása miatt volt mérges. Miután négy üveggel végzett, szusszanásnyi időre megpihent, majd' szétvetette a harag.

- Kissé zajosra sikerült az ébresztő. Ugye, nem azt tervezed, hogy minden reggel így keltesz?

Amikor meghallotta a férfi hangját, Sunny megpördült. Ty az ajtófélfának dőlve állt, a bokáját keresztezve, vállát a csupasz fának támasztva. Csak az alsónadrágja volt rajta, ingerlően ráfeszült keskeny csípőjére. A haja imádnivalóan kócos volt. Állán kiütközött a sötét borosta. A szeme talán nyitva sem volt, annyira hunyorgott az erős fényben, két szemöldöke között mély ránc húzódott.

- Még van merszed a szemem elé kerülni? - süvöltötte Sunny.

- Mi bajod?

Sunny körbemutatott a whiskytől illatozó romhalmazon.

- Számodra csak ennyit jelent a tegnap este, nem igaz?

Ty még jobban ráncolta a homlokát, aztán hitetlenkedve megcsóválta a fejét.

- Megyek, főzök egy kávé - jelentette be. És a következő pillanatban Sunny már csak a tárva-nyitva álló ajtót bámulhatta.

Elöntötte a pulykaméreg. Hogy merészeli a férfi itt hagyni, mikor még épp csak elkezdett hangot adni felháborodásának?! Berobogott a konyhába. Majd' felrobbant az idegességtől.

Ty kávé és vizet töltött a kávéfőzőbe, gyufát keresett és meggyújtotta az egyik gázcsovsát. Miután meggyőződött róla, hogy a láng folyamatosan ég, nyugodtan szembefordult a nővel, és kérdően nézett rá.

- Takarodj a házamból!

- Sunny... - nyomott el a férfi egy fájdalmas sóhajtást. A konyhaszekrénynek dőlt, karját keresztbe tette mezítelen mellkasa előtt. - Az „esemény” utáni reggelen nem így szokás viselkedni. A férfi, aki hét orgazmushoz juttatott... vagy nyolchoz? Nehéz megmondani az ilyen tüzes kis nőnél... szóval, az ilyen férfi annyit igazán elvárhatna tőled, hogy megkínáld egy csésze kávéval.

- Undorító vagy!

- Múlt éjjel még nem így gondoltad - mondta nyugodtan Ty. - És csak a történelmi hűség kedvéért; a múlt éjszaka kizárólag rólad és rólam szólt, semmi köze nem volt a fogadáshoz, amit George és én kötöttünk.

- Vagyis nem fogadásból feküdtél le velem?

- Nem.

- Akkor mivel magyarázod azt a karton Wild Turkeyt ott kint, a verandán? - mutatott idegesen Sunny a kérdéses irányba.

- Nem tudom megmagyarázni. Sejtelmem sincs, honnan tudta George, hogy itt vagyok. Lehet, hogy meglátta, amint elhajtok a templom elől. Talán utánam jött... És levonta a megfelelő következtetéseket.

- Vagy amint „célba értél”, meglógtál az ágyból és telefonáltál neki.

Ty fenyegetően méregette a nőt, de aztán szó nélkül megfordult, és elővett egy bögrét a szekrényből. Végre lefőtt a kávé. Ty jókora adagot töltött a bögréjébe, több, méregerős kortyot is lenyelt, mielőtt ismét Sunny-ra nézett volna.

- Semmi ilyesmit nem tettem.

- És ezt nekem el kéne hinnem?

- Igen. Gyakorlatilag egész éjjel a markodban tartottál. - Csábosan megremegtette a szempilláit. - Márpedig ha te valamire ráteszed a kezed... aligha húzhattam ki magam anélkül, hogy észre ne vetted volna.

Sunny előntötte a forróság, és elvörösödött. Félrekapta a pillantását, hirtelenjében nem tudta, mit válaszolhatna erre. Érezte, hogy kicsúszik lába alól a talaj, de fogalma sem volt róla, hogyan kaparinthatná vissza az irányítást.

- Nos, így, vagy úgy, de a dolog bevégeztetett. Te megnyerted a fogadást. Én haza megyek. Amint a vendégem - nyomta meg jelentőségteljesen a szót - megitta a kávéját, már indulok is.

- New Orleansba?

- Hova máshova?

- Minek?

- Hogyhogy minek? - kérdezte értetlenül Sunny.

- Várnak a nem létező szeretőid?

A nő erre végképp nem tudott mit mondani.

- Vár... vár a munkám - hebegte.

- Itt is dolgozhatnál. - Ty letette kiürült bögréjét. - New Orleansban csak magány vár rád. Eldobsz magadtól mindent, ami ismerős és kedves a szívednek, mert nincs bátorságod szembenézni a nyilvánvaló tényekkel.

- Mármint hogy a vőlegényem a koszorúslányomat vette el?

- Nem, félsz beismerni, hogy te választottál rosszul. Senki előtt nem vallanád be, hogy Don Jenkins méltatlan hozzád.

- Azok után, ami történt, nem maradt más választásom, mint elmenni innen.

- Rengeteg más választásod volt még! - kiáltotta a férfi. - Például itt maradhattál és hozzámegettél volna Jenkinshez. Vagy, hogy mást ne mondjak, úgy is intézhetted volna, hogy Don és Gretchen igya meg a levét annak, amit műveltek.

- Ahhoz túlságosan szerettem Dont - vágta rá Sunny. Tudta, hogy ez nem igaz; Ty is tudta, hogy ez nem igaz. A nő csak provokálni akarja. Nem dőlt be a cselnek.

- Marhaság! - szögezte le határozottan a férfi. - Mint ahogy az is marhaság, hogy a szüleid miattad költöztek el.

- Mit tudsz te erről?!

- Beszéltem Frannel. Ő mondta, hogy apád egy fantasztikus állásajánlatot kapott. Ezért mentek el, nem miattad. De te még ezt is magadra vállalnád. A Latham Green-iek előtt eljátszod a független, karrierista nőt, a nagy férffalót, aki „ki törődik a holnappal?”-szellemben éli az életét. És már te magad is kezdted hinni benne, hogy ilyen vagy. De mindketten tudjuk, hogy az a nő, akit kitaláltál, nem létezik. És nem is ilyen életre vágysz. Amikor elmentél innen, nem valami felé menekültél. Hanem valami elől. És ha ma elmész, ugyanez fog megismétlődni.

Sunny már olyan dühös volt, hogy szinte toporgott idegességében.

- Kíméljen meg a sületlenségeitől, seriff, és húzzon el innen! Alig várom, hogy visszaérjek New Orleansba! És azonnal indulok, amint felöltözik és eltakarodik végre.

- Jó - vont vállat Ty -, menj csak. De utánad megyek és visszahozlak.

- Ugyan miért?

A férfi a nő elé lépett, orruk szinte összeért.

- Mert magamnak akarlak. Lehet, hogy örültség, mégis így van. Attól a pillanattól fogva akarlak, hogy megláttam, ahogy azt az epret eszed. Múlt éjjel bebizonyítottad, hogy olyan nő vagy, amilyennek képzeltelek. Olyan nő, amelyet mindig is akartam, amilyenre régóta vágytam.

- Remélem, múlt éjjel kiélvezkedted magad, mert soha többé nem lesz benne részed.

Ty felnevetett.

- Épp ellenkezőleg, Sunny. Ma még elmehetsz, ha akarsz, de úgymint megkereslek. Ha még emlékszel, azt mondtam, Jenkins kapitális barom, hogy hagyott téged elmenni. Nos, én nem Jenkins vagyok. Nincs az a pénz, amiért elengednék az életemből, a házamból, az ágyamból.

Sunny hirtelen szóhoz sem jutott.

- Úgy... úgy képzeled, hogy veled fogok élni? Itt, Latham Greenben?

- A férjek és a feleségek általában, nem mindig, de legtöbbször együtt élnek, igen.

- Férj? Azt hiszed, hozzád mennék?

Ty önelégülten elvigyorodott.

- Nem hiszem. Tudom.

- Neked elment az eszed!

- Igazad lehet. A legtöbb férfi nem tudna elviselni maga mellett egy ilyen kis vadmacskát, de én szeretem az efféle izgalmakat. Sok nővel volt már dolgom, de még egy olyannal sem, aki azzal ugraszt ki az ágyból, hogy whiskysüvegeket tör szét a verandán - mondta nevetve a férfi.

- Ne vess csak! Azt hiszem, nagyon elronthattam valamit, ha te azt képzeld, hogy képes lennék feleségül menni hozzád és letelepedni ebben a poros kisvárosban.

- Ennek a poros kisvárosnak köszönhetsz mindent. Emellett ideális hely a gyereknevelésre.

- Gyereknevelésre?

- Szerintem pár poronttyal hozzájárulhatnánk, hogy a Latham Green-i pedagógusok ne maradjanak munka nélkül.

Sunny elképedve, kissé ellenségesen nézett rá.

Ty megütögette az arcát.

- Lehet, hogy első hallásra nem tetszik az ötlet. Nem szokásod felismerni, mi a jó neked. De gondolkodj csak el rajta, és be fogod látni, hogy nekem van igazam.

Az ajtó felé indult.

- Ó, ha mégis úgy döntenél, hogy elmész, csomagolás közben, kérlek, ne csapj zajt. Tudod, az elmúlt éjjel nem sokat aludtam. - Megvakarta a mellkasát, nagyot ásított. - Megyek, visszafekszem.

És Sunny ismét csak az üres ajtót bámulhatta.

Ty ezt biztosan viccnek szánta. Vagy nem?

Bár a George-dzsal kötött fogadásról igazat mondott. Arra fogadott, hogy legkésőbb az esküvő napján az ágyába viszi, ami meg is történt.

De ez a házasságdolog egyszerűen nevetséges. Vagy nem?

Szereti ezt a férfit. Melyik lenne jobb, itt élni vele Latham Greenben, vagy egyedül a nagyvárosban?

Oh, semmi nem tudja rávenni, hogy megmátsítsa az elhatározását. Semmi?

Ez alkalommal az elől a férfi elől menekülne el, akit őszintén szeret. Akit igazán...

*

Megütögette a férfi meztelen vállát. Volt abban valami dühítő, hogy képes csak úgy nyugodtan visszafeküdni és békésen szenderegni. Határozottan meg kellett ráznia a férfi vállát, hogy Ty végre a hátára hengeredjen. Álmosan pislogott fel rá.

- Még itt vagy?

- Azt egy szóval sem említetted, hogy szeretnél.

- Mondanom kellett volna? - Ty feltámaszkodott a könyökére.

- Lehet, hogy lendítene a dolgokon.

Ty kacagva nézett a nő feszült arcába.

- Sunny, ha nem lennék szerelmes beléd, már a legelső napon ágyba vittelek volna. A fogadás után hazáig követtelek volna, meg kaptam volna, amit akartam, és mostanra már a nevedre sem emlékeznék.

- És... - szorította a nő tiltakozásra nyíló szájára az ujját - ne mondd, hogy nem így lett volna! Megismerkedésünk első pillanatától kezdve kívánjuk egymást, csupán idő kérdése volt, mikor leszünk egymáséi. Azért vártam tegnap estig, mert a bizalmadat is el akartam nyerni. Azt akartam, hogy tudd, nem csak arra kellesz.

- Akkor azt is komolyan gondoltad, hogy szeretni és imádni tudnál egy olyan nőt, mint én vagyok?

- Halálosan komolyan.

Sunny az alsó ajkába harapott.

- De két gyereknél többet nem akarok!

Ty visszafeküdt, kezét a feje alá tette.

- Legyen ez a te döntésed, végül is neked kell megszülnöd őket. De még nem vagy túl koros hozzá, ugye?

- Nemsokára harminc leszek - csikorogta a nő.

- Már harminc? Ajaj! Nem baj, kettő azért talán még belefér.

Sunny lassan kezdett megnyugodni.

- És nem vagyok hajlandó slamposan öltözni. Nem cserélem le a ruhatáramat.

- Jó. Nekem tetszik, ahogy öltözöl. - Ty tekintete végigsimogatta a nő testét. - És az is, ahogy vetkőzöl.

Sunny olvadozott a pillantásától, de igyekezett kitartani. Lábai kezdtek elgyengülni.

- Rendszeresen fel kell utaznom New Orleansba.

- Értem.

- Nem áll szándékomban feladni a munkám.

- Eszembe sem jutott ilyet kérni.

- Az a tervem, hogy Louisiana és Mississippi összes bankját végigkopogtatom, hogy megszerezsem a kölcsönt.

- Erre semmi szükség. Van némi félretett pénzem.

Sunny egy pillanatra elhallgatott, de aztán azt mondta:

- Nem akarom a te pénzedből elindítani a vállalkozást.

- Jaj, Sunny, ne butáskodj. Ha összeházasodunk, akkor az már a mi pénzünk lesz. - A nő még elutasítóan nézett rá. Ty felsóhajtott. - Jó. Kössünk alkut. Végigpróbálsz minden lehetőséget, de ha egyik sem jön be, újra megbeszéljük a dolgot. A megtakarított pénzemet tekintsük esetleges végső megoldásnak.

- Rendben - bólintott Sunny.

- Van még valami?

- Nem vagyok túl jó szakács.
- Ettől még nem fogunk éhen halni.
- És kertészkedni sem szeretek. Utálok a bogarakat, a kígyókat, a port, a koszt, ezért ne is várd tőlem, hogy majd nyírom a gyepet, és házilag eltett zöldbabot viszek a jótékonysági vásárra.
- Annyi jó konzervet lehet már kapni.
- Komolyan beszélek. És szeretném, ha segítenél abban...
- Sunny?
- Tessék?
- Szeretsz te engem?

Sunny a férfira nézett; Ty Beaumont-é volt szívének a legkedvesebb arc a világon, még ha rá is fért volna a borotválás.

- Nagyon.
- De igazán szeretsz?

Sunnyt előtötték az érzelmek. Nagyot nyelt, mielőtt meg tudott volna szólalni:

- Nagyon, de nagyon szeretlek.

Ty felhajtotta a takarót.

- Akkor fogd már be a szád, és gyere ide a helyedre!

Amikor a nő levetkőzött és meztelenül mellébújt, Ty magához ölelte.

- Most, hogy már mindent megbeszéltünk és tudod, hogy az én szerelmem nem veszélyezteti a függetlenségedet, a karriered, sem semmit, ami téged önmagaddá tesz, most hogy már megnyugodtál, hadd mondjam el, hogyan érzek irántad. - Megsimogatta a nő haját. - Imádlak, Sunny Chandler! - suttogta szenvedélyesen. - Elég volt egyetlen pillantást vetnem rád, és azonnal beléd szerettem. Ha nincs ez az ostoba fogadás George-dzsal, akkor is megszereztelek volna, New Orleansig is utánad mentem volna, ha szükséges.

- És nevezz hímsoviniszta disznónak, ha akarsz, de védelmezni akarlak egész életeden át. Tudatni akarom mindenkivel, hogy te Ty Beaumont asszonya vagy. Aki téged bánt, velem kerül szembe, és te is tudod, hogy nem jó ujjat húzni velem. Te vagy életem napsugara, Sunny, tiszta szívemből szeretlek.

A nő halkán felnevetett, és a férfi szájára szorította az ujját.

- Én is ugyanígy érzek irántad. - Szeme boldogan csillogott Ty szerelmes pillantásai láttán. - Miért nem kezdted ilyen romantikusan mindjárt az elején?

- Úgy nem lett volna jó. Azt akartam, hogy annak ellenére szeress, hogy nem vagyok egy széplelkű udvarló.

- Mert te olyan okos vagy, igaz?

- Nem is kétséges! - vágta rá minden szégyenkezés nélkül Ty.

Sunny átkarolta a férfi nyakát, magához húzta és megcsókolta. Ty a nő csípőjét simogatta. Aztán a mellét. Majd lehajolt és megcsókolta a rózsás, vágyakozó mellbimbót.

Hosszas ölelkezésüknek az lett a vége, hogy egy idő után már mindketten levegő után kapkodtak.

- Ty - lihegte a nő -, ne, ott ne érints meg!
- Miért, nem esik jól?
- De, nagyon is. De ha nem hagyod abba, én már végzek is, mire te elkezdenéd...
- Fogadjunk, hogy nem így lesz, Sunny Chandler?